

ข้อโต้แย้งเรื่องการแสดงให้เห็นได้ของปฏิสังขนิมทางอรรถศาสตร์

บทคัดย่อและแฟ้มข้อมูลฉบับเต็มของวิทยานิพนธ์ตั้งแต่ปีการศึกษา 2554 ที่ให้บริการในคลังปัญญาจุฬาฯ (CUIR)
เป็นแฟ้มข้อมูลของนิสิตเจ้าของวิทยานิพนธ์ ที่ส่งผ่านทางบัณฑิตวิทยาลัย

The abstract and full text of theses from the academic year 2011 in Chulalongkorn University Intellectual Repository (CUIR)
are the thesis authors' files submitted through the University Graduate School.

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาปรัชญา ภาควิชาปรัชญา

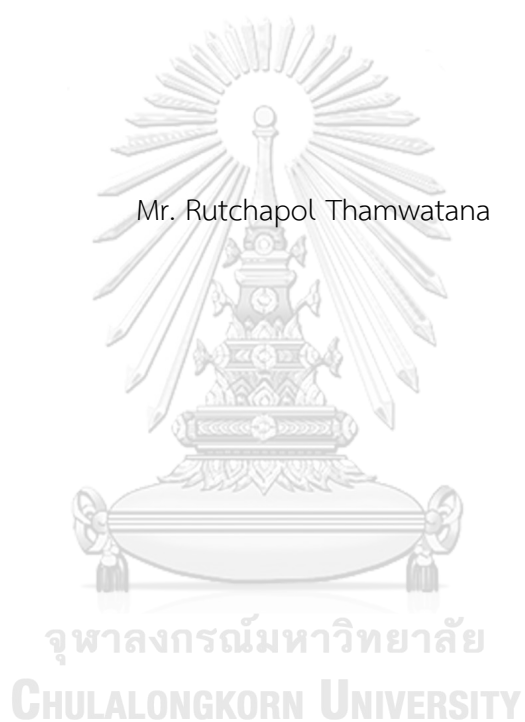
คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2560

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

THE MANIFESTATION ARGUMENT OF SEMANTIC ANTI-REALISM

Mr. Rutchapol Thamwatana

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements

for the Degree of Master of Arts Program in Philosophy

Department of Philosophy

Faculty of Arts

Chulalongkorn University

Academic Year 2017

Copyright of Chulalongkorn University

รัชพล ธรรมวัฒน์ : ข้อโต้แย้งเรื่องการแสดงให้เห็นได้ของปฏิสังขนิยมทางอรรถศาสตร์
(THE MANIFESTATION ARGUMENT OF SEMANTIC ANTI-REALISM) อ.ที่ปรึกษา
วิทยานิพนธ์หลัก: ผศ. ดร.กนิษฐ์ ศิริจันทร์, 54 หน้า.

วิทยานิพนธ์นี้มีจุดประสงค์เพื่อประเมินข้อโต้แย้งเรื่องการแสดงให้เห็นได้ของทัศนะปฏิสังขนิยมทางอรรถศาสตร์ที่มีต่อทัศนะสังขนิยมทางอรรถศาสตร์ ข้อโต้แย้งดังกล่าวเป็นหนึ่งในประเด็นสำคัญของข้อถกเถียงระหว่างทัศนะสังขนิยมและปฏิสังขนิยมทางอรรถศาสตร์ภายใต้กรอบวิเคราะห์ปัญหาสังขนิยมในแง่มุมมองทางอรรถศาสตร์ของไมเคิล ดัมเมตต์ ซึ่งเป็นประเด็นเกี่ยวกับเรื่องมโนทัศน์ความจริงและความหมายของประโยค ข้อโต้แย้งเรื่องการแสดงให้เห็นได้ชี้ให้เห็นถึงความล้มเหลวของทฤษฎีความหมายแบบเงื่อนไขความจริงของสังขนิยมทางอรรถศาสตร์ เพราะไม่สอดคล้องกับแนวคิดเรื่องความหมายคือการใช้ภาษาที่เห็นว่าความหมายต้องสามารถแสดงออกมาให้เห็นได้ อย่างไรก็ตามจากการศึกษาพบว่าสังขนิยมทางอรรถศาสตร์สามารถตอบโต้ข้อโต้แย้งดังกล่าวได้เนื่องจากมโนทัศน์การแสดงให้เห็นได้ของปฏิสังขนิยมทางอรรถศาสตร์ไม่สมเหตุสมผลในเรื่องปรากฏการณ์วิทยาของความเข้าใจ และถ้ามโนทัศน์การแสดงให้เห็นได้แบบสังขนิยมทางอรรถศาสตร์มีความสมเหตุสมผลแล้วก็ไม่มีความจำเป็นต้องทิ้งทฤษฎีความหมายแบบเงื่อนไขความจริง รวมถึงวิทยานิพนธ์นี้ได้เสนอทางแก้ปัญหาที่อาจเกิดขึ้นแก่ทัศนะสังขนิยมทางอรรถศาสตร์ วิทยานิพนธ์นี้ได้ประเมินและมีข้อสรุปว่าสุดท้ายแล้วข้อโต้แย้งเรื่องการแสดงให้เห็นได้ไม่มีผลกระทบใดๆต่อทัศนะสังขนิยมทางอรรถศาสตร์

ภาควิชา ปรัชญา

ลายมือชื่อนิสิต

สาขาวิชา ปรัชญา

ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาหลัก

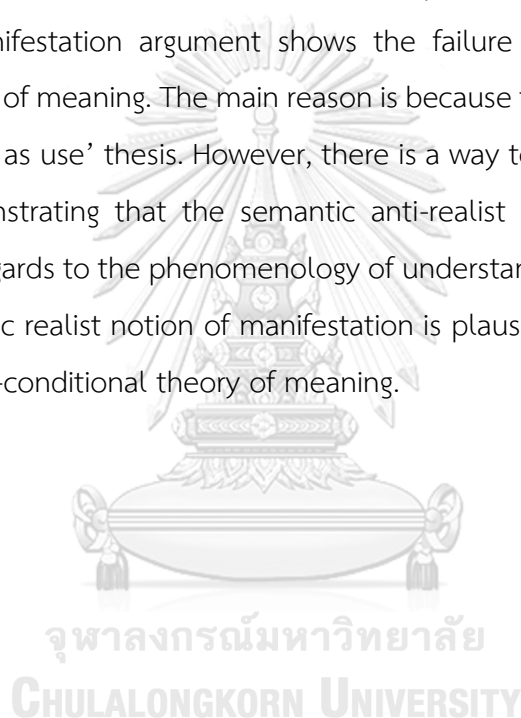
ปีการศึกษา 2560

5780165022 : MAJOR PHILOSOPHY

KEYWORDS: SEMANTIC REALISM / SEMANTIC ANTI-REALISM / MANIFESTATION ARGUMENT / PHILOSOPHY OF LANGUAGE / MICHAEL DUMMETT

RUTCHAPOL THAMWATANA: THE MANIFESTATION ARGUMENT OF SEMANTIC ANTI-REALISM. ADVISOR: ASST. PROF. KANIT SIRICHAN, Ph.D., 54 pp.

The aim of this thesis is to evaluate the manifestation argument to semantic realism; The debate on such argument is one of the controversial issues between semantic realism and anti-realism which is mainly framed by Michael Dummett's analysis. The manifestation argument shows the failure of semantic realist truth-conditional theory of meaning. The main reason is because the theory is not consistent with the 'meaning as use' thesis. However, there is a way to defend semantic realism, that is, by demonstrating that the semantic anti-realist notion of manifestation is untenable with regards to the phenomenology of understanding. The thesis concludes that if the semantic realist notion of manifestation is plausible, then there is no need to reject the truth-conditional theory of meaning.

Department: Philosophy

Student's Signature

Field of Study: Philosophy

Advisor's Signature

Academic Year: 2017

กิตติกรรมประกาศ

ขอขอบคุณ ผศ.ดร.กนิษฐ์ ศิริจันทร์ อาจารย์ที่ปรึกษาผู้ทำให้วิทยานิพนธ์เล่มนี้เป็นไปได้ รวมถึงศ.ดร.โสรัจจ์ หงศ์ลดารมภ์ ผศ.ดร.สิริเพ็ญ พิริยจิตรกรกิจ และอาจารย์ ดร.ปิยฤดี ไชยพร กรรมการสอบวิทยานิพนธ์ผู้ช่วยให้วิทยานิพนธ์เล่มนี้ลุล่วงไป

ขอขอบคุณทุนวิจัยมหาบัณฑิต สกว. ด้านมนุษยศาสตร์-สังคมศาสตร์ผู้ให้ทุนสนับสนุน การทำวิทยานิพนธ์เล่มนี้

สุดท้ายขอขอบคุณนางสาวณิชา หลาวเพชรผู้ช่วยดูแลข้าพเจ้าตลอดช่วงทำวิทยานิพนธ์

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
บทหนึ่ง บทนำ.....	1
1.ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
2.วัตถุประสงค์และขอบเขตการวิจัย	6
3.ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย	7
บทสอง ข้อถกเถียงระหว่างสัญนิยมและปฏิสังขนิยมทางอรรถศาสตร์	8
1.ลักษณะของสัญนิยมทางอรรถศาสตร์	8
1.1 ทฤษฎีความหมายแบบเงื่อนไขความจริงของเฟรเก้	9
1.2 ทฤษฎีความหมายแบบเงื่อนไขความจริงของเดวิดสัน	13
1.3 ทฤษฎีความหมายแบบเงื่อนไขความจริงกับสัญนิยมทางอรรถศาสตร์.....	18
2.ข้อแย้งของปฏิสังขนิยมทางอรรถศาสตร์.....	21
2.1 การอธิบายแบบเป็นวงกลมของทฤษฎีความหมายแบบเงื่อนไขความจริง	21
2.2 ความจำเป็นของแนวคิดเรื่องความหมายคือการใช้ภาษา.....	23
2.2.1 ความหมายของ ‘ความหมายคือการใช้ภาษา’	23
2.2.2 การแก้ปัญหาของการอธิบายแบบเป็นวงกลม	25
2.3 ข้อโต้แย้งเรื่องการได้มาและข้อโต้แย้งเรื่องการแสดงให้เห็นได้ของความรู้เกี่ยวกับ ภาษา	25
2.4 ทฤษฎีความหมายแบบปฏิสังขนิยมทางอรรถศาสตร์.....	28
3.สรุป.....	29
บทสาม มโนทัศน์การแสดงให้เห็นได้ของความหมาย.....	30

1. มโนทัศน์การแสดงให้เห็นได้แบบปฏิสังขนิยมทางอรรถศาสตร์	30
2. การตอบโต้ของสังขนิยมทางอรรถศาสตร์	33
2.1 มโนทัศน์การแสดงให้เห็นได้แบบสังขนิยมทางอรรถศาสตร์	35
2.2 การตอบโต้ข้อโต้แย้งเรื่องการแสดงให้เห็นได้	36
3. ข้อแย้งต่อการตอบโต้ข้อโต้แย้งเรื่องการแสดงให้เห็นได้	38
4. สรุป	39
บทสี่ ข้อเสนอ ประเมินและสรุป	40
1. ข้อเสนอเพื่อปกป้องทัศนะสังขนิยมทางอรรถศาสตร์	40
1.1 ตอบโต้ข้อแย้งเรื่องการอธิบายแบบเป็นวงกลม	40
1.2 การแก้ปัญหาเรื่องความเป็นอิสระของเงื่อนไขความจริง	41
1.2.1 ข้อแย้งต่อข้อเรียกร้องเรื่องความเป็นอิสระของเงื่อนไขความจริง	41
1.2.2 การให้เหตุผลสนับสนุนเรื่องความเป็นอิสระของเงื่อนไขความจริง	43
2. ประเมินและสรุป	45
รายการอ้างอิง	48
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์	54

บทหนึ่ง

บทนำ

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

โดยทั่วไปแล้วดูเหมือนว่าเราสามารถแยกความแตกต่างระหว่าง ‘สิ่งปรากฏ’ (appearance) และ ‘ความเป็นจริง’ (reality) หรือสามารถบอกได้ว่าอะไรคือสิ่งที่ ‘ดูเหมือนว่าจะเป็น’ และอะไรคือสิ่งที่ ‘เป็น’ สังเกตได้จากการที่เราเชื่อว่าประสบการณ์บางส่วนของเราไม่ได้มาจากสิ่งที่เกิดขึ้นในความเป็นจริง เช่น เมื่อเราตื่นขึ้นจากการหลับ เราสามารถบอกได้ว่าประสบการณ์ที่เกิดขึ้นในขณะที่หลับเป็นเพียงความฝัน ไม่ใช่สิ่งที่เกิดขึ้นในความเป็นจริง หรือเมื่อเราเห็นว่าหลอดใต้น้ำมีลักษณะงอ เราก็รู้ว่าการงอของหลอดเป็นเพียงภาพลวงตาที่เกิดจากการหักเหของแสง แต่ในความเป็นจริงหลอดนั้นตรง ซึ่งความแตกต่างระหว่างสิ่งปรากฏและความเป็นจริงอย่างที่เราเข้าใจกันโดยทั่วไปนี้ เห็นได้ว่าเราไม่ได้มองว่าประสบการณ์ทั้งหมดของเราเป็นเพียงสิ่งปรากฏ และเรายังคงมองว่าประสบการณ์ที่เรามีโดยส่วนใหญ่เป็นจริง อย่างไรก็ตาม ความแตกต่างระหว่างสิ่งปรากฏและความเป็นจริงสามารถขยายออกไปสู่คำถามที่สำคัญหนึ่งในทางปรัชญา คำถามที่ว่านี่คือ ‘เรารู้ได้อย่างไรว่าทุกสิ่งในโลกที่เรามีประสบการณ์ด้วยไม่ใช่เพียงสิ่งปรากฏที่อยู่ในรูปของความฝัน ภาพลวงตา หรือภาพหลอน’ และนำไปสู่การพยายามหาคำตอบว่า ‘ความเป็นจริงคืออะไร และธรรมชาติของมันเป็นอย่างไ?’

คำถามดังกล่าวก่อให้เกิดความขัดแย้งระหว่างทัศนะสัจนิยม (Realism) และปฏิสัจนิยม (Anti-Realism) ที่เป็นการถกเถียงว่าสิ่งหนึ่งๆเป็นสิ่งที่อยู่ในฐานะที่เป็นองค์ประกอบที่พื้นฐานที่สุดของความเป็นจริง (the ultimate constituents reality) หรือไม่ (Dummett, 1978c: 145) กล่าวคือเป็นการถกเถียงเกี่ยวกับความเป็นจริงของสิ่งต่างๆว่าธรรมชาติและการมีอยู่ของมันเกินขอบเขตไปจากสิ่งปรากฏ หรือความเป็นจริงคือสิ่งปรากฏที่เรารับรู้ได้เท่านั้น อย่างเช่น สัจนิยมเกี่ยวกับโลกภายนอก (external world) เป็นทัศนะที่เห็นว่าความเป็นจริงของโลกที่ปรากฏแก่เราเป็นสิ่งอิสระจากจิต (mind-independent) หมายความว่าโลกจะยังคงมีอยู่แม้ว่าไม่มีผู้ใดรับรู้มัน ในขณะที่ปฏิสัจนิยมเกี่ยวกับโลกภายนอก¹ เห็นว่าโลกที่ปรากฏแก่เราขึ้นอยู่กับ การรับรู้ของจิต (mind-dependent) หมายความว่าโลกจะไม่มีอยู่ถ้าไม่มีใครรับรู้มัน หรือเช่นสัจนิยมเกี่ยวกับเรื่องทางจิต (mental) เห็นว่าสิ่งที่อยู่เบื้องหลังพฤติกรรมต่างๆ คือกระบวนการทางจิตในเชิงออสสาร (immaterial) ในขณะที่ปฏิสัจ

¹ ปฏิสัจนิยมเกี่ยวกับโลกภายนอกมักถูกเรียกในอีกชื่อหนึ่งว่าจิตนิยม (Idealism)

นิยมเกี่ยวกับเรื่องทางจิต²เห็นว่าไม่มีกระบวนการเชิงออสสารใดๆอยู่เบื้องหลังพฤติกรรมที่ถูกแสดงออกมาเป็นต้น

ในทัศนะของไมเคิล ดัมเมตต์ (Michael Dummett) ปัญหาสำนิจนิยมมีความคลุมเครือเพราะเป็นความขัดแย้งที่เกิดจากการให้ภาพของความเป็นจริง (pictures of reality) ที่แตกต่างกัน เช่น สำนิจนิยมเกี่ยวกับคณิตศาสตร์เปรียบนักคณิตศาสตร์ดั่งนักสำรวจหรือนักดาราศาสตร์ที่ไปค้นพบสิ่งต่างๆ ในขณะที่ปฏิสัจนิยมเกี่ยวกับคณิตศาสตร์เปรียบนักคณิตศาสตร์ดั่งศิลปินที่สร้างสรรค์สิ่งต่างๆขึ้นมา (Dummett, 1977: 383) ซึ่งเห็นได้ว่าการให้ภาพเช่นนี้ไม่สามารถแสดงให้เห็นหรือสามารถพิสูจน์ได้อย่างชัดเจนถึงความเป็นจริงที่ถูกกล่าวถึง ดัมเมตต์เห็นว่าวิธีหนึ่งที่จะทำให้เห็นปัญหาระหว่างสำนิจนิยมและปฏิสัจนิยมอย่างมีความชัดเจน คือการเปลี่ยนแง่มุมในการมองปัญหาจากเรื่องภาพของความเป็นจริงไปสู่ในเรื่องของทางอรรถศาสตร์ (semantic) ซึ่งหมายถึงการเข้าถึงปัญหาจากการดูในเรื่องของความจริงและความหมายของประโยค³ เพราะด้วยเหตุผลทางอรรถศาสตร์เป็นทางหนึ่งที่ทำให้เราเห็นความชัดเจนถึงเหตุผลในการรับทัศนะแบบสำนิจนิยมหรือปฏิสัจนิยม เช่น เราสามารถเห็นถึงเหตุผลของสำนิจนิยมเกี่ยวกับโลกภายนอกจากการที่สำนิจนิยมเห็นว่าประโยคที่เกี่ยวกับโลกภายนอกมีค่าเป็นจริงหรือเท็จอย่างอิสระจากการรู้ หรือเป็นทัศนะที่รับทฤษฎีความหมายแบบเงื่อนไขความจริง (truth-conditional theory of meaning) ที่เห็นว่าการมีความหมายของประโยคสัมพันธ์กับโลกภายนอกที่ดำรงอยู่อย่างอิสระ ค่าความจริงของประโยคจึงขึ้นอยู่กับความเป็นจริงของโลกภายนอกว่าเป็นไปตามความหมายของประโยคหรือไม่

สำนิจนิยมทางอรรถศาสตร์: ค่าความจริงของประโยคอิสระจากการรู้

ในขณะที่เราสามารถเห็นเหตุผลของปฏิสัจนิยมเกี่ยวกับโลกภายนอกจากการที่ปฏิสัจนิยมเห็นว่าค่าความจริงของประโยคขึ้นอยู่กับ การตัดสิน หรือการเป็นทัศนะที่รับว่าความหมายคือการใช้ภาษา (meaning as use) ที่เห็นว่าคุณค่าของประโยคสัมพันธ์กับโลกภายนอกที่เรารับรู้ได้เท่านั้น ค่าความจริงของประโยคจึงไม่อิสระจากการรู้

ปฏิสัจนิยมทางอรรถศาสตร์: ค่าความจริงของประโยคขึ้นอยู่กับ การรู้

² ปฏิสัจนิยมเกี่ยวกับเรื่องทางจิตมักถูกเรียกในอีกชื่อหนึ่งว่าพฤติกรรมนิยม (Behaviorism)

³ คำว่า ‘ประโยค’ ในบทความนี้หมายถึงประโยคปฏิญญา (declarative sentence) ซึ่งหมายถึงประโยคที่ถูกแสดงออกมาเพื่อบ่งบอกข้อเท็จจริงบางอย่าง เช่น ‘กรุงเทพมหานครเป็นเมืองหลวงของประเทศไทย’

เมื่อเป็นดังนี้ กล่าวได้ว่า ในท้ายที่สุดความขัดแย้งในเรื่องมโนทัศน์ความเป็นจริงสามารถทำให้ชัดเจนขึ้น ด้วยการลดทอนไปสู่ความขัดแย้งในเรื่องมโนทัศน์ความจริงและมโนทัศน์เกี่ยวกับความหมายของประโยค

ทั้งนี้ ดัมเมตต์ (Dummett, 1978c: 146) จำกัดข้อถกเถียงระหว่างทัศนะสำนิจนิยมและทัศนะปฏิสัจนิยมทางอรรถศาสตร์ไว้เฉพาะกับกลุ่มของประโยคที่ตัดสินค่าไม่ได้เท่านั้น ดัมเมตต์เรียกกลุ่มประโยคดังกล่าวว่า ‘กลุ่มของประโยคที่เป็นปัญหา’ (disputed class) เช่น ประโยคเกี่ยวกับโลกภายนอกบางประโยค เช่น ‘แมวตัวหนึ่งอยู่บนดาวศุกร์’ ประโยคเกี่ยวกับอดีตและอนาคต เป็นต้น เนื่องจากในกรณีของประโยคที่สามารถตัดสินค่าได้ เช่น ประโยคเกี่ยวกับสถานการณ์ในปัจจุบัน ประโยคต่างๆในกลุ่มนี้เราสามารถตัดสินค่าความจริงได้อย่างมีประสิทธิภาพ คือในระยะเวลาอันใกล้ เราสามารถนำตัวเองไปสู่ในตำแหน่งที่ทำให้เราสามารถตัดสินค่าความจริง (Dummett, 1993b: 45) เช่น ประโยค ‘ตอนนี้ฝนกำลังตก’ เราสามารถตัดสินค่าความจริงของประโยคด้วยการมองออกไปนอกหน้าต่าง หรือเดินออกไปข้างนอกเพื่อดูว่าฝนกำลังตกหรือไม่ ประโยคเช่นนี้จึงไม่เป็นที่ถกเถียงระหว่างสำนิจนิยมและปฏิสัจนิยมทางอรรถศาสตร์ เพราะทั้งสองทัศนะยอมรับเหมือนกันว่าค่าความจริงไม่อิสระจากการรู้ แต่ในกรณีของประโยคที่ตัดสินค่าไม่ได้ เช่น กลุ่มของประโยคเกี่ยวกับอดีต เราไม่สามารถตัดสินค่าความจริงได้ เพราะในระยะเวลาอันใกล้ เราไม่มีวิธีใดๆในการนำตัวเองไปสู่ในตำแหน่งที่ทำให้เราสามารถตัดสินค่าความจริง เช่น ‘วันที่สิบหก เดือนเจ็ดเวลาสิบสามนาฬิกา ปีคริสตศักราชที่หก ร้อย ฝนกำลังตก’ เราไม่สามารถตัดสินค่าความจริงของประโยคนี้ เพราะ ณ เวลานี้เราไม่มีเทคโนโลยีที่จะพาเราย้อนกลับไปเพื่อดูว่าวันที่สิบหก เดือนเจ็ดเวลาสิบสามนาฬิกา ปีคริสตศักราชที่หก ร้อย ฝนกำลังตกหรือไม่ อย่างไรก็ตาม ในกรณีนี้สำหรับสำนิจนิยมทางอรรถศาสตร์เกี่ยวกับอดีตจะเห็นว่า ถึงแม้ประโยคนี้ตัดสินค่าไม่ได้ แต่ก็ยังคงสามารถเข้าใจได้ว่าต้องมีค่าเป็นจริงหรือเท็จอย่างใดอย่างหนึ่ง เพราะค่าความจริงขึ้นอยู่กับสภาวะการณ์ที่เคยเกิดขึ้นในอดีต ส่วนปฏิสัจนิยมทางอรรถศาสตร์จะเห็นว่า ถ้าเราไม่สามารถบอกได้ว่าค่าความจริงของประโยคเป็นจริงหรือเท็จ เราก็ไม่สามารถบอกได้ว่าประโยคต้องเป็นจริงหรือเท็จ

ถึงแม้ว่าการถกเถียงระหว่างสำนิจนิยมและปฏิสัจนิยมในบางเรื่องสามารถทำให้มีความชัดเจนขึ้น ด้วยการเปลี่ยนไปสู่การถกเถียงทางอรรถศาสตร์ แต่ในบางเรื่อง ดัมเมตต์ (Dummett, 1978c: 147) ยอมรับว่าเป็นการถกเถียงที่เกินขอบข่ายของเรื่องทางอรรถศาสตร์ เช่น สำนิจนิยมและปฏิสัจนิยมในเรื่องเกี่ยวกับการมีอยู่ของสิ่งสากล (universals) เพราะความขัดแย้งในเรื่องดังกล่าวเป็นการถกเถียงเกี่ยวกับการมีอยู่ของวัตถุนามธรรม (abstract object) ซึ่งไม่เกี่ยวกับเรื่องค่าความจริงของประโยค หรือการถกเถียงระหว่างสำนิจนิยมและปฏิสัจนิยมเกี่ยวกับศีลธรรม (moral) ที่เป็นความ

ขัดแย้งกันในการที่สังคมนิยมเห็นว่าคุณสมบัติทางศีลธรรม เช่น ความดี ความเลว เป็นสิ่งที่มีอยู่ในธรรมชาติ ในขณะที่ปฏิสังคมนิยม เช่น ทศณะแสดงออกนิยม (Expressivism) เห็นว่าคุณสมบัติเหล่านั้นไม่ได้มีอยู่จริงในธรรมชาติแต่มนุษย์เป็นคนสร้างขึ้นมา ซึ่งเห็นได้ว่าความขัดแย้งไม่ได้อยู่ที่เรื่องของค่าความจริง กล่าวคือ ทั้งสังคมนิยมและปฏิสังคมนิยมเกี่ยวกับศีลธรรมอาจมีโน้ตศัพท์เกี่ยวกับความจริงและความหมายเหมือนกัน แต่เห็นว่าคุณสมบัติทางศีลธรรมมีธรรมชาติแตกต่างกัน ความขัดแย้งในรูปของสังคมนิยมทางอรรถศาสตร์จึงไม่อาจเกิดขึ้น (Dummett, 1993e: 467) ทั้งนี้ทั้งนั้น ดัมเมตต์เห็นว่าการถกเถียงในทางอรรถศาสตร์สามารถใช้ได้กับปัญหาสังคมนิยมเกี่ยวกับโลกภายนอก เช่น ความเป็นจริงของอดีตหรืออนาคต และปัญหาสังคมนิยมเกี่ยวกับเรื่องทางจิตอย่างทีกล่าวไว้ในตอนต้น (Dummett, 1993e: 468) เพราะการเป็นสังคมนิยมในประเด็นเหล่านี้เห็นว่าความเป็นจริงไม่ได้ขึ้นอยู่กับเพียงวัตถุ แต่ขึ้นอยู่กับสภาวะการณ์ของโลก กล่าวคือ การเป็นสังคมนิยมเกี่ยวกับโลกภายนอกไม่ได้เป็นทศณะที่เพียงเห็นว่าสิ่งหนึ่งดำรงอยู่อย่างอิสระ แต่ยังคงเป็นทศณะที่เห็นว่าสภาวะการณ์ของโลกภายนอก เช่น ‘โลกหมุนรอบดวงอาทิตย์’ เป็นอิสระจากการรู้แม้สถานะทางวัตถุของโลกและดวงอาทิตย์จะขึ้นอยู่กับ การรับรู้ของจิตก็ตาม (Dummett, 1993e: 465) การถกเถียงระหว่างทศณะสังคมนิยมและปฏิสังคมนิยมทางอรรถศาสตร์ในวิทยานิพนธ์จึงจะหมายถึงประเด็นถกเถียงในเรื่องเหล่านี้เท่านั้น

แต่กระนั้น ไมเคิล เดวิตต์ (Michael Devitt) กลับเห็นว่าเรื่องทางอรรถศาสตร์ไม่มีความเกี่ยวข้องกับปัญหาสังคมนิยมเกี่ยวกับโลกภายนอก เพราะเดวิตต์เห็นว่าปัญหาสังคมนิยมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับสิ่งที่พื้นฐานที่สุดหรือความเป็นจริงสูงสุดของสิ่งต่างๆ เป็นเรื่องที่เป็นพื้นฐานที่สุดที่เราควรจะต้องพูดถึงก่อน เพราะเรื่องดังกล่าวจะเป็นสิ่งที่จะเป็นพื้นฐานของเรื่องอื่นๆ และเป็นตัวตัดสินว่าเรื่องทางญาณวิทยาและอรรถศาสตร์แบบใดที่สอดคล้องกับความเป็นจริงสูงสุด เช่น ถ้าเรายืนยันได้ว่าความเป็นจริงสูงสุดของทุกสรรพสิ่งดำรงอยู่ในฐานะของสิ่งที่ถูกรับรู้โดยจิตแบบทศณะจิตนิยม เราก็จะได้คำตอบของเรื่องทฤษฎีความรู้และทฤษฎีความหมายที่ถูกต้องหรือที่สอดคล้องกับทศณะแบบจิตนิยม แต่การไปมองที่เรื่องทางอรรถศาสตร์ก่อนเหมือนการกลับหัวกลับหางสิ่งจากที่เดวิตต์คิดว่าควรจะเป็น (Devitt, 1991 :56) อีกทั้ง เดวิตต์ยังเห็นว่าสังคมนิยมเกี่ยวกับโลกภายนอกกับสังคมนิยมทางอรรถศาสตร์เกี่ยวกับโลกภายนอกไม่ได้เป็นทศณะที่สอดคล้องกัน กล่าวคือ สังคมนิยมเกี่ยวกับโลกภายนอกในความเข้าใจของเดวิตต์ คือทศณะที่เห็นว่าสิ่งต่างๆที่เราพบเห็นได้ทั่วไป (common-sense physical entities) มีอยู่อย่างอิสระจากจิต ในขณะที่สังคมนิยมทางอรรถศาสตร์เกี่ยวกับโลกภายนอกสนใจเฉพาะตัวประโยคและค่าความจริง โดยไม่ได้สนใจและพูดถึง ‘ธรรมชาติ’ ของการมีอยู่ของสิ่งต่างๆเลยว่าเป็นพื้นฐานแล้วสิ่งต่างๆเหล่านั้นเป็นสิ่งทางกายภาพหรือสิ่งทางจิต และนั่นทำให้สังคมนิยมทางอรรถศาสตร์สามารถเป็นทศณะที่สอดคล้องกับทศณะแบบจิตนิยมอันเป็นทศณะคู่ตรงข้ามของสังคมนิยมเพราะจิตนิยมที่เชื่อว่าทุกสิ่งดำรงอยู่ในพื้นที่ของจิต (purely mental realm) สามารถมีทศณะแบบ

สัญนิยมทางอรรถศาสตร์ที่เชื่อว่าค่าความจริงของประโยคขึ้นอยู่กับสภาพความเป็นจริงที่เป็นจิตที่อิสระจากการรู้ ดังนั้น จิตนิยมสามารถเชื่อว่าประโยคที่เกี่ยวกับสิ่งต่างๆที่พบเห็นได้ทั่วไปมีค่าความจริงที่อิสระจากการรู้ได้เช่นเดียวกับสัญนิยมทางอรรถศาสตร์ (Devitt, 1983 :77) ดังนั้น ในทัศนะของ เดวิดต์ สัญนิยมทางอรรถศาสตร์ไม่มีความเกี่ยวข้องต่อการเป็นสัญนิยมเกี่ยวกับโลกภายนอก การมอง ปัญหาแบบดัมเมตต์จึงไม่ถูกต้อง

อย่างไรก็ตาม จากทัศนะอเล็กซานเดอร์ มิลเลอร์ (Alexander Miller) เราสามารถเห็นได้ว่า สัญนิยมทางอรรถศาสตร์มีความเกี่ยวข้องกับการเป็นสัญนิยมโดยจำเป็น เพราะการเป็นสัญนิยมเกี่ยวกับโลกภายนอกที่สมบูรณ์ต้องไม่ใช่เพียงแค่บอกว่าอะไรคือสิ่งที่มีอยู่จริงอย่างอิสระ แต่ต้องรวมไปถึงการสามารถปกป้องการมีโลกทัศน์ (worldview) แบบสัญนิยม หรือการที่ต้องรวมไปถึงการปกป้องในเรื่อง ญาณวิทยาว่าเราสามารถมีความรู้เกี่ยวกับสิ่งต่างๆอย่างไร และในเรื่องทางอรรถศาสตร์ว่าเราสามารถ พูดถึงและคิดถึงสิ่งต่างๆอย่างไร (Miller, 2003: 206) กล่าวคือ จากทัศนะของมิลเลอร์ เราสามารถ ตอบข้อแย้งของเดวิดต์ได้โดยอธิบายว่าการที่สัญนิยมทางอรรถศาสตร์ไปด้วยกันได้กับจิตนิยมก็ไม่ได้ หมายความว่าจะไปด้วยกันไม่ได้กับสัญนิยมเกี่ยวกับโลกภายนอก เพราะสัญนิยมทางอรรถศาสตร์ไม่ได้ มีฐานะเทียบเท่าหรือเป็นสิ่งที่พื้นฐานกว่าของสัญนิยม แต่สัญนิยมและสัญนิยมทางอรรถศาสตร์มีความสัมพันธ์กันในฐานะที่เป็นองค์ประกอบของโลกทัศน์แบบสัญนิยม เช่นเดียวกับโลกทัศน์แบบจิตนิยม ที่อาจมีสัญนิยมทางอรรถศาสตร์เป็นองค์ประกอบควบคู่กับมุมมองทางอภิปรัชญาแบบจิตนิยม ดังนั้น ถ้าเรื่องทางอรรถศาสตร์เป็นองค์ประกอบหนึ่งของการเป็นสัญนิยมที่สมบูรณ์ สัญนิยมทางอรรถศาสตร์มีความสำคัญและจำเป็นต่อการมีทัศนะแบบสัญนิยม

เมื่อเป็นดังที่กล่าวมา การที่เรื่องทางอรรถศาสตร์มีความสำคัญต่อทัศนะสัญนิยมทางอรรถศาสตร์ ทำให้ดัมเมตต์เห็นว่าเราสามารถแย้งทัศนะสัญนิยมทางอรรถศาสตร์ด้วยการชี้ให้เห็นว่า ทฤษฎีความหมายแบบเงื่อนไขความจริงมีปัญหาการอธิบายแบบเป็นวงกลม หรือเป็นการอธิบายโดยรับไว้ก่อนว่าเราสามารถเข้าใจประโยคโดยไม่ได้อธิบายว่าเรามีความเข้าใจได้อย่างไร ซึ่งการแก้ปัญหา ดังกล่าวดัมเมตต์เห็นว่าต้องรับแนวคิดเรื่องความหมายคือการใช้ภาษาเพื่อนำมาใช้ในการอธิบายว่าเรามีความสามารถในการเข้าใจภาษาจากการเรียนรู้วิธีการปฏิบัติ อย่างไรก็ตาม การรับแนวคิดเรื่องความหมายคือการใช้ภาษาได้ก่อให้เกิดสองข้อโต้แย้งคือ (1) ข้อโต้แย้งเรื่องการได้มาความรู้เกี่ยวกับภาษา (the acquisition argument) ซึ่งหมายถึงข้อโต้แย้งที่แสดงให้เห็นว่าถ้าการมีความสามารถทางภาษาเกิดจากวิธีการเรียนรู้ในการใช้ประโยคในสถานการณ์อย่างถูกต้อง ทฤษฎีความหมายแบบเงื่อนไขความจริงจะไม่สามารถอธิบายได้ว่าเราเรียนรู้การใช้ประโยคที่ตัดสินค่าไม่ได้ อย่างไรก็ตาม ในเมื่อเราไม่สามารถนำตัวเข้าไปอยู่ในสถานการณ์ที่จะเรียนรู้ประโยคดังกล่าว และ (2) ข้อโต้แย้งเรื่องการแสดง

ให้เห็นได้ (the manifestation argument) ซึ่งหมายถึงข้อโต้แย้งที่แสดงให้เห็นว่าถ้าการมีความสามารถทางภาษาเกิดจากการเรียนรู้วิธีการใช้ที่ถูกต้อง การเข้าใจประโยคหนึ่งๆ เราต้องสามารถแสดงความเข้าใจด้วยการใช้ประโยคกับสถานการณ์อย่างถูกต้อง ทฤษฎีความหมายแบบเงื่อนไขความจริงจะไม่สามารถแสดงการเข้าใจประโยคที่ตัดสินค่าไม่ได้ เพราะไม่สามารถแสดงการใช้กับสถานการณ์ที่ทำให้ประโยคเป็นจริง ดังนั้น ถ้าแนวคิดเรื่องความหมายคือการใช้ภาษาจำเป็นต่อการอธิบายการมีความเข้าใจความหมาย เราต้องปฏิเสธทฤษฎีความหมายแบบเงื่อนไขความจริง หรือการมีทัศนะสังคมนิยมทางอรรถศาสตร์

ทั้งนี้ วิทยานิพนธ์จะให้ความสำคัญกับเฉพาะข้อโต้แย้งเรื่องการแสดงให้เห็นได้เท่านั้น เพราะข้อโต้แย้งเรื่องการแสดงให้เห็นได้เป็นข้อโต้แย้งที่สำคัญมากกว่า กล่าวคือ สมมุติว่าถ้าเราสามารถตอบข้อโต้แย้งเรื่องการแสดงให้เห็นได้ก็เพียงพอที่จะแสดงให้เห็นว่าเรามีความรู้เกี่ยวกับเงื่อนไขความจริงของประโยคที่ตัดสินค่าไม่ได้แม้ว่าเราจะไม่สามารถอธิบายการมาได้ซึ่งความรู้นั้นก็ตาม อีกทั้ง สังคมนิยมทางอรรถศาสตร์สามารถตอบข้อโต้แย้งเรื่องการได้มาของความรู้เกี่ยวกับภาษา ด้วยเพียงการอธิบายว่าเราสามารถเข้าใจเงื่อนไขความจริงของประโยคที่เกินความสามารถในการตรวจสอบได้เหมือนกันกับการที่เราสามารถเข้าใจประโยคอื่นๆที่เราไม่เคยได้ยินมาก่อน กล่าวคือ เราสามารถเข้าใจประโยคที่ไม่สามารถเรียนรู้ด้วยการใช้จากหลักรวมคำ (principle of compositionality) เช่น เราสามารถเข้าใจเงื่อนไขความจริงของ ‘แมวตัวหนึ่งนอนอยู่บนดาวศุกร์’ ได้จากการที่เราได้เรียนรู้ว่าแต่ละคำในประโยคมีความหมายว่าอย่างไรจากการเรียนรู้การใช้ประโยคที่ตัดสินค่าได้ และรู้ว่าคำมีความสัมพันธ์กันอย่างไรจากวิธีการรวมคำตามหลักภาษา ดังนั้น ทฤษฎีความหมายแบบเงื่อนไขความจริงจึงสามารถตอบได้ว่าพวกเขาเข้าใจประโยคที่เกินขอบเขตในการเรียนรู้ (Wright, 1993a :16)

ข้าพเจ้าจะประเมินข้อโต้แย้งเรื่องการแสดงให้เห็นได้โดยมีข้อสรุปว่าสังคมนิยมทางอรรถศาสตร์สามารถตอบข้อโต้แย้งดังกล่าวด้วยการปรับเปลี่ยนมโนทัศน์การแสดงให้เห็นได้ของปฏิสังคมนิยมทางอรรถศาสตร์ไปในทิศทางที่สมเหตุสมผลและมีความสอดคล้องกับทัศนะสังคมนิยมทางอรรถศาสตร์มากกว่า โดยใช้ทัศนะของจอห์น แมคดอว์ล (John McDowell) ในเรื่องปรากฏการณ์วิทยาของความเข้าใจ (phenomenology of understanding) เป็นหลักในการตอบโต้ รวมถึงเสนอแนวทางการแก้ไขปัญหาที่อาจเกิดขึ้นต่อสังคมนิยมทางอรรถศาสตร์

2. วัตถุประสงค์และขอบเขตการวิจัย

2.1 ขอบเขตการวิจัย

วิทยานิพนธ์นี้ตั้งอยู่บนสมมติฐานว่าสังขนิมทางอรรถศาสตร์มีความเกี่ยวข้องกับสังขนิมในบางเรื่อง ดังนั้น ข้อโต้แย้งต่อสังขนิมทางอรรถศาสตร์จึงมีความสำคัญ โดยวิทยานิพนธ์นี้จะศึกษาและประเมินข้อโต้แย้งเรื่องการแสดงให้เห็นได้ที่เป็นข้อโต้แย้งหนึ่งที่สำคัญของปฏิสังขนิมทางอรรถศาสตร์ว่าสามารถล้มทศนะสังขนิมทางอรรถศาสตร์ได้หรือไม่

2.2 วัตถุประสงค์

1. ศึกษาข้อถกเถียงระหว่างสังขนิมและปฏิสังขนิมทางอรรถศาสตร์
2. ประเมินข้อโต้แย้งเรื่องการแสดงให้เห็นได้ของปฏิสังขนิมทางอรรถศาสตร์

3. ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย

ในบทสองเป็นการศึกษาเกี่ยวกับข้อถกเถียงระหว่างสังขนิมและปฏิสังขนิมทางอรรถศาสตร์ ซึ่งเป็นการถกเถียงกันที่ทฤษฎีความหมาย กล่าวคือ ทศนะสังขนิมทางอรรถศาสตร์รับทฤษฎีความหมายแบบเงื่อนไขความจริง ในขณะที่ปฏิสังขนิมทางอรรถศาสตร์เห็นว่าทฤษฎีความหมายจำเป็นต้องอยู่เป็นฐานของแนวคิดเรื่องความหมายคือการใช้ภาษา และชี้ให้เห็นว่าทฤษฎีความหมายแบบเงื่อนไขความจริงต้องถูกปฏิเสธ เพราะไม่สอดคล้องกับแนวคิดเรื่องการใช้ภาษาด้วยข้อโต้แย้งเรื่องการแสดงให้เห็นได้

ในบทสามเป็นการศึกษาเกี่ยวกับมโนทัศน์การแสดงให้เห็นได้ของความหมาย เพื่อชี้ให้เห็นว่ามโนทัศน์การแสดงให้เห็นได้แบบสังขนิมทางอรรถศาสตร์มีน้ำหนักมากกว่า เพราะมโนทัศน์การแสดงให้เห็นได้แบบปฏิสังขนิมทางอรรถศาสตร์มองข้ามเรื่องปรากฏการณ์วิทยาของความเข้าใจ และทำให้ข้อโต้แย้งเรื่องการแสดงให้เห็นได้ของปฏิสังขนิมล้มเหลวต่อการแย้งสังขนิมทางอรรถศาสตร์ ทั้งนี้ แม้ข้อโต้แย้งเรื่องการแสดงให้เห็นได้จะล้มเหลว แต่ข้อโต้แย้งยังคงได้แสดงให้เห็นถึงการที่ทศนะสังขนิมทางอรรถศาสตร์ยังคงมีปัญหาเรื่องการอธิบายแบบเป็นวงกลม และการขาดเหตุผลที่แสดงให้เห็นถึงการมีอยู่ของความเป็นจริงที่อิสระ

ในบทสี่จะเป็นการเสนอทางแก้ปัญหาของสังขนิมทางอรรถศาสตร์ และประเมินข้อโต้แย้งเรื่องการแสดงให้เห็นได้ไม่มีผลใดๆต่อทศนะสังขนิมทางอรรถศาสตร์ เพราะสังขนิมทางอรรถศาสตร์สามารถตอบโต้และแก้ไขปัญหาต่างๆที่ตามมาจากข้อโต้แย้งเรื่องการแสดงให้เห็นได้ทั้งสิ้น

บทสอง

ข้อถกเถียงระหว่างสัญนิยมและปฏิสัจนิยมทางอรรถศาสตร์

ในบทนี้ มีจุดประสงค์เพื่อแสดงให้เห็นถึงที่มาของประเด็นข้อถกเถียงเรื่องข้อโต้แย้งเรื่องการแสดงให้ เห็นได้ โดยเริ่มจากการอธิบายทฤษฎีความหมายแบบเงื่อนไขความจริงที่เป็นลักษณะสำคัญของการมีทัศนะสัญนิยมทางอรรถศาสตร์ และข้อแย้งของปฏิสัจนิยมทางอรรถศาสตร์ต่อทฤษฎีดังกล่าวว่าไม่เพียงพอต่อการเป็นทฤษฎีความหมายนอกจากจะรับแนวคิดที่ว่าความหมายคือการใช้ภาษา ซึ่งปฏิสัจนิยมทางอรรถศาสตร์ชี้ให้เห็นได้ว่าการรับแนวคิดดังกล่าวนำไปสู่ความล้มเหลวของทฤษฎีความหมายแบบเงื่อนไขความจริงด้วยข้อโต้แย้งเรื่องการได้มาของความรู้เกี่ยวกับภาษา และข้อโต้แย้งเรื่องการแสดงให้ เห็นได้ ในท้ายที่สุดปฏิสัจนิยมทางอรรถศาสตร์จึงเห็นว่าเราต้องปฏิเสธทฤษฎีความหมายแบบเงื่อนไขความจริงและรับทฤษฎีความหมายแบบปฏิสัจนิยมทางอรรถศาสตร์

1. ลักษณะของสัญนิยมทางอรรถศาสตร์

ดัมเมตต์ (Dummett, 1993d: 230) เห็นว่าสมมุติฐานที่สำคัญของสัญนิยมทางอรรถศาสตร์คือการรับหลักสองค่า (principle of bivalence) ซึ่งหมายถึงหลักการทางอรรถศาสตร์ที่ว่าทุกประโยคในภาษามีค่าเป็นจริงหรือเท็จอย่างใดอย่างหนึ่ง กล่าวคือ สำหรับสัญนิยมทางอรรถศาสตร์ประโยคมีความสัมพันธ์กับความเป็นจริงที่อิสระจากการรู้ ค่าความจริงของประโยคที่เกี่ยวกับความเป็นจริงจึงต้องมีค่าเป็นจริงหรือเท็จอย่างใดอย่างหนึ่งตามแต่ความเป็นจริงนั้น และกล่าวได้ว่า สัญนิยมทางอรรถศาสตร์รับกฎตรรกศาสตร์แบบคลาสสิก (classical logic) เพราะหลักสองค่ามีความสอดคล้องกับกับกฎไม่มีค่ากลาง (law of excluded middle) ซึ่งเป็นหลักในกฎตรรกศาสตร์ กฎไม่มีค่ากลางกล่าวว่าประโยคหนึ่งๆจะเป็นจริงก็ต่อเมื่อไม่ขัดกับกฎที่อยู่ในรูป ' $A \vee \sim A$ ' หรือการที่ ' A ' กับ ' $\sim A$ ' ไม่สามารถเป็นจริงพร้อมกันได้เนื่องจากการขัดแย้งในตัวเอง ดังนั้น การรับหลักสองค่าในทางอรรถศาสตร์ที่เห็นว่าประโยค A ต้องเป็นจริงหรือเท็จอย่างใดอย่างหนึ่ง จึงเท่ากับการเห็นว่าประโยค A จะต้อง ' $A \vee \sim A$ ' ซึ่งมีนัยยะถึงการรับกฎไม่มีค่ากลางทางตรรกศาสตร์ (Dummett, 1978a: xix)

ทั้งนี้ ถึงแม้ว่าสัญนิยมทางอรรถศาสตร์เป็นทัศนะที่รับหลักสองค่า เพราะเห็นว่ามีความเป็นจริงที่อิสระเป็นตัวกำหนดค่าความจริง แต่หลักสองค่านั้นยังไม่พอเพียงต่อการแสดงให้ เห็นถึงเหตุผลในการรับว่าความเป็นจริงที่เป็นตัวกำหนดค่าความจริงอิสระจากการรู้ สัญนิยมทางอรรถศาสตร์จึงต้องอธิบายว่าทำไมมโนทัศน์เกี่ยวกับค่าความจริงของประโยคเป็นสิ่งที่ถูกกำหนดด้วยความเป็นจริงที่อิสระ

จากการรู้ (Dummett, 1993d: 231) สำหรับสัจนิยมทางอรรถศาสตร์ มโนทัศน์ดังกล่าวมาจากการรับทฤษฎีความหมายแบบเงื่อนไขความจริงที่เห็นว่าความหมายของประโยคคือสภาวะการณ์ที่ทำให้ประโยคเป็นจริง กล่าวคือ ถ้าความหมายของประโยคคือสภาวะการณ์ที่ทำให้ประโยคเป็นจริง จะเท่ากับว่าการเข้าใจประโยคคือการรู้สภาวะการณ์ที่ทำให้ประโยคเป็นจริง ทฤษฎีความหมายแบบเงื่อนไขความจริงจึงเป็นทฤษฎีที่ช่วยอธิบายว่าทำไมเราถึงเข้าใจว่าประโยคต้องมีค่าเป็นจริงหรือเท็จ เพราะถ้าสถานการณ์จริงตรงกับสภาวะการณ์ที่เรารู้ ประโยคจะมีค่าเป็นจริง แต่ถ้าสถานการณ์จริงไม่ตรงกับสภาวะการณ์ที่เรารู้ ประโยคก็จะมีค่าเป็นเท็จ รวมถึงเมื่อพิจารณาประโยคที่ตัดสินค่าไม่ได้ เช่น ‘ซีซาร์จามสองครั้งในเช้าวันเกิดปีที่สิบเก้า’ ทฤษฎีความหมายแบบเงื่อนไขความจริงรับว่าเราสามารถรู้สภาวะการณ์ที่ทำให้ประโยคนี้เป็นจริง แม้ว่าเราไม่สามารถตรวจสอบสถานการณ์จริง ค่าความจริงของประโยคจึงมีค่าเป็นจริงหรือเท็จอย่างใดอย่างหนึ่งตามแต่ความเป็นจริงที่อิสระจากการรู้ ดังนั้น ถ้าสัจนิยมทางอรรถศาสตร์ที่รับหลักสองค่าจึงต้องรับทฤษฎีความหมายแบบเงื่อนไขความจริงโดยจำเป็น เพราะเป็นทฤษฎีที่ช่วยอธิบายการถึงความสามารถในการรู้ถึงความจริงที่อิสระ หรือการเห็นว่าค่าความจริงอิสระจากการรู้ (Dummett, 1993d: 236-237)

การเข้าใจความหมายแบบสัจนิยมทางอรรถศาสตร์: การเข้าใจความหมายของประโยคคือ การรู้เงื่อนไขความจริงของประโยค

เราได้เห็นถึงลักษณะโดยทั่วไปของทฤษฎีความหมายแบบเงื่อนไขความจริงแล้วว่าเป็นทฤษฎีแสดงให้เห็นถึงเหตุผลในการรับหลักสองค่าและการมีอยู่ของความเป็นจริงที่อิสระ ในส่วนถัดไป จะอธิบายถึงรายละเอียดของทฤษฎีความหมายแบบเงื่อนไขความจริง โดยจะยกตัวอย่างทัศนะของกอตลอบ เฟรเก้ (Gottlob Frege) และดอนัลด์ เดวิดสัน (Donald Davidson) ที่สามารถจัดได้ว่าเป็นตัวแทนของทฤษฎีความหมายแบบเงื่อนไขความจริงตามทัศนะของดัมเมตต์ (Dummett, 1993b: 34)

1.1 ทฤษฎีความหมายแบบเงื่อนไขความจริงของเฟรเก้

ทัศนะทางความหมายของเฟรเก้เริ่มต้นจากปัญหาของทฤษฎีความหมายแบบบ่งถึง (referential theory of meaning) เช่น ทัศนะแบบจอห์น สจวต มิลล์ (John Stuart Mill) ที่เห็นว่าทุกการแสดงออกทางภาษา (expression) มีความหมายขึ้นมาได้ เพราะคำได้แทนที่บางสิ่ง หรือบ่งถึงบางอย่าง กล่าวคือ ความหมายของเทอมเดี่ยว (singular term) คือสิ่ง (object) หนึ่งๆที่บ่งถึง เช่น ความหมายของ ‘โสเครตีส’ คือสิ่งที่ถูกบ่งถึง (referent) โดยชื่อ และความหมายของเทอมทั่วไป (general term) คือสิ่งต่างๆที่คำบ่งถึง เช่น ความหมายของ ‘คน’ คือสิ่งต่างๆที่มีคุณสมบัติ (property) ของความเป็นคนหรือเป็นจริงกับการเป็นคน เช่น โสเครตีส เฟลโต ส่วนประโยคที่เกิด

จากการนำทอมทั่วไปมาวางในส่วนที่เป็นภาคแสดง (predicate) ของประโยค เช่น 'โสเครตีสเป็นคน' ความหมายของประโยคจะได้แก่การมีความหมายว่าสิ่งที่ถูกเรียกว่าโสเครตีสมีคุณสมบัติของความเป็นคน (Mill, 1882: 33-35) อย่างไรก็ตาม ถึงแม้ทฤษฎีความหมายแบบบ่งถึงเป็นคำอธิบายพื้นฐานที่ค่อนข้างตรงกับความคิดเกี่ยวกับความหมายโดยทั่วไป แต่ทฤษฎีความหมายแบบบ่งถึงมีปัญหาดังต่อไปนี้

(1) ปัญหาของค่าเชิงการรู้

ถ้า 'a' และ 'b' เป็นคำที่บ่งถึงสิ่งเดียวกัน ตามทฤษฎีความหมายแบบบ่งถึง 'a' และ 'b' จะมีความหมายเหมือนกัน และเท่ากับการรู้ว่า 'a=a' และ 'a=b' นั้นมีค่าเชิงการรู้ (cognitive value) เหมือนกัน แต่เฟรเก้เห็นว่าทั้งสองประโยคมีค่าเชิงการรู้ต่างกัน กล่าวคือ การรู้ว่า 'a=a' เป็นความรู้ก่อนประสบการณ์ ในขณะที่การรู้ว่า 'a=b' อาจเป็นความรู้ในสิ่งที่เราไม่เคยรู้มาก่อน เช่น ในสมัยก่อน ผู้คนรู้ว่า 'ดาวประกายพริก' คือดวงดาวที่ขึ้นทางทิศตะวันออกในตอนเช้า และรู้ว่า 'ดาวประจำเมือง' คือดวงดาวที่ขึ้นทางทิศตะวันตกในตอนเย็น แต่ไม่รู้ว่ทั้งดาวประกายพริกและดาวประจำเมืองบ่งถึงดาวศุกร์เหมือนกัน ต่อมาเมื่อมีการค้นพบว่า 'ดาวประกายพริก' คือ 'ดาวประจำเมือง' จึงเป็นการได้ความรู้ใหม่ ประโยค 'a=b' จึงมีค่าเชิงการรู้มากกว่าประโยค 'a=a' ดังนั้น ทฤษฎีความหมายแบบบ่งถึงมีปัญหาในการอธิบายว่า ทำไมการรู้ว่า 'ดาวประกายพริกคือดาวประจำเมือง' ถึงมีค่าเชิงการรู้แตกต่างกับการรู้ว่า 'ดาวประกายพริกคือดาวประกายพริก' ทั้งๆที่ทั้ง 'ดาวประกายพริก' และ 'ดาวประจำเมือง' ต่างบ่งถึงสิ่งเดียวกัน (Frege, 1948 :209-210)

(2) ปัญหาของคำที่ไม่มีสิ่งที่ถูกบ่งถึง

เมื่อพิจารณาประโยค เช่น 'โอดีสซีย์เคยฝึ่งที่อริกาในขณะหลับสนิท' คำว่า 'โอดีสซีย์' เป็นชื่อของตัวละครที่ไม่มีตัวตน เท่ากับคำว่า 'โอดีสซีย์' ไม่ได้บ่งถึงสิ่งใด เท่ากับว่าประโยคดังกล่าวไม่มีความหมาย แต่การอธิบายความหมายในลักษณะนี้เป็นสิ่งที่ขัดกับสามัญสำนึก (counterintuitive) เพราะดูเหมือนว่าเราสามารถเข้าใจประโยคนี้ ไม่ได้เป็นเพียงเสียงอู้อี้ไร้ความหมาย ดังนั้น ทฤษฎีความหมายแบบบ่งถึงมีปัญหาในการอธิบายว่าเราสามารถเข้าใจประโยคที่ไร้ความหมายได้อย่างไร (Miller, 2007: 25-26)

จากปัญหาของทฤษฎีความหมายแบบบ่งถึง เฟรเก้เห็นว่านอกจากความหมายของภาษาคือ สิ่งที่ถูกบ่งถึงยังต้องมีสิ่งที่ถูกเข้าใจ (sense)⁴ อีกด้วย ซึ่งสิ่งที่ถูกเข้าใจนี้ คือสิ่งที่ผู้ใช้ภาษารู้เมื่อเข้าใจ ภาษา อย่างเช่น คำว่า ‘ดาวประกายพริก’ และ ‘ดาวประจำเมือง’ เป็นคำที่มีสิ่งที่ถูกบ่งถึงเดียวกันแต่ มีสิ่งที่ถูกเข้าใจต่างกัน เป็นต้นว่า เมื่อเราได้ยินชื่อของดาวที่เรียกว่า ‘ดาวประกายพริก’ เราเข้าใจว่า ชื่อนี้บ่งถึงบางสิ่งที่ปรากฏบนท้องฟ้าทางทิศตะวันออกในตอนเช้า และเมื่อได้ยินชื่อของดาวที่เรียกว่า ‘ดาวประจำเมือง’ เราเข้าใจว่าชื่อนี้บ่งถึงบางสิ่งที่ปรากฏบนท้องฟ้าทางทิศตะวันตกในตอนเย็น เราสามารถเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งที่ถูกเข้าใจและสิ่งที่ถูกบ่งถึงนี้ได้ว่า สิ่งที่ถูกเข้าใจของ ‘ดาวประกายพริก’ เป็นรูปแบบการแสดงตัว (mode of presentation) ของดาวศุกร์ หรือเป็นวิธีที่เรา คิดถึงดาวศุกร์ ในอีกทางหนึ่ง สิ่งที่ถูกเข้าใจเป็นกฎที่กำหนด (rule for determining) สิ่งที่ถูกบ่งถึง หรือสิ่งที่นำไปสู่สิ่งที่ถูกบ่งถึง (Frege, 1948: 210) การแบ่งระหว่างสิ่งที่ถูกเข้าใจและสิ่งที่ถูกบ่งถึง สามารถแก้ไขปัญหาของทฤษฎีความหมายแบบบ่งถึงได้ ดังนี้

(1) การแก้ปัญหาค่าเชิงการรู้

จากข้างต้น ทฤษฎีความหมายแบบบ่งถึงไม่สามารถอธิบายได้ว่า ทำไม ประโยค ‘ดาวประกายพริกคือ ดาวประจำเมือง’ ถึงมีค่าเชิงการรู้แตกต่างกับประโยค ‘ดาวประกายพริกคือดาวประกายพริก’ ทั้งๆที่ ทั้งสองประโยคมีความหมายเหมือนกัน คือ ‘ดาวประกายพริก’ และ ‘ดาวประจำเมือง’ บ่งถึงสิ่ง เดียวกัน การแบ่งระหว่างสิ่งที่ถูกเข้าใจและสิ่งที่ถูกบ่งตามทัศนะของเฟรเก้สามารถแก้ปัญหาดังกล่าว ได้ โดยอธิบายว่าการที่ทั้งสองประโยคมีค่าเชิงการรู้แตกต่างกัน เพราะ ‘ดาวประกายพริก’ และ ‘ดาว ประจำเมือง’ มีสิ่งที่ถูกเข้าใจต่างกัน ซึ่งการรู้สิ่งที่ถูกเข้าใจนี้ไม่จำเป็นต้องเป็นการรู้ชัดเกี่ยวกับสิ่งที่ถูก บ่งถึง และอาจเป็นเพียงแค่การรู้ว่าคำได้บ่งถึงบางสิ่ง (Frege, 1984 214) ดังนั้น เมื่อเราค้นพบว่าดาว ประกายพริกคือดาวประจำเมือง จึงเป็นการได้รับความรู้ใหม่ คือรู้ว่าทั้งสองคำบ่งถึงสิ่งเดียวกัน และ ทำให้ประโยค ‘ดาวประกายพริกคือดาวประจำเมือง’ มีค่าเชิงการรู้แตกต่างกับประโยค ‘ดาว ประกายพริกคือดาวประกายพริก’

(2) การแก้ปัญหาคำที่ไม่มีสิ่งที่ถูกบ่งถึง

ทฤษฎีความหมายแบบบ่งถึงมีปัญหาในการอธิบายว่า ถ้าความหมายของคำคือสิ่งที่ถูกบ่งถึง เรา สามารถเข้าใจประโยคที่ไม่นำมีความหมายได้อย่างไร เช่น เราสามารถเข้าใจประโยค ‘โอดิสซีย์เกยฝั่ง

⁴ เราสามารถเข้าใจได้ว่าสิ่งที่ถูกเข้าใจเป็นสิ่งนามธรรม (abstract object) ที่ดำรงอยู่อย่างอิสระ ที่ผู้ใช้ภาษาใช้ร่วมกันในการสื่อสาร ดู เพิ่มเติมใน (1.3)

ที่อธิบายในขณะหลับสนิท' เพราะคำว่า 'โอดิสซีย์' เป็นชื่อของตัวละครที่ไม่มีสิ่งที่ถูกบ่งถึง อย่างไรก็ตาม การแบ่งระหว่างสิ่งที่ถูกเข้าใจและสิ่งที่ถูกบ่งถึงสามารถแก้ไขปัญหานี้ได้ โดยอธิบายว่าการที่เราสามารถเข้าใจประโยคที่ประกอบด้วยคำที่ไม่มีสิ่งที่ถูกบ่งถึง เพราะแม้ถึงแม้คำว่า 'โอดิสซีย์' จะไม่มีสิ่งที่ถูกบ่งถึงแต่มีสิ่งที่ถูกเข้าใจ (Frege 1948 : 215)

นอกจากการแบ่งระหว่างสิ่งที่ถูกเข้าใจและสิ่งที่ถูกบ่งถึงแล้ว เฟอร์เก้เห็นว่าหลักการที่สำคัญหนึ่งของการอธิบายความหมาย คือหลักการรวมคำ หรือหลักที่ว่าความหมายของประโยคขึ้นอยู่กับความหมายของคำที่เป็นองค์ประกอบของประโยค และวากยสัมพันธ์ (syntax) ของภาษา เช่น ความหมายของประโยค 'โสเครตีสเป็นคน' ได้จากการรู้ว่า 'โสเครตีส' และ 'คน' บ่งถึงอะไร และรู้ว่าวากยสัมพันธ์ในภาษาหนึ่งๆว่าการนำ 'โสเครตีส' ไปเป็นประธาน (subject) ของประโยคที่มี 'เป็นคน' เป็นภาคแสดง⁵ นั้น รวมกันเป็นความหมายว่าภาคประธาน 'โสเครตีส' เป็นจริงต่อภาคแสดงการ 'เป็นคน' ได้อย่างไร เป็นต้น เฟอร์เก้ (Frege, 1980: 79) เห็นว่าหลักนี้สำคัญ เพราะเป็นหลักที่ช่วยอธิบายให้เราเข้าใจได้ว่า เราสามารถเข้าใจประโยคใหม่ๆที่เราไม่เคยได้ยินมาก่อนได้อย่างไร

เมื่อพิจารณาหลักการรวมคำและการแบ่งความหมายออกเป็นสิ่งที่ถูกเข้าใจกับสิ่งที่ถูกบ่งถึง การที่ประโยค 'ดาวประกายพริ้วคือดาวประจำเมือง' และ 'ดาวประกายพริ้วคือดาวประกายพริ้ว' มีค่าเชิงการรู้แตกต่างกัน เพราะทั้งสองประโยคประกอบด้วยสิ่งที่ถูกเข้าใจต่างกัน และทำให้ทั้งสองประโยคมีสิ่งที่ถูกเข้าใจต่างกัน สิ่งที่ถูกเข้าใจของประโยคนี้เฟอร์เก้เรียกว่า 'ความคิด' (thought) และถ้าประโยคมีสิ่งที่ถูกเข้าใจก็เท่ากับว่าประโยคได้บ่งถึงบางสิ่ง กล่าวคือ การกล่าวว่ 'ดาวประกายพริ้วคือดาวประจำเมือง' เป็นการบ่งถึงข้อเท็จจริงที่ว่าดาวประกายพริ้วกับดาวประจำเมืองคือสิ่งเดียวกัน ดังนั้น ถ้าสิ่งที่ถูกบ่งถึงของ 'ดาวประกายพริ้ว' และ 'ดาวประจำเมือง' ซึ่งได้แก่ดาวศุกร์เหมือนกัน ประโยค 'ดาวประกายพริ้วคือดาวประจำเมือง' จึงบ่งถึงค่าเป็นจริง แต่ถ้าสมมุติว่า 'ดาวประกายพริ้ว' และ 'ดาวประจำเมือง' บ่งถึงคนละสิ่ง ประโยคก็จะบ่งถึงค่าเป็นเท็จ สรุปได้ว่าสำหรับเฟอร์เก้ ประโยคมีทั้งสิ่งที่ถูกเข้าใจและสิ่งที่ถูกบ่งถึง โดยสิ่งที่ถูกเข้าใจของประโยค คือความคิดหรือสิ่งที่เรารู้เมื่อเราเข้าใจประโยค และสิ่งที่ถูกบ่งถึงของประโยคคือค่าความจริง (Frege, 1948 :214-215)

เมื่อเป็นดังที่กล่าวมา ทฤษฎีของเฟอร์เก้สามารถเรียกได้ว่าเป็นทฤษฎีความหมายแบบเงื่อนไขความจริง เพราะเมื่อเราเข้าใจประโยค คือการที่เราารู้สิ่งที่ถูกเข้าใจของประโยค และสิ่งที่ถูกเข้าใจของ

⁵ ทัศนะของเฟอร์เก้เกี่ยวกับภาคแสดงโดยรายละเอียดโปรดดู 'Function and Concept' (1952a) และ 'On Concept and Object' (1952b).

คำในประโยคบ่งไปถึงสภาวะการณ์ที่เป็นตัวกำหนดค่าความจริงของประโยค นั่นคือ การรู้สิ่งที่ถูกเข้าใจ ทำให้เรารู้สิ่งที่ถูกบ่งถึงของคำในประโยค และทำให้รู้ว่าสภาวะการณ์แบบใดที่ประโยคจะเป็นจริง กล่าวคือ เมื่อเรารู้สิ่งที่ถูกเข้าใจของ ‘ดาวประกายพริ้วคือดาวประจำเมือง’ เรารู้ว่าประโยคจะเป็นจริง เมื่อและต่อเมื่อสิ่งที่ถูกบ่งถึงของ ‘ดาวประกายพริ้ว’ และ ‘ดาวประจำเมือง’ คือสิ่งเดียวกัน

1.2 ทฤษฎีความหมายแบบเงื่อนไขความจริงของเดวิดสัน

เดวิดสันเห็นว่าความหมายของประโยคคือเงื่อนไขความจริงเช่นเดียวกับทฤษฎีแบบเฟรเก้ อย่างไรก็ตาม ทฤษฎีความหมายแบบเงื่อนไขความจริงของเดวิดสันแตกต่างจากทฤษฎีความหมายแบบเงื่อนไขความจริงของเฟรเก้ เดวิดสัน (Davidson, 2001a: 17-21) วิจัยทฤษฎีความหมายของเฟรเก้ ดังนี้

(1) จากการที่ประโยคสามารถถูกสร้างขึ้นได้อย่างไม่จำกัด เนื่องจากการผสมคำมีรูปแบบแตกต่างกันได้อย่างไม่จำกัด เดวิดสันเห็นว่าทฤษฎีความหมายต้องอธิบายความหมายของประโยคได้ทุกประโยค นั่นคือ ต้องสามารถอธิบายได้ว่าความหมายของประโยคขึ้นอยู่กับความหมายของคำได้อย่างไร อย่างไรก็ตาม ทฤษฎีแบบเฟรเก้ ประโยค เช่น ‘เรียเททส์บิน’ สิ่งที่ถูกเข้าใจของ ‘เรียเททส์’ บ่งชี้ไปยังเรียเททส์ และสิ่งที่ถูกเข้าใจของ ‘บิน’ บ่งไปถึงสิ่งที่ป็นจริงกับคำว่าบิน สิ่งที่ถูกเข้าใจของประโยค ‘เรียเททส์บิน’ จึงหมายความว่าเรียเททส์มีคุณสมบัติของการบิน หรือบ่งไปถึงค่าเป็นจริง ถ้าเรียเททส์มีความสามารถในการบิน เดวิดสันเห็นว่าทำให้คำอธิบายในลักษณะนี้ไม่ได้ให้คำอธิบายเลยว่าสิ่งที่ถูกเข้าใจของ ‘เรียเททส์’ และ ‘บิน’ ประกอบกันเป็นสิ่งที่ถูกเข้าใจของ ‘เรียเททส์บิน’ ได้อย่างไร ดังนั้น ทฤษฎีของเฟรเก้ดูเหมือนจะอธิบายเพียงว่าค่าต่างๆแสดงออกสิ่งที่ถูกเข้าใจ และโยงไปสู่สิ่งที่ถูกบ่งถึง แต่ไม่ได้ให้คำอธิบายถึงการทำงานร่วมกัน และบทบาทของคำในการสร้างสิ่งที่ถูกเข้าใจของประโยค

(2) ทฤษฎีความหมายของเฟรเก้ไม่สามารถอธิบายความหมายของประโยคหรือคำที่สามารถมีรูปแบบของการใช้คำเดิมซ้ำๆ เช่น ‘พ่อของแอนเนตต์’ ตามทฤษฎีของเฟรเก้ คำนี้เข้าใจได้ว่าบ่งถึงใครบางคน ผู้เป็นพ่อของแอนเนตต์ ซึ่งมาจากการรวมกันของ ‘แอนเนตต์’ ที่บ่งถึงแอนเนตต์ และ ‘พ่อของ’ ที่บ่งถึงคนที่เป็นพ่อของใครก็ตามที่คำๆนี้ไปวางอยู่ข้างหน้า เราเห็นได้ว่ามันไม่มีความชัดเจนว่าอะไรคือสิ่งที่ถูกเข้าใจและสิ่งที่ถูกบ่งถึงของ ‘พ่อของ’ เพราะเป็นไปได้ที่จะใส่คำดังกล่าวไว้ข้างหน้า ‘แอนเนตต์’ อย่างมีจำนวนไม่จำกัด เช่น ‘...พ่อของพ่อของพ่อของพ่อของ...พ่อของแอนเนตต์’ และการที่คำนี้ยาวอย่างไม่จำกัดมันทำให้เราไม่สามารถรู้สิ่งที่ถูกเข้าใจของคำได้เลยว่าบ่งถึงใคร แต่เดวิดสันเห็นว่า เราสามารถเข้าใจคำดังกล่าว และอธิบายการเข้าใจนี้ได้ด้วยเพียงการสร้างทฤษฎีที่อธิบายความหมายของ ‘พ่อของ’ เช่น ทฤษฎีที่ว่า ‘ถ้า “พ่อของ” อยู่ข้างหน้า A คำว่า “พ่อของ” จะบ่งถึงคนที่เป็นพ่อของ

A' เป็นต้น และนั่นเป็นการแสดงให้เห็นว่าการอธิบายประโยคที่ยาวอย่างไม่จำกัดนี้ ไม่สามารถอธิบายได้ด้วยเรื่องสิ่งที่ถูกเข้าใจและสิ่งที่ถูกบ่งถึง

ในทัศนะของเดวิดสัน (Davidson, 2001a: 22-24) ทฤษฎีความหมายเป็นทฤษฎีที่ต้องสามารถอธิบายความหมายของทุกๆ ประโยคในภาษา เดวิดสันเริ่มต้นด้วยการเสนอทฤษฎีที่สามารถอธิบายความหมายของประโยคในรูปของ

's' มีความหมายว่า m⁶

โดย s คือประโยคต่างๆ และ m คือเทอมเดี่ยวที่บ่งถึงความหมายของ s แต่ก็ดูเป็นไปได้ที่เราอธิบายความหมายของประโยคด้วยเทอมเดี่ยว ดังนั้น เดวิดสันเห็นว่าทฤษฎีความหมายน่าจะต้องอยู่ในรูป

's' หมายความว่า p⁷

โดย s คือประโยคต่างๆ ที่ถูกอธิบาย (object language) และ p คือประโยคต่างๆ ที่ใช้อธิบายความหมาย (meta language) ของ s เช่น :

'หิมะสีขาว' หมายความว่า หิมะสีขาว

อย่างไรก็ตาม เดวิดสันเห็นว่าการใช้ 'หมายความว่า' ในการอธิบายความหมายมีปัญหา เพราะเป็นการอธิบายที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาที่เป็นนิยามหรือมโนทัศน์ของคำ (intensional)⁸ กล่าวคือ ถ้าเราสับเปลี่ยนประโยคย่อยด้วยประโยคที่มีค่าความจริงเหมือนกัน ค่าความจริงของประโยคต้องคงเดิม เช่น ถ้า 'หิมะสีขาว' กับ 'หญ้าสีเขียว' เป็นจริงเหมือนกัน การสับเปลี่ยนระหว่าง 'หิมะสีขาว' กับ 'หญ้าสีเขียว' ในประโยค

'หิมะสีขาว' หมายความว่าหิมะสีขาว

เป็น

⁶ 's' mean m

⁷ 's' mean that p

⁸ เช่น การอธิบายว่า 'พ่อ' หมายถึงผู้ชายที่มีลูก

‘หิมะสีขาว’ หมายความว่าหิม่าสีขาว

ค่าความจริงของประโยคข้างบนต้องไม่เปลี่ยนแปลง แต่เป็นที่ชัดเจนว่าเรารู้ว่าประโยคนี้เป็นเท็จ เพราะเรารู้ว่าความหมายของ ‘หิม่าสีขาว’ และ ‘หิมะสีขาว’ ไม่เหมือนกัน ดังนั้น การอธิบายความหมายในรูป ‘s’ หมายความว่า p เป็นการอธิบายความหมายโดยเรารู้ว่าความหมายของประโยค s คืออะไร การอธิบายความหมายในรูปนี้จึงไม่มีความชัดเจนว่าอะไรคือความหมายที่ถูกอธิบายโดยทฤษฎี เมื่อเป็นดังนั้น เดวิดสันเห็นว่าทฤษฎีความหมายต้องสามารถอธิบายความหมายได้อย่างปราศจากการมีความรู้เกี่ยวกับความหมายอยู่ก่อน คือต้องเป็นการอธิบายความหมายด้วยสิ่งที่ค่าบ่งถึง (extensional)⁹ เดวิดสันเสนอว่าเราสามารถทำได้ด้วยการใช้โมโนทัศน์ความจริง เดวิดสันใช้ทฤษฎีความจริงแบบทาร์สกีเพื่อสนับสนุนประเด็นนี้

ทฤษฎีความจริงแบบทาร์สกี¹⁰ มีจุดประสงค์อยู่ที่การอธิบายว่า ความจริงของประโยคซับซ้อนได้มาจากความจริงของประโยคย่อยได้อย่างไร โดยใช้แบบจำลอง (model) ในการอธิบายความจริงของภาษาใดภาษาหนึ่ง แบบจำลองหนึ่งจะประกอบไปด้วยกลุ่มของวัตถุ และการกำหนดความสัมพันธ์ของคำ เช่น แบบจำลองสำหรับการอธิบายความจริงในภาษา L ที่ประกอบไปด้วยหมาสองตัวที่ชื่อ ‘แดง’ และ ‘ดำ’ และการกำหนดความสัมพันธ์ของคำในภาษา L คือ การกำหนดว่า ‘แดง’ บ่งถึงแดง และ ‘ดำ’ บ่งถึงดำ ในกรณีของภาคแสดง เช่น ‘เป็นพันธุ์สีขาว’ และ ‘เป็นพันธุ์คอลลี’ เราอาจกำหนดความสัมพันธ์ของคำว่า ‘แดง’ เป็นจริงกับภาคแสดง ‘เป็นพันธุ์สีขาว’ และ ‘ดำ’ เป็นจริงกับ ‘เป็นพันธุ์คอลลี’ การกำหนดความสัมพันธ์ของคำจะเป็นตัวกำหนดค่าความจริงของทุกประโยคในภาษา และนำไปสู่นิยามความจริงที่จะเกิดเวียนซ้ำ (recursive definition of truth) กับทุกประโยคในภาษาดังที่เห็นได้ต่อไปนี้

ความจริงของประโยคย่อย (‘I’ คือ ชื่อ และ ‘is F’ คือ ภาคแสดง)

- ‘I is F’ เป็นจริง ในภาษา L เมื่อและต่อเมื่อ ‘I’ บ่งถึงวัตถุตามการกำหนดความสัมพันธ์ของคำ และวัตถุนี้เป็นจริงกับ ‘is F’ ตามการกำหนดความสัมพันธ์ของคำ

ความจริงของประโยคซับซ้อน (และ, หรือ, ไม่เป็นความจริงที่ว่า... เป็นตัวเชื่อม หรือคำทางตรรกะ)

⁹ เช่น การอธิบาย ‘พ่อ’ ด้วยสิ่งต่างๆที่เป็นมนุษย์ผู้ชายที่มีลูก

¹⁰ ดู Tarski, A. (1956). The concept of truth in formalized languages. *Logic, semantics, metamathematics*, 2, 152-278 และเรียบเรียงจาก Brock, S., & Mares, E. (2007). *Realism and Anti-realism*. Durham: Routledge. pp.65-67.

- ‘A และ B’ เป็นจริง ในภาษา L เมื่อและต่อเมื่อ ‘A’ เป็นจริงตามการกำหนดความสัมพันธ์ของคำ และ ‘B’ เป็นจริงตามการกำหนดความสัมพันธ์ของคำ
- A หรือ B’ เป็นจริง ในภาษา L เมื่อและต่อเมื่อ ‘A’ เป็นจริงตามการกำหนดความสัมพันธ์ของคำ หรือ ‘B’ เป็นจริงตามการกำหนดความสัมพันธ์ของคำ
- ‘ไม่เป็นความจริงที่ว่า A’ เป็นจริง ในภาษา L เมื่อและต่อเมื่อ ‘A’ ไม่เป็นจริงตามการกำหนดความสัมพันธ์ของคำ

จากนิยามความจริงนี้ ทำให้เห็นว่าเราสามารถใช้ทฤษฎีความจริงของภาษาในการอธิบายความหมายของทุกประโยค ด้วยการที่ทฤษฎีความจริงเป็นตัวกำหนดเงื่อนไขความจริงของประโยค โดยให้ทฤษฎีความหมายอยู่ในรูป

‘s’ เป็นจริงเมื่อและต่อเมื่อ p

โดย ‘s’ ถูกแทนที่ด้วยประโยคต่างๆในภาษาที่ถูกอธิบายและ p ถูกแทนที่ด้วยประโยคในภาษาที่ใช้ในการอธิบาย เช่น

‘หิมะสีขาว’ เป็นจริงเมื่อและต่อเมื่อหิมะสีขาว

ซึ่งเห็นได้ว่าประโยคหิมะสีขาวด้านขวามือสามารถเป็นความหมายของ ‘หิมะสีขาว’ ด้านซ้ายมือในฐานะเงื่อนไขความจริง

อย่างไรก็ตาม ถึงแม้ว่าเราสามารถใช้ทฤษฎีความจริงในการอธิบายความหมายของประโยค แต่จากตัวอย่างข้างต้นการที่ดูเหมือนว่าทฤษฎีความจริงสามารถอธิบายความหมายของประโยคในภาษา L ได้ เพราะเราได้รับทฤษฎีความจริงของภาษา L ไว้ก่อน (Davidson, 2001b: 134) อย่างเช่น การอธิบายความหมายของประโยคในภาษาไทย ‘หิมะสีขาว’ เป็นจริงก็เมื่อและต่อเมื่อหิมะสีขาว การที่เรารู้ว่าหิมะมีสีขาวเป็นเงื่อนไขความจริงของ ‘หิมะสีขาว’ เพราะเรารู้ทฤษฎีความจริงของภาษาไทยว่า ‘หิมะ’ บ่งถึงหิมะ และ ‘สีขาว’ เป็นจริงกับหิมะ แต่ถ้าสมมุติว่าภาษาที่ถูกอธิบายไม่ใช่ภาษาที่เรา รู้จัก เช่น

‘Le neige est blanche’ เป็นจริงเมื่อและต่อเมื่อหิมะสีขาว

เราจะรู้ได้อย่างไรว่าหิมะสีขาวเป็นเงื่อนไขความจริงของภาษาที่ถูกอธิบาย เพราะเพียงทั้งสองประโยค มีค่าความจริงเหมือนกันก็พอเพียงสำหรับการจับคู่ด้วยเรื่องของความจริง ทฤษฎีความจริงจึงยังดู

เหมือนไม่พอเพียงที่จะอธิบายความหมาย ดังนั้น เดวิดสันต้องอธิบายว่าทฤษฎีความจริงแสดงความหมายของภาษาที่ถูกอธิบายได้อย่างไร

เดวิดสันอธิบายด้วยเรื่องของการตีความ (interpretation) ซึ่งหมายถึงการสังเกตพฤติกรรมการใช้ภาษาที่เกิดขึ้นตามสถานการณ์ต่างๆ เช่น สมมุตินายสมศักดิ์พูดว่า ‘It is raining’ ในตอนที่ฝนกำลังตก เราสามารถตีความประโยคดังกล่าวเป็นภาษาของเราได้ ด้วยการคิดว่าสิ่งที่นายสมศักดิ์พูดเป็นความจริงกับสถานการณ์ที่กำลังเกิดขึ้นในขณะนั้น คือการที่เราสามารถตีความได้ว่า ‘It is raining’ เป็นจริงเมื่อและต่อเมื่อฝนกำลังตก อย่างไรก็ตาม สิ่งที่สมศักดิ์ถือว่าเป็นจริงมาจากการขึ้นแก่กันและกันของความหมายและความเชื่อ (Davidson, 2001b :134) หรือการที่นายสมศักดิ์ถือว่าเป็นจริง ‘It is raining’ เป็นจริงตอนฝนกำลังตก ส่วนหนึ่งมาจากการเห็นว่าความหมายของ ‘It is raining’ คือฝนกำลังตก และส่วนหนึ่งมาจากความเชื่อว่าฝนกำลังตก นั้นหมายความว่าเราไม่สามารถอนุมานความหมายของประโยคถ้าไม่รู้ความเชื่อของเขา และไม่สามารถอนุมานถึงความเชื่อของเขาถ้าไม่รู้ความหมายของประโยค ดังนั้น การที่เป็นไปได้ว่านายสมศักดิ์จะมีความเชื่อที่ผิดพลาดจากการเมายาและทำให้เห็นหิมะเป็นฝน ทำให้เราไม่สามารถตีความได้ว่า ‘It is raining’ เป็นจริงเมื่อและต่อเมื่อฝนกำลังตก เพราะถ้าจะตรวจสอบความเชื่อของเขา เราก็จำเป็นต้องเข้าใจสิ่งที่เขาพูด แต่การที่จะเข้าใจสิ่งที่เขาพูด เราก็ต้องรู้ความเชื่อของเขา เห็นได้ว่าการขึ้นแก่กันและกันของความหมายและความเชื่อและความเป็นไปได้ที่จะมีความเชื่อที่ผิดได้นำไปสู่ปัญหาว่าเราจะตีความความหมายของผู้พูดอย่างไร

เดวิดสัน (Davidson, 2001b :136-137) ได้ให้ทางออกของปัญหาด้วยเรื่องของหลักความเห็นอกเห็นใจ (principle of charity) คือ เราต้องตั้งสมมุติฐานไว้เสมอว่าสิ่งที่ผู้อื่นพูดเป็นจริงโดยส่วนใหญ่ หรือให้คิดว่าความเชื่อของผู้อื่นเป็นจริงเช่นเดียวกับความคิดที่ว่าความเชื่อของเราเป็นจริง เช่น สมมุติว่าเราอยู่ในสถานการณ์ที่ฝนกำลังตกและเรามีความเชื่อว่าฝนกำลังตก เราจะต้องคิดว่าผู้อื่นมีความเชื่อเช่นเดียวกับเราและถือว่า ‘ฝนกำลังตก’ เป็นจริงเหมือนกัน เพราะถ้าสิ่งที่ผู้อื่นพูดเป็นเท็จโดยส่วนใหญ่การเรียนรู้ภาษา เช่น การเรียนรู้ภาษาของเด็กจะเป็นไปไม่ได้เลยเนื่องจากเด็กจะไม่สามารถตีความหรือเรียนรู้ความหมายจากสิ่งที่ผู้อื่นพูดได้ เพราะเด็กจะไม่เห็นความสัมพันธ์ใดๆ ระหว่างสิ่งที่ผู้อื่นพูดกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้น

ในท้ายที่สุด ทฤษฎีความหมายของเดวิดสันในรูป ‘s’ เป็นจริงเมื่อและต่อเมื่อ p จึงสามารถอธิบายความหมายของ ‘s’ ด้วยการให้เงื่อนไขการตีความ หรือหลักความเห็นอกเห็นใจที่เราต้องคิดว่าประโยคของผู้ใช้ภาษาส่วนใหญ่เป็นจริง การที่มีคนพูด ‘Le neige est blanche’ ในตอนที่ฝนกำลังตก เราจึงสามารถเข้าใจได้ว่า ‘Le neige est blanche’ เป็นจริงเมื่อและต่อเมื่อฝนตก ซึ่งเราสามารถตรวจสอบการตีความของเราได้ด้วยการสังเกตพฤติกรรมการใช้ภาษาของคนอื่นๆ โดยรวมว่ามี

ความขัดแย้งกับสิ่งที่เราตีความหรือไม่ เราสามารถเห็นการทำงานของทฤษฎีความหมายของเดวิดสันได้ เช่น เมื่อนายสมศักดิ์ได้แสดงออกทางภาษาว่า ‘It is raining’ ในตอนเย็นวันอาทิตย์ในขณะที่ฝนกำลังตก ในฐานะนักตีความแบบสุดโต่ง (radical interpreter)¹¹ เราต้องคิดว่าสิ่งที่นายสมศักดิ์พูดเป็นจริงเสมอ ดังนั้น เราสามารถให้เงื่อนไขความจริงได้ว่า :

“‘It is raining’ เป็นจริงในภาษา E เมื่อพูดออกมาโดย x ในเวลา t เมื่อและต่อเมื่อมีการฝนตกในเวลา t ใกล้เคียงกับ x”

แต่อย่างที่เราได้เห็นว่าเป็นไปได้ที่ข้อสมมุติฐานของเราจะผิดพลาด เราจึงต้องทำการทดสอบเชิงประจักษ์กับข้อสมมุติฐานนี้ด้วยการหาหลักฐานอื่นๆ เช่น ทุกๆ ครั้งในเวลา t ที่ฝนกำลัง x มักจะพูดว่า ‘It is raining’ หรือเราสามารถทดลองโดยการพูดว่า ‘It is raining’ ในเวลา t ที่ฝนกำลังตกกับผู้ใช้ภาษาอังกฤษ เพื่อตรวจสอบข้อสมมุติฐานของเรา กล่าวคือ ถ้าผู้ใช้ภาษาอังกฤษมีท่าที่เห็นด้วยก็แสดงว่าข้อสมมุติฐานของเรามีแนวโน้มจะถูกต้อง แต่ถ้าผู้ใช้ภาษาอังกฤษมีท่าที่ปฏิเสธก็แสดงว่าข้อสมมุติฐานของเรามีแนวโน้มที่จะผิด เมื่อเราทดสอบจนมีความแน่ใจในระดับหนึ่งแล้วว่าเงื่อนไขความจริงที่เราให้แก่แต่ละข้อความนั้นถูกต้อง เช่น ‘It is raining’ เป็นจริงเมื่อและต่อเมื่อฝนกำลังตก และ ‘Rain is cool’ เป็นจริงเมื่อและต่อเมื่อฝนเย็น ‘It is not raining’ เป็นจริงเมื่อและต่อเมื่อฝนไม่ได้กำลังตก จนเราสามารถสังเกตได้ว่าคำในข้อความหนึ่งที่ปรากฏในอีกข้อความหนึ่งมีผลต่อเงื่อนไขความจริงอย่างไร กล่าวคือ หลังจากที่เราระบุเงื่อนไขความจริงของข้อความจำนวนหนึ่งที่ยังประกอบใกล้เคียงกัน เราจะสามารถถอดความหมายของคำในข้อความเหล่านั้นได้ คือคำว่า ‘rain’ หมายถึงฝน และ ‘cool’ หมายถึงเย็น เป็นต้น และเมื่อเรารวบรวมความหมายของคำได้ในจำนวนหนึ่ง เราก็จะได้ทฤษฎีความจริงของภาษานั้นที่จะช่วยให้เราสามารถเข้าใจข้อความที่ไม่เคยได้ยินมาก่อน รวมถึงช่วยให้เราสามารถสร้างข้อความใหม่ๆ ในภาษานั้นได้ จากที่กล่าวมาทฤษฎีความหมายของเดวิดสันจึงมีความเป็นประจักษ์นิยมที่ต้องเรียนรู้และตรวจสอบจากประสบการณ์ เพราะทฤษฎีความหมายของเดวิดสันไม่ได้อธิบายความหมายแก่เราอย่างชัดเจนในทันที แต่จะมีความชัดเจนขึ้นเรื่อยๆ ตามการเก็บข้อมูลของเรา

1.3 ทฤษฎีความหมายแบบเงื่อนไขความจริงกับสัจนิยมทางอรรถศาสตร์

จากทัศนะของเฟรเก้และเดวิดสันทำให้เห็นว่า ความหมายของประโยคคือเงื่อนไขความจริงของประโยค และการรู้ความหมายคือการรู้สภาวะการณ์ที่ทำให้ประโยคเป็นจริง หรือรู้ว่าประโยคต้องมี

¹¹ หมายถึงการทำความเข้าใจภาษาที่เราไม่รู้จักเลย

ค่าเป็นจริงหรือเท็จตามแต่ความเป็นจริงว่าตรงกับสภาวะการณ์ที่เรารู้หรือไม่ อย่างไรก็ตาม อย่างที่กล่าวไว้ตอนต้นว่าลักษณะอีกประการหนึ่งของทฤษฎีความหมายแบบเงื่อนไขความจริงที่นอกเหนือไปจากการสนับสนุนหลักสองค่าแล้ว คือการที่ทฤษฎีความหมายแบบเงื่อนไขความจริงสนับสนุนการมีอยู่ของความเป็นจริงที่อิสระ หรือการเป็นไปได้ที่สภาวะการณ์ดังกล่าวอาจเกินความสามารถในการตรวจสอบ เราสามารถเห็นการสนับสนุนในประเด็นดังกล่าวในทฤษฎีของเฟรเก้และเดวิดสัน ดังนี้

(1) ความเป็นสัจนิยมทางอรรถศาสตร์ของทัศนะของเฟรเก้

ตามทัศนะของเฟรเก้ สิ่งที่ถูกเข้าใจที่เป็นรูปแบบการแสดงตัวของสิ่งที่ถูกบ่งถึงและเป็นตัวกำหนดสิ่งที่ถูกบ่งถึง แต่สิ่งที่ถูกเข้าใจนี้คืออะไร เฟรเก้ (Frege, 1948 :213) ให้คำอธิบายไว้ดังนี้ สมมุติเมื่อส่องกล้องโทรทรรศน์ดูดวงจันทร์ ดวงจันทร์นั้นเปรียบได้กับสิ่งที่ถูกบ่งถึง และเป็นสิ่งที่ถูกแสดงตัวให้เห็นด้วยเลนส์จากกล้องโทรทรรศน์ หรือการที่กล้องโทรทรรศน์เป็นตัวกลางระหว่างผู้ส่องกับดวงจันทร์ ดังนั้น สำหรับเฟรเก้ ภาพของดวงจันทร์ที่ปรากฏผ่านเลนส์ของกล้องโทรทรรศน์เปรียบได้กับสิ่งที่ถูกเข้าใจ ซึ่งการเข้าใจดวงจันทร์ของผู้ดูจะไปปรากฏอยู่ในจิตหรือเป็นประสบการณ์ของผู้ดู และภาพของดวงจันทร์ที่แต่ละคนได้รับจากเลนส์ของกล้องโทรทรรศน์อาจจะมีแตกต่างกันไป ตามแต่ละมุ่มมอง องศา หรือตามสภาพดวงตาของแต่ละคน แต่ไม่ว่าอย่างไรก็ตาม ภาพของดวงจันทร์ที่ปรากฏในเลนส์ของกล้องโทรทรรศน์คงมีความเป็นปรนัย (objective) ที่ทุกคนจะได้รับเหมือนกัน จากตัวอย่างของเฟรเก้ เราเข้าใจได้ว่าความหมาย หรือสิ่งที่ถูกเข้าใจไม่ใช่สิ่งที่เกี่ยวข้องกับสภาวะจิต (mental) หรือเป็นสิ่งทางจิต (psychological entities) กล่าวคือ เฟรเก้ไม่เห็นด้วยกับลอคที่เห็นว่าเมื่อเราเข้าใจคำหนึ่ง เช่น คำว่า ‘ลูกบาศก์’ เราสามารถเข้าใจคำนี้ได้เพราะ คำนี้โยงกับภาพของลูกบาศก์ในจิตอย่างทีลอค (Locke, 1836 : 291) กล่าวว่า ‘คำต่างๆ สิ่งที่มาเป็นอันดับแรกหรือความหมายที่เกิดขึ้นทันทีของคำเหล่านั้น ไม่ได้แทนที่สิ่งใดนอกจากความคิดในจิตของผู้ใช้คำเหล่านั้น’¹² ซึ่งเห็นได้ว่าในทัศนะของเฟรเก้ มโนทัศน์ของความหมายมีความเป็นสาธารณะ ในขณะที่ในทัศนะของลอค มโนทัศน์ของความหมายเป็นส่วนตัว

เหตุผลที่เฟรเก้เห็นว่าความหมายต้องเป็นสาธารณะนั้นเป็นเพราะว่า ถ้าความหมายเป็นส่วนตัว การสื่อสารจะเป็นสิ่งเป็นไปได้ เพราะสมมุติว่านายสมชายพูดว่า ‘เชียงใหม่อยู่เหนือกรุงเทพ’ เราจะเข้าใจสิ่งที่นายสมชายพูดได้อย่างไร ในเมื่อความหมายผูกโยงอยู่กับภาพในจิตของเขา

¹² ‘Words, in their primary or immediate signification, stand for nothing but the ideas in the mind of him that uses them.’

หรือเราจะรู้ได้อย่างไรว่าภาพในจิตของเราตรงกับภาพในจิตของเขา เป็นต้นว่า ภาพในจิตของนายสมชาย คือการที่เชียงใหม่อยู่เหนือกรุงเทพในทิศตั้งฉากกับพื้นโลก แต่ภาพในจิตของเราคือการที่เชียงใหม่อยู่เหนือกรุงเทพตามแผนที่โลก เห็นได้ว่าถ้าความหมายคือภาพในจิต เราไม่สามารถแน่ใจได้ว่าภาพในจิตของแต่ละคนเหมือนกันเมื่อเกิดการสื่อสารกันและเป็นไปไม่ได้ที่จะเข้าถึงภาพในจิตของผู้อื่น การเข้าใจการแสดงออกทางภาษาของผู้อื่นจึงเป็นสิ่งที่เป็นไม่ได้ ดังนั้น การให้คำอธิบายว่าความหมายคือภาพในจิตจึงไม่สามารถอธิบายความสามารถในการเข้าใจกันของผู้ใช้ภาษา แต่ตามข้อเท็จจริงการสื่อสารนั้นเป็นไปได้ ความหมายของการแสดงออกทางภาษาจึงต้องเป็นสิ่งที่อยู่ภายนอกจิต เป็นสิ่งสาธารณะที่ทุกคนสามารถใช้ร่วมกันเหมือนกับกล้องโทรทัศน์ และแตกต่างกับภาพในจิต เช่น เมื่อมีคนพูดคำว่า ‘บูเซฟาลัส’ ช่างทาสี คนดูแลม้า และนักสัตววิทยาที่ได้ยินคำนี้ แม้จะมีภาพม้าในจิตที่แตกต่างกัน แต่ทุกคนสามารถรับรู้สิ่งที่ถูกเข้าใจของคำว่า ‘บูเซฟาลัส’ ได้เหมือนกัน (Frege, 1948: 212)

ถ้าพิจารณาจากการที่สิ่งที่ถูกเข้าใจเป็นปรนัย สิ่งถูกบ่งถึงที่เป็นเงื่อนไขความจริงของประโยคจึงอาจเป็นสิ่งที่อิสระจากการรู้ กล่าวคือ ถ้าสิ่งที่ถูกเข้าใจเป็นปรนัยและเป็นการแสดงตัวของวัตถุนั้นหมายความว่าวัตถุมีความเป็นปรนัยเช่นเดียวกับสิ่งที่ถูกเข้าใจ ทำให้เราสามารถเข้าใจว่าประโยคที่ตัดสินค่าไม่ได้หรือเกินความสามารถในการตรวจสอบต้องมีค่าเป็นจริงหรือเท็จ เช่น เมื่อเราเข้าใจประโยค ‘โลกจะแตกสลายวันนี้อย่างไรก็ตาม’ คือการที่เราเข้าใจสิ่งที่ถูกเข้าใจของประโยคที่มีอยู่อย่างอิสระที่บ่งไปถึงสภาพของโลกในอนาคตที่เราไม่อาจตรวจสอบ แต่เรารู้ว่ามีบางสิ่งในอนาคตที่เป็นตัวกำหนดค่าความจริงของประโยค เห็นได้ว่าการอธิบายเช่นนี้ได้แสดงให้เห็นถึงการมีสมมุติฐานเกี่ยวกับความเป็นจริงบางอย่างที่อิสระ (Dummett, 1978b: 121) ดังนั้น ทักษะแบบเฟรเก้จึงจัดได้ว่าเป็นสังคมนิยมทางอรรถศาสตร์

(2) ความเป็นสังคมนิยมทางอรรถศาสตร์ของทักษะของเดวิดสัน

การที่ความหมายของคำในทักษะของเดวิดสันเป็นสิ่งที่เรากำหนดจากการตีความตามประสบการณ์และการตรวจสอบอาจทำให้ดูเหมือนว่าค่าความจริงประโยคจะขึ้นอยู่กับผู้ใช้ภาษา ในแง่นี้ทฤษฎีของเดวิดสันจึงดูไม่เหมือนว่าจะเป็นสังคมนิยมทางอรรถศาสตร์ที่เห็นว่าค่าความจริงอิสระจากการรู้ อย่างไรก็ตาม เราได้เห็นแล้วว่า เป็นไปได้ที่ผู้พูดจะมีความเชื่อที่ผิดพลาด หรือการที่ผู้พูดคิดว่าสิ่งที่เขาพูดเป็นจริง แต่จริงๆ แล้วเป็นเท็จกับทฤษฎีความจริงของภาษาของเขา ซึ่งตามกระบวนการของเดวิดสันสิ่งที่เราต้องทำคือยอมรับสิ่งที่เขาพูดว่าเป็นจริง และตรวจสอบความจริงนั้นกับความจริงของผู้ใช้ภาษาคนอื่นว่ามีความขัดแย้งกันหรือไม่ ในแง่นี้ความจริงไม่ใช่สิ่งที่ขึ้นอยู่กับผู้ใดผู้หนึ่งแต่ขึ้นอยู่กับทฤษฎีความจริงของภาษานั้นๆ ที่มาจากความจริงของประโยคโดยรวมของผู้ใช้ภาษา ดังนั้น แม้

ความหมายของคำจะขึ้นอยู่กับข้อกำหนดของผู้ใช้ภาษา แต่ค่าความจริงของประโยคเป็นสิ่งที่อิสระจากการรู้ และมีค่าจริงเท็จตายตัวตามทฤษฎีความจริงของภาษาไม่ได้ขึ้นกับผู้ใดผู้หนึ่ง ทฤษฎีของเดวิดสันจัดว่ามีทัศนะแบบสังคมนิยมทางอรรถศาสตร์ กล่าวคือ เมื่อพิจารณาประโยคที่ตัดสินค่าไม่ได้ เช่น ‘เมืองจะไม่มีวันถูกสร้างขึ้นที่นี่’ ตามทัศนะของเดวิดสัน การที่เราเข้าใจประโยคนั้นมาจากการรู้ทฤษฎีความจริงที่เป็นตัวกำหนดเงื่อนไขความจริง ประโยคนั้นจึงต้องมีค่าเป็นจริงหรือเท็จแน่นอนตามทฤษฎีความจริงอย่างอิสระ

2. ข้อแย้งของปฏิสังคมนิยมทางอรรถศาสตร์

ในส่วนนี้ จะอธิบายถึงข้อแย้งต่อทฤษฎีความหมายแบบเงื่อนไขความจริงว่าเป็นทฤษฎีที่ไม่พอเพียงต่อการอธิบายความหมาย เพราะเป็นการอธิบายแบบเป็นวงกลม (circular) ซึ่งการแก้ปัญหาดังกล่าว ทฤษฎีความหมายแบบเงื่อนไขความจริงต้องรับแนวคิดเรื่องความหมายคือการใช้ภาษา อย่างไรก็ตาม ปฏิสังคมนิยมทางอรรถศาสตร์แสดงให้เห็นด้วยข้อโต้แย้งเรื่องการได้มาของความรู้เกี่ยวกับภาษา และข้อโต้แย้งเรื่องการแสดงให้เห็นได้ว่าการรับแนวคิดว่าความหมายคือการใช้ภาษาได้นำไปสู่ความล้มเหลวของทฤษฎีความหมายแบบเงื่อนไขความจริง

2.1 การอธิบายแบบเป็นวงกลมของทฤษฎีความหมายแบบเงื่อนไขความจริง

ดั้มเมตต์ (Dummett, 1993b: 35-36) เห็นว่าทฤษฎีความหมายสามารถลดทอนไปสู่ทฤษฎีความเข้าใจ เพราะเมื่อเราเข้าใจภาษาสิ่งที่เรารู้คือความหมาย ดังนั้น ถ้าความหมายเป็นเป้าหมายที่ทฤษฎีความหมายต้องการอธิบาย เราต้องเริ่มจากการอธิบายว่าเราเข้าใจการแสดงออกทางภาษาหนึ่งๆได้อย่างไร กล่าวอีกอย่างหนึ่ง ทฤษฎีความหมายต้องสามารถอธิบายที่มาของการมีความสามารถในการเข้าใจภาษาของเรา ทฤษฎีความหมายแบบเงื่อนไขความจริงที่ให้คำอธิบายว่าความหมายของประโยคคือเงื่อนไขความจริงจึงเป็นการอธิบายแบบเป็นวงกลม เพราะเป็นการอธิบายความหมายที่รับไว้ก่อนว่าเรามีความสามารถในการเข้าใจประโยค เราเห็นการเป็นวงกลมของคำอธิบายของทฤษฎีความหมายแบบเงื่อนไขความจริงได้ดังนี้

(1) การอธิบายแบบเป็นวงกลมในคำอธิบายของเฟรเก้

ตามทัศนะของเฟรเก้ที่เห็นว่าความหมายของประโยค คือเงื่อนไขความจริงของประโยคเป็นการอธิบายแบบเป็นวงกลม เพราะเป็นการอธิบายที่รับไว้ก่อนว่าเรามีความสามารถในการเข้าใจประโยค กล่าวคือ ตามทัศนะของเฟรเก้ เรารู้เงื่อนไขความจริงของประโยคก็ต่อเมื่อเรารู้สิ่งที่ถูกเข้าใจของประโยค เช่น เรารู้เงื่อนไขความจริงของ ‘ดาวประกายพริกสวาย’ ก็ต่อเมื่อเรารู้สิ่งที่ถูกเข้าใจของ

‘ดาวประกายพรึกสวย’ แต่เราสามารถรู้สิ่งที่ถูกเข้าใจของประโยคได้ก็ต่อเมื่อเรามีความสามารถในการเข้าใจความหมายของประโยค หรือรับไว้ก่อนว่าเรารู้เงื่อนไขความจริงของประโยค (Dummett , 2006: 50) กล่าวคือ เราจะรู้เงื่อนไขความจริงก็ต่อเมื่อเรารู้สิ่งที่ถูกเข้าใจ แต่เรารู้สิ่งที่เข้าใจได้ก็ต่อเมื่อเราสามารถเข้าใจความหมายของประโยคหรือรู้เงื่อนไขความจริง ดังนั้น ทฤษฎีความหมายของเฟรเก้ไม่สามารถอธิบายได้ว่าเรามีความสามารถในการเข้าใจภาษาได้อย่างไร

(2) การอธิบายแบบเป็นวงกลมในคำอธิบายของเดวิดสัน

ดั้มเมตต์ (Dummett, 1993a: 14-15) เห็นว่าการอธิบายความหมายแบบเดวิดสันเป็นคำอธิบายแบบเป็นวงกลม เพราะวิธีการของเดวิดสันเริ่มต้นที่การตีความภาษาที่ถูกอธิบายและให้เงื่อนไขความจริงด้วยภาษาที่ใช้ในการอธิบาย กล่าวคือ ทฤษฎีความหมายของเดวิดสัน มีรูปแบบการอธิบายความหมายโดยใช้ทฤษฎีความจริงเป็นหลักในการอธิบาย คือการอธิบายความหมายในรูป ‘s’ เป็นจริงเมื่อและต่อเมื่อ p โดย s คือภาษาที่ถูกอธิบายและ p คือภาษาที่ใช้ในการอธิบาย แต่เราไม่เห็นแล้วว่าว่าโน้ตศน์ความจริงไม่สามารถสร้างความเข้าใจได้ เพราะเป็นการอธิบายความหมายโดยการเชื่อมกับสิ่งภายนอก การสร้างความเข้าใจจึงต้องอาศัยแนวคิดเรื่องการตีความ ดังนั้น เราสามารถเข้าใจได้ว่าการได้มาซึ่งความรู้เกี่ยวกับความหมายของเดวิดสันมีฐานอยู่ที่การตีความ อันจะนำมาซึ่งการเข้าใจทฤษฎีความจริงของภาษาหนึ่งๆที่จะอธิบายความหมายของภาษาโดยรวมอีกทีหนึ่ง ซึ่งเท่ากับว่าเราจำเป็นต้องมีความเชี่ยวชาญในภาษาใดภาษาหนึ่งก่อน (ภาษาแม่ เป็นต้น) ซึ่งความจำเป็นนี้ก่อให้เกิดคำอธิบายแบบเป็นวงกลม เพราะการมีความเชี่ยวชาญในภาษาแม่คือการรู้ทฤษฎีความจริงของภาษาแม่ กล่าวคือ ถ้าเรามีภาษาไทยเป็นภาษาแม่ การที่เรารู้ทฤษฎีความจริงของภาษาไทย คือการรู้ว่า ‘กรุงเทพฯ’ บ่งถึงกรุงเทพฯ แต่ปัญหาคือเรารู้ได้อย่างไรว่า ‘กรุงเทพฯ’ บ่งถึงกรุงเทพฯ ถ้าเราใช้รูปแบบทฤษฎีของเดวิดสันในการอธิบายจะได้ว่า “‘กรุงเทพฯ’ บ่งถึงกรุงเทพฯ” เป็นจริงเมื่อและต่อเมื่อ ‘กรุงเทพฯ’ บ่งถึงกรุงเทพฯ ที่ซึ่งเป็นคำอธิบายที่ไม่ได้อธิบายอะไร ในเมื่อการที่จะเข้าใจภาษาที่ใช้อธิบายก็ต้องเข้าใจภาษาที่ถูกอธิบายอยู่ก่อนแล้ว ดังนั้น ดูเหมือนถึงแม้ว่าทฤษฎีแบบเดวิดสันจะสามารถให้ความหมายของภาษาที่เราไม่รู้จักได้ด้วยการแปลมาสู่ภาษาแม่ของเรา แต่ในท้ายที่สุดทฤษฎีแบบเดวิดสันไม่สามารถอธิบายได้ว่าเรามีความรู้ในภาษาแม่ของเราได้อย่างไร เพราะเป็นทฤษฎีที่รับไว้ก่อนว่าเราต้องเข้าใจในภาษาในภาษาหนึ่ง ดังนั้น ทฤษฎีความหมายของเดวิดสันจึงไม่พอเพียงต่อการเป็นทฤษฎีความหมาย เพราะทฤษฎีความหมายต้องสามารถอธิบายได้ว่าเรามีความรู้เกี่ยวกับความหมายในภาษาแรกของเราได้อย่างไรด้วย

2.2 ความจำเป็นของแนวคิดเรื่องความหมายคือการใช้ภาษา

ดั้มเมตต์ (Dummett, 1993b: 45) เห็นว่าถ้าต้องการออกจากปัญหาการอธิบายแบบเป็นวงกลม เราต้องรับว่าการมีความรู้เกี่ยวกับภาษามาจากการเรียนรู้ที่ปราศจากการรับไว้ก่อนว่าเราสามารถเข้าใจภาษา หรือต้องเป็นความรู้ที่ได้จากการมีความสามารถในการปฏิบัติ (practical abilities) หรือความสามารถในการใช้ภาษา (Dummett, 1993c: 101) พุดในอีกทางหนึ่ง ปัญหาของทัศนะแบบสัจนิยมทางอรรถศาสตร์มาจากมองข้ามเรื่องของการใช้ภาษา ซึ่งเป็นองค์ประกอบและเงื่อนไขสำคัญของการที่ภาษาจะมีความหมาย อย่างที่ดั้มเมตต์ (Dummett, 1993b: 38) เห็นว่าความเข้าใจของผู้ใช้ภาษาต่อประโยคใดก็ตามนั้นต้องมาจากการตระหนักรู้ทุกๆวิธีการใช้ของประโยค แนวคิดเรื่องความหมายคือการใช้¹³ เราสามารถเห็นได้จากทัศนะของลุดวิก วิตเคนสไตน์ (Ludwig Wittgenstein) เรื่องเกมภาษา (language game) วิตเคนสไตน์ใช้โมโนทัศน์ของเกมภาษาเพื่ออธิบายการทำงานของภาษาว่าเปรียบได้กับการเล่นเกมที่เราต้องเรียนรู้วิธีที่จะปฏิบัติอย่างถูกต้องตามกฎ กล่าวคือ ในการเรียนรู้ภาษา เราเริ่มต้นจากการเรียนรู้ว่าคำหนึ่งๆว่ามีหน้าที่อะไรและจะใช้มันอย่างไรในบริบทหนึ่งๆ (PI7)¹³ เช่น ในการก่อสร้าง ช่างก่อสร้างต้องให้ลูกน้องช่วยหยิบอุปกรณ์ ลูกน้องจะทำตามคำสั่งได้ก็ต้องเรียนรู้ว่าเมื่อช่างก่อสร้างตะโกนว่า ‘อิฐ’ นั้นหมายถึงให้ไปหยิบอิฐมา (PI2) เป็นต้น

2.2.1 ความหมายของ ‘ความหมายคือการใช้ภาษา’

ดั้มเมตต์ (Dummett, 1993: 101) อธิบายว่าการมีความเชี่ยวชาญในภาษาหนึ่งอาจประกอบไปด้วย (1) ความรู้ที่ชัดเจน (explicit knowledge) คือความรู้ที่สามารถแสดงให้เห็นได้ด้วยการอธิบายโดยใช้คำพูด เช่น ความรู้เกี่ยวกับเงื่อนไขความจริง และ (2) ความสามารถในการปฏิบัติ คือการมีความสามารถที่จะใช้ภาษาหนึ่งๆ แต่อย่างที่ได้เห็นกันไปแล้วว่า เราไม่สามารถอธิบายการได้มาซึ่งความรู้เกี่ยวกับภาษาด้วยความรู้ที่ชัดเจน เพราะผู้ใช้ภาษาในภาพรวมมักไม่มีความรู้ที่ชัดเจนเกี่ยวกับภาษาของตนเอง เช่น เราบางคนไม่มีความรู้เกี่ยวกับทฤษฎีความจริงของภาษาไทย และถึงแม้ว่าเราสามารถให้ความรู้เชิงทฤษฎีแก่ผู้ใช้ภาษา การมีความรู้เชิงทฤษฎีก็คงไม่พอเพียงต่อการอธิบายว่าผู้ใช้ภาษามีความรู้เกี่ยวกับภาษาของตนได้อย่างไร กล่าวคือ การอธิบายด้วยความรู้ที่ชัดเจนเป็นเพียงการอธิบายความหมายที่รับไว้ก่อนว่าผู้ใช้ภาษาเข้าใจภาษาซึ่งเท่ากับเป็นการอธิบายแบบเป็นวงกลม ฉะนั้น การมีความรู้เกี่ยวกับภาษาต้องมาจากความสามารถในการปฏิบัติ

¹³ PI คือหมายเลขข้อความในหนังสือ Philosophical Investigation ของวิตเคนสไตน์

แต่ความรู้เกี่ยวกับภาษาที่มาจากการมีความสามารถในการปฏิบัตินี้เป็นความรู้ประเภทไหน เมื่อเทียบกับความสามารถในการปฏิบัติอื่นๆ เช่น การมีความสามารถในการว่ายน้ำนั้นไม่ต่างกับการรู้วิธีว่ายน้ำ กล่าวคือ ถ้าเราสามารถว่ายน้ำ เราสามารถบอกว่าเมื่อเราลงไปในน้ำ เราต้องขยับแขนและขาอย่างไรเพื่อให้ตัวพุ่งไปข้างหน้า ดังนั้น ดูเหมือนว่าการมีความสามารถในการปฏิบัติจึงเท่ากับการมีความรู้เชิงปฏิบัติ (practical knowledge) แต่ดั้มเมตต์ (Dummett, 1993c: 94) เห็นว่าความสามารถในการใช้ภาษานั้นไม่เหมือนกับความสามารถในการว่ายน้ำ เพราะถึงแม้ความรู้ในเรื่องต่างๆจะเกี่ยวข้องกับเรื่องของความสามารถเหมือนกัน แต่ความสามารถในแต่ละเรื่องก็อาจมีวิธีเรียนรู้แตกต่างกัน กล่าวคือ การมีความสามารถในการว่ายน้ำกับการมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ อาจจะมาจากการเรียนรู้ฝึกฝนอย่างเป็นระบบเหมือนกัน แต่ในบางกรณี บางคนที่ไม่เคยเรียนว่ายน้ำเลยในตลอดชีวิตของเขา เมื่อต้องพบกับสถานการณ์ที่บีบบังคับ เช่น เมื่อประสบกับเรือล่ม เขาก็สามารถที่จะว่ายน้ำเพื่อเอาตัวรอดซึ่งถือเป็นเรื่องปกติที่สามารถเกิดขึ้นได้ แต่ในกรณีของการมีความสามารถในการใช้ภาษา มันคงจะเป็นเรื่องมหัศจรรย์ ถ้าคนที่ไม่เคยเรียนรู้ภาษาอังกฤษ สามารถพูดภาษาอังกฤษได้ทันทีเมื่อไปถึงประเทศอังกฤษ ความแตกต่างระหว่างความสามารถทั้งสองนั้นอยู่ที่ว่า ก่อนที่เราจะมีความสามารถในการใช้ภาษานั้นเราจำเป็นต้องรู้หลายสิ่งหลายอย่างผ่านกระบวนการทางจิตสำนึก (conscious process) เช่นเดียวกับความสามารถในการเล่นหมากรุก ที่ไม่ใช่ใครจะสามารถนั่งเล่นกับผู้อื่นได้ทันที เขาต้องเริ่มจากการเรียนรู้ที่จะทำตามกฎของการเล่นเสียก่อน ดังนั้น แม้การว่ายน้ำกับการใช้ภาษาเป็นความสามารถในการปฏิบัติเหมือนกัน แต่ไม่สามารถจัดให้อยู่ในประเภทเดียวกัน (Dummett, 1993c: 95)

เมื่อเป็นดังที่กล่าวมา การมีความสามารถในการใช้ภาษาจะเป็นความรู้ประเภทไหน ถ้าความสามารถดังกล่าวไม่ใช่ทั้งความรู้ที่ชัดเจน (การรู้ว่าอะไร¹⁴) และความรู้เชิงปฏิบัติ (การรู้ว่าทำอย่างไร¹⁵) ดั้มเมตต์ (Dummett, 1993c: 96) เห็นว่าการมีความสามารถในการใช้ภาษาคือการมีความรู้ที่อยู่กึ่งกลางระหว่างความรู้สองประเภทข้างต้น หรือเป็นความรู้โดยนัย (implicit knowledge) คือความรู้ที่กึ่งหนึ่งสามารถแสดงออกมาให้เห็นได้ด้วยความสามารถในการปฏิบัติและกึ่งหนึ่งด้วยความพร้อมที่จะยอมรับสิ่งที่เรารู้เมื่อความรู้นั้นถูกเสนอขึ้นมา เช่น สมมุติว่ามีเด็กที่ไม่รู้จักหมากรุกมาก่อน มานั่งเล่นหมากรุกกับผู้ที่เล่นเป็น โดยที่ไม่มีใครสอนกฎให้กับเด็กคนนั้น แต่ผู้ที่เล่นเป็นจะคอยแก้ไขเมื่อเด็กเดินผิดกฎจนกระทั่งเด็กคนนั้นสามารถเล่นได้ตรงตามกฎ ซึ่งเห็นได้ว่าการมีความสามารถในการเล่นของเด็กคนนั้นไม่ได้มีเพียงแต่ความสามารถในการปฏิบัติ แต่เขามีความรู้เกี่ยวกับกฎที่เขาไม่

¹⁴ Knowing that something is so

¹⁵ Knowing how to do something

สามารถอธิบายได้ และเมื่อใดมีคนพูดถึงกฎการเล่นหมากรุกขึ้นมา เขาก็พร้อมที่จะยอมรับกฎนั้น ดัมเมตต์เห็นว่าการเรียนรู้ภาษาคือการได้มาซึ่งความรู้โดยนัยในลักษณะนี้ กล่าวคือ เราไม่สามารถเรียนรู้ภาษาแม่ของเราด้วยการอธิบายได้ แต่ต้องเรียนรู้ที่จะทำตามกฎการใช้ภาษาอย่างถูกต้องจนเรามีความรู้โดยนัยเกี่ยวกับภาษานั้น การมีความรู้เกี่ยวกับภาษาแม่ของเราจึงไม่มีช่องว่างระหว่างการรู้ภาษาและรู้วิธีการใช้ เพราะเราไม่สามารถบอกว่าเรารู้ภาษาจนกระทั่งเราสามารถใช้ภาษา

เมื่อเป็นดังนี้ ข้าพเจ้าเห็นว่าถ้าการมีความสามารถในการใช้ภาษาคือการมีความรู้โดยนัย กล่าวได้ว่าการมีความรู้เกี่ยวกับภาษาต้องสอดคล้องกับหลักการต่อไปนี้

การได้รับความเข้าใจเกี่ยวกับภาษา: การมีความสามารถในการเข้าใจภาษาเกิดจากการเรียนรู้วิธีการใช้ที่ถูกต้อง

การแสดงให้เห็นได้ของความเข้าใจ: การมีความเข้าใจต้องสามารถแสดงออกมาให้เห็นได้ด้วยการใช้ภาษาในสถานการณ์อย่างถูกต้อง

2.2.2 การแก้ปัญหของการอธิบายแบบเป็นวงกลม

การรับแนวคิดเรื่องความหมายคือการใช้ภาษาสามารถช่วยแก้ปัญหการอธิบายแบบเป็นวงกลมของทฤษฎีความหมายแบบเงื่อนไขความจริง เพราะด้วยแนวคิดดังกล่าว เราสามารถอธิบายที่มาของการมีความสามารถในการเข้าใจประโยคของภาษาจากความรู้โดยนัย หรือความรู้ที่เกิดจากการฝึกฝนจากการปฏิบัติ ซึ่งเป็นการอธิบายการมีความรู้เกี่ยวกับภาษาโดยที่เราไม่ต้องรับไว้ก่อนว่าเรามีความสามารถในการเข้าใจภาษา กล่าวคือ ถ้าปัญหาในกรณีของเพร่อยู่ที่การรับไว้ก่อนว่าเราสามารถเข้าใจประโยค เราสามารถแก้ปัญหาดังกล่าวด้วยการอธิบายว่าเราได้เรียนรู้ความหมายของประโยคจากการเรียนรู้วิธีการใช้และก่อให้เกิดความสามารถในการรู้สิ่งที่ถูกเข้าใจของประโยคที่เราได้เรียนรู้แล้ว และถ้าปัญหาในกรณีของเดวิดสันอยู่ที่การรับไว้ก่อนว่าเราต้องมีความรู้เกี่ยวกับภาษาใดภาษาหนึ่งเพื่อใช้เป็นภาษาที่ใช้อธิบาย เราสามารถแก้ปัญหาดังกล่าวด้วยการอธิบายว่าเราได้ความรู้เกี่ยวกับภาษาของภาษาแม่จากการเรียนรู้วิธีการใช้ภาษาตามสถานการณ์อย่างถูกต้อง

2.3 ข้อโต้แย้งเรื่องการได้มาและข้อโต้แย้งเรื่องการแสดงให้เห็นได้ของความรู้เกี่ยวกับภาษา

จากที่กล่าวมาแสดงให้เห็นว่าทฤษฎีความหมายที่เพียงพอต้องรับว่าความหมายคือการใช้ภาษา กล่าวคือ ต้องรับว่าการมีความสามารถในการใช้ภาษามาจากการเรียนรู้ด้วยการปฏิบัติ หรือ

การเข้าใจความหมายต้องสามารถแสดงออกมาให้เห็นได้ด้วยการปฏิบัติ ซึ่งปฏิสัมพันธ์ทาง
 อรรถศาสตร์แสดงให้เห็นว่าการรับแนวคิดเรื่องความหมายคือการใช้ก่อให้เกิดข้อโต้แย้งตามมาดังนี้

(1) ข้อโต้แย้งเรื่องการได้มาของความรู้เกี่ยวกับภาษา

ข้อโต้แย้งเรื่องการได้มาของความรู้เกี่ยวกับภาษาหมายถึงข้อโต้แย้งที่แสดงให้เห็นว่า ถ้า
 ความหมายคือการใช้ภาษา ความรู้เกี่ยวกับภาษาเป็นสิ่งที่ได้จากการเรียนรู้จากการใช้ตามสถานการณ์
 ต่างๆ ดังนั้น ความหมายไม่ใช่สิ่งที่สามารถเกินขอบเขตของการเรียนรู้จากการใช้ กล่าวคือ เราเรียนรู้
 ความหมายของประโยค ‘หญ้าสีเขียว’ จากการใช้ประโยคในสถานการณ์ที่เป็นการใช้ประโยคอย่าง
 ถูกต้อง เช่น เราเรียนรู้การใช้ ‘หญ้าสีเขียว’ ในสถานการณ์ที่หญ้ามีสีเขียว ดังนั้น ถ้าทฤษฎีความหมาย
 แบบเงื่อนไขความจริงเห็นว่าการเข้าใจประโยคคือการรู้เงื่อนไขความจริง เช่น การรู้ความหมาย ‘หญ้า
 สีเขียว’ คือการที่เรารู้ว่าสภาวะการณ์แบบใดที่ประโยคเป็นจริง ในกรณีประโยคที่ตัดสินค่าได้นี้ ทฤษฎี
 ความหมายแบบเงื่อนไขความจริงสามารถอธิบายได้อย่างสอดคล้องกับแนวคิดที่ว่าความหมายคือการใช้
 กล่าวคือ ทฤษฎีความหมายแบบเงื่อนไขความจริงสามารถอธิบายได้ว่าความรู้เงื่อนไขความจริงของ
 ‘หญ้าสีเขียว’ จากการเรียนรู้การใช้ประโยคที่ถูกต้องจากสถานการณ์ที่ทำให้ประโยคเป็นจริง อย่่างไร
 ก็ตาม เมื่อพิจารณาประโยคที่ตัดสินค่าไม่ได้ เช่น ‘ชาวดาวอังคารตัวสีเขียว’ เห็นได้ว่าเราไม่ทางเรียนรู้
 ได้ว่าสถานการณ์ใดที่เราสามารถใช้ประโยคนี้ การเรียนรู้เงื่อนไขความจริงของประโยคที่ตัดสินค่าไม่ได้จึง
 เป็นสิ่งที่เป็นไปได้ ซึ่งเท่ากับว่าสำหรับทฤษฎีความหมายแบบเงื่อนไขความจริงเราไม่สามารถเข้าใจ
 ประโยคที่ตัดสินค่าไม่ได้ แต่ตามข้อเท็จจริงเราทุกคนสามารถเข้าใจประโยคที่ตัดสินค่าไม่ได้ ดังนั้น ดู
 เหมือนว่าทฤษฎีความหมายแบบเงื่อนไขความจริงไม่พอเพียงในการอธิบายได้ว่า เราสามารถเข้าใจ
 ประโยคที่เกินขอบเขตของการเรียนรู้ได้อย่างไร ในเมื่อเราไม่รู้สถานการณ์ที่ทำให้ประโยคเป็นจริงที่
 เป็นเงื่อนไขของการใช้ประโยคอย่างถูกต้อง (Dummett, 1978f: 362)

ข้อโต้แย้งเรื่องการได้มาของความรู้เกี่ยวกับความหมายสามารถสรุปได้ว่า

(R) การเข้าใจประโยคคือการรู้สภาวะการณ์ที่ทำให้ประโยคเป็นจริง

(A) การมีความสามารถในการเข้าใจภาษาเกิดจากการเรียนรู้วิธีการใช้ที่ถูกต้อง

ดังนั้น ถ้ารับ (A) ก็ไม่สามารถรับ (R)

เพราะในกรณีของประโยคที่ตัดสินค่าไม่ได้ เราไม่สามารถเรียนรู้การใช้ภาษาจากสถานการณ์ที่ทำให้
 ประโยคเป็นจริง ทฤษฎีความหมายแบบเงื่อนไขความจริงจึงไม่สามารถอธิบายที่มาของการมี

ความสามารถในการเข้าใจประโยคที่ตัดสินค้าไม่ได้ และถ้าแนวคิดเรื่องความหมายคือการใช้ภาษา
จำเป็นต่อทฤษฎีความหมายแบบเงื่อนไขความจริง เราต้องปฏิเสธ (R)

(2) ข้อโต้แย้งเรื่องการแสดงให้เห็นได้

ข้อโต้แย้งเรื่องการแสดงให้เห็นได้หมายถึงข้อโต้แย้งที่แสดงให้เห็นว่า ถ้าความหมายคือการใช้
ภาษา เราต้องสามารถแสดงความเข้าใจของเราด้วยการใช้ภาษากับสถานการณ์ต่างๆอย่างถูกต้อง
กล่าวคือ การเข้าใจภาษาไม่อิสระจากสถานการณ์ที่เราจะสามารถใช้ประโยค เช่น ถ้าเราเข้าใจ
ประโยค ‘หิมะสีขาว’ เราต้องสามารถใช้ประโยคนี้ในสถานการณ์ที่หิมะมีสีขาว แต่สำหรับทฤษฎี
ความหมายแบบเงื่อนไขความจริงที่เห็นว่าการเข้าใจประโยคคือการใช้เงื่อนไขความจริง การเข้าใจ
‘หิมะสีขาว’ คือการรู้สภาวะการณ์ที่ทำให้ประโยคเป็นจริง ในกรณีประโยคที่ตัดสินค้าได้นี้ ทฤษฎี
ความหมายแบบเงื่อนไขความจริงสามารถแสดงความเข้าใจได้อย่างสอดคล้องกับแนวคิดเรื่อง
ความหมายคือการใช้ กล่าวคือ เราสามารถแสดงความเข้าใจ ‘หิมะสีขาว’ ด้วยการใช้กับสถานการณ์ที่
หิมะมีสีขาวที่เป็นเงื่อนไขความจริงของประโยค อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาประโยคที่ตัดสินค้าไม่ได้
เช่น ‘ชาวดาวอังคารตัวสีขาว’ เห็นได้ว่า เราไม่สามารถแสดงความเข้าใจต่อประโยคดังกล่าวด้วยการ
ใช้ประโยคกับสถานการณ์ที่ทำให้ประโยคเป็นจริง เพราะเราไม่สามารถแสดงให้เห็นได้ว่าสถานการณ์
ใดที่ทำให้ประโยคเป็นจริง ดังนั้น ทฤษฎีความหมายแบบเงื่อนไขความจริงจึงไม่สอดคล้องกับแนวคิด
เรื่องความหมายคือการใช้ที่เห็นว่าเราต้องสามารถแสดงความเข้าใจออกมาให้เห็นได้ด้วยการใช้อย่าง
ถูกต้อง (Dummett, 1978e: 224-225)

ข้อโต้แย้งเรื่องการแสดงให้เห็นได้สรุปได้ดังนี้

(R) การเข้าใจประโยค คือการรู้สภาวะการณ์ที่ทำให้ประโยคเป็นจริง

(M) การมีความเข้าใจต้องสามารถแสดงออกมาให้เห็นได้ด้วยการใช้ภาษาในสถานการณ์
อย่างถูกต้อง

ดังนั้น ถ้ารับ (M) ก็ไม่สามารถรับ (R)

เพราะในกรณีของประโยคที่ตัดสินค้าไม่ได้ เราไม่สามารถแสดงการรู้เงื่อนไขความจริงออกมาให้เห็นได้
ด้วยการใช้กับสถานการณ์ที่ทำให้ประโยคเป็นจริง ทฤษฎีความหมายแบบเงื่อนไขความจริงจึงไม่
สอดคล้องกับแนวคิดเรื่องความหมายคือการใช้ภาษา และถ้าแนวคิดเรื่องความหมายคือการใช้ภาษา
จำเป็นต่อทฤษฎีความหมายแบบเงื่อนไขความจริง เราต้องปฏิเสธ (R)

ทั้งนี้ เราได้เห็นในบทนำแล้วว่าข้อโต้แย้งเรื่องการแสดงให้เห็นได้เป็นข้อโต้แย้งที่สำคัญว่า เพราะสัญนิยมทางอรรถศาสตร์สามารถตอบโต้ข้อโต้แย้งเรื่องการได้มาของความรู้เกี่ยวกับภาษาด้วย หลักการรวมคำ หรือการที่เราสามารถเข้าใจเงื่อนไขความจริงของประโยคที่ตัดสินค่าไม่ได้จากการรู้ ความหมายขององค์ประกอบของประโยคที่เราได้เรียนรู้จากประโยคที่ตัดสินค่าได้ วิทยานิพนธ์นี้จึง สนใจเฉพาะข้อโต้แย้งเรื่องการแสดงให้เห็นได้

2.4 ทฤษฎีความหมายแบบปฏิสันนิยมนทางอรรถศาสตร์

ได้อธิบายแล้วว่าในทัศนะของดัมเมตต์ ทฤษฎีความหมายต้องอธิบายว่าเรามีความสามารถที่จะเข้าใจภาษาได้อย่างไร ดัมเมตต์จึงเห็นว่าทฤษฎีความหมายต้องรับว่าความหมายคือการใช้ภาษาที่ เห็นว่าการมีความเข้าใจมาจากการเรียนรู้การใช้ภาษาซึ่งเป็นความรู้โดยนัย แต่ทฤษฎีความหมายแบบ เงื่อนไขความจริงไม่สอดคล้องกับแนวคิดเรื่องความหมายคือการใช้ ดังนั้น ดัมเมตต์ (Dummett, 1978d: 176-178) เห็นว่าเราต้องแทนที่ ‘ความจริง’ ในทฤษฎีความหมายแบบเงื่อนไขความจริงที่ เห็นว่าความจริงคือสิ่งที่สะท้อน (correspond) กับความเป็นจริงที่อิสระ ด้วยมโนทัศน์ความจริงที่เป็น เรื่องของการให้เหตุผลควรให้เชื่อ (justification) ว่าทำไมเราถึงเห็นว่าประโยคหนึ่งๆเป็นจริงเมื่อเรา ใช้ประโยคหนึ่งๆเพื่อยืนยัน กล่าวคือ การเห็นว่าความจริงเป็นสิ่งผูกโยงกับความเป็นจริงที่อิสระทำให้ เราไม่สามารถแสดงออกซึ่งความเข้าใจต่อประโยคที่ตัดสินค่าไม่ได้ด้วยการใช้ประโยคในสถานการณ์ที่ ทำให้ประโยคเป็นจริง ดังนั้น เราต้องแทนที่เงื่อนไขความจริงด้วยเงื่อนไขที่สามารถยืนยันด้วยการใช้ ภาษา (assertability condition) ที่เห็นว่าความจริงเป็นเรื่องของการให้เหตุผลควรให้เชื่อที่ผูกโยงกับ ผู้ใช้ภาษา เช่น ถ้าการรู้ความหมายมาจากการเรียนรู้การใช้ ‘หญ้าสีเขียว’ ในสถานการณ์ที่หญ้าสีเขียว การรู้ว่าประโยคมีค่าเป็นจริงหรือเท็จเป็นสิ่งที่ขึ้นอยู่กับความรู้และตัดสินของผู้ใช้ภาษาว่าสถานการณ์ที่ หญ้าสีเขียวทำให้ประโยคเป็นจริงหรือไม่

ด้วยทฤษฎีความหมายของปฏิสันนิยมนทางอรรถศาสตร์ เราสามารถอธิบายการเข้าใจและการ แสดงความเข้าใจของประโยคได้กับทุกประโยคในภาษา กล่าวคือ ทฤษฎีความหมายแบบปฏิสันนิยมน ทางอรรถศาสตร์สามารถแก้ปัญหาของทฤษฎีความหมายแบบเงื่อนไขความจริงในกรณีของประโยคที่ ตัดสินค่าไม่ได้ เพราะเมื่อมโนทัศน์ความจริงในทฤษฎีความหมายแบบปฏิสันนิยมนไม่ได้ผูกโยงกับความ เป็นจริงที่อิสระแต่ขึ้นอยู่กับมโนทัศน์ความจริงที่ขึ้นกับการรู้ทำให้เราไม่จำเป็นต้องแสดงการใช้ภาษา กับสถานการณ์ที่ทำให้ประโยคเป็นจริง จึงทำให้ทฤษฎีความหมายแบบปฏิสันนิยมนทางอรรถศาสตร์ สามารถอธิบายได้ว่าการเข้าใจประโยคที่ตัดสินค่าไม่ได้ คือการรู้สถานการณ์ที่เป็นเงื่อนไขที่เราจะ สามารถใช้ประโยค เมื่อเป็นดังที่กล่าวมา การเปลี่ยนมโนทัศน์ความจริงในทฤษฎีความหมายของปฏิ

สัจนิยมทางอรรถศาสตร์ทำให้ในกรณีที่เราไม่สามารถแสดงหลักฐานหรือข้อพิสูจน์เราก็ไม่สามารถบอกได้ว่าประโยคต้องมีค่าเป็นจริงหรือเท็จ ซึ่งเป็นการปฏิเสธกฎไม่มีค่ากลางและหลักสองค่า

3.สรุป

ในบทนี้ได้อธิบายถึงลักษณะที่สำคัญของสัจนิยมทางอรรถศาสตร์สองประการคือ (1) เป็นทัศนะที่รับหลักสองค่า (2) เป็นทัศนะที่รับทฤษฎีความหมายแบบเงื่อนไขความจริง โดยที่ (2) เป็นส่วนที่สำคัญกว่า (1) เพราะความสมเหตุสมผลของ (1) ขึ้นอยู่กับความสมเหตุสมผลของ (2) กล่าวคือ ทฤษฎีความหมายแบบเงื่อนไขความจริงได้ให้เหตุผลในการรับหลักสองค่า ด้วยการอธิบายว่า ความหมายของประโยคคือเงื่อนไขความจริง ประโยคจึงต้องมีค่าเป็นจริงหรือเท็จขึ้นอยู่กับว่า สถานการณ์จริงตรงกับสภาวะการณ์ที่เรารู้จากการเข้าใจประโยคหรือไม่ และการที่เงื่อนไขความจริง อาจเกินความสามารถในการตรวจสอบช่วยแสดงให้เห็นถึงความเป็นจริงที่อิสระจากการรู้ ทฤษฎีความหมายแบบเงื่อนไขความจริงจึงสำคัญต่อการมีทัศนะแบบสัจนิยมทางอรรถศาสตร์ อย่างไรก็ตาม ปฏิเสธสัจนิยมทางอรรถศาสตร์ได้แย้งว่าทฤษฎีความหมายแบบเงื่อนไขความจริงมีปัญหาเนื่องจากเป็นการอธิบายความหมายแบบเป็นวงกลม ซึ่งทางออกของปัญหาดังกล่าว ทฤษฎีความหมายแบบเงื่อนไขความจริงต้องรับแนวคิดว่าความหมายคือการใช้ภาษา แต่การรับแนวคิดดังกล่าวก่อให้เกิดข้อโต้แย้งต่อทฤษฎีความหมายแบบเงื่อนไขความจริงได้แก่ ข้อโต้แย้งเรื่องการได้มาของความรู้เกี่ยวกับภาษา และข้อโต้แย้งเรื่องการแสดงให้เห็นได้ทีแสดงให้เห็นว่าทฤษฎีความหมายแบบเงื่อนไขความจริง ล้มเหลว และถ้าเราต้องรับทฤษฎีความหมายที่สอดคล้องกับแนวคิดเรื่องความหมายคือการใช้ภาษา มโนทัศน์ความจริงจะไม่ใช่สิ่งที่อิสระจากการรู้ และต้องรับว่าประโยคที่ตัดสินค่าไม่ได้มีค่าไม่จริงไม่เท็จ ซึ่งเท่ากับเป็นการปฏิเสธกฎไม่มีค่ากลาง และถ้าการรับหลักสองค่ามีนัยถึงการรับกฎไม่มีค่ากลาง ในท้ายที่สุดเราต้องปฏิเสธหลักสองค่าและการมีทัศนะแบบสัจนิยมทางอรรถศาสตร์

เนื่องจากข้อโต้แย้งเรื่องการแสดงให้เห็นได้เป็นข้อโต้แย้งที่สำคัญกว่า เพราะสัจนิยมทางอรรถศาสตร์สามารถตอบโต้ข้อโต้แย้งเรื่องการได้มาของความรู้เกี่ยวกับภาษาด้วยหลักการรวมค่า ในบทถัดไปจะตรวจสอบความน่าเชื่อถือของข้อโต้แย้งเรื่องการแสดงให้เห็นได้ว่าเป็นข้อโต้แย้งที่นำไปสู่ความล้มเหลวของการมีทัศนะแบบสัจนิยมทางอรรถศาสตร์จริงหรือไม่

บทสาม มโนทัศน์การแสดงให้เห็นได้ของความหมาย

ในท้ายบทสอง ได้อธิบายถึงข้อโต้แย้งเรื่องการแสดงให้เห็นได้ว่าเป็นข้อโต้แย้งที่สำคัญที่สังคมนิยมทางอรรถศาสตร์ต้องตอบ เพราะข้อโต้แย้งเรื่องการแสดงให้เห็นได้ชี้ให้เห็นถึงความล้มเหลวของทฤษฎีความหมายแบบเงื่อนไขความจริงของสังคมนิยมทางอรรถศาสตร์ เนื่องจากไม่สอดคล้องกับแนวคิดเรื่องความหมายคือการใช้ภาษาที่เห็นว่าความหมายต้องสามารถแสดงออกมาให้เห็นได้ ในบทนี้จะพิจารณาการตอบโต้ของสังคมนิยมทางอรรถศาสตร์ต่อข้อโต้แย้งเรื่องการแสดงให้เห็นได้ โดยมีประเด็นสำคัญคือเรื่องมโนทัศน์การแสดงให้เห็นได้ว่าเป็นการนำไปสู่ความล้มเหลวของทฤษฎีความหมายแบบเงื่อนไขความจริงตามที่ข้อโต้แย้งเรื่องการแสดงให้เห็นได้กล่าวไว้หรือไม่ ซึ่งในบทนี้มีข้อสรุปว่าสังคมนิยมทางอรรถศาสตร์สามารถตอบข้อโต้แย้งเรื่องการแสดงให้เห็นได้เนื่องจากมโนทัศน์การแสดงให้เห็นได้ของปฏิสังคมนิยมทางอรรถศาสตร์ไม่สมเหตุสมผลในเรื่องปรากฏการณ์วิทยาของความเข้าใจ และถ้ามโนทัศน์การแสดงให้เห็นได้แบบที่สังคมนิยมทางอรรถศาสตร์เสนอมีความสมเหตุสมผลแล้วก็ไม่มีความจำเป็นต้องตั้งทฤษฎีความหมายแบบเงื่อนไขความจริง

1. มโนทัศน์การแสดงให้เห็นได้แบบปฏิสังคมนิยมทางอรรถศาสตร์

ข้อโต้แย้งเรื่องการแสดงให้เห็นได้ทำให้เห็นว่าทฤษฎีความหมายแบบเงื่อนไขความจริงล้มเหลว เพราะไม่สามารถแสดงความหมายออกมาให้เห็นได้ตามแนวคิดเรื่องความหมายคือการใช้ภาษา กล่าวคือ ข้อโต้แย้งเรื่องการแสดงให้เห็นได้เริ่มต้นจากการแย้งเรื่องการอธิบายแบบเป็นวงกลมของทฤษฎีความหมายแบบเงื่อนไขความจริงที่ทำให้ต้องรับแนวคิดเรื่องความหมายคือการใช้ภาษา และชี้ให้เห็นว่าทฤษฎีความหมายแบบเงื่อนไขความจริงไม่สอดคล้องกับแนวคิดเรื่องความหมายคือการใช้ภาษา เพราะในกรณีของประโยคที่ตัดสินค่าไม่ได้ ทฤษฎีความหมายแบบเงื่อนไขความจริงไม่สามารถแสดงความหมายออกมาให้เห็นได้ด้วยการใช้ ดังนั้น ทฤษฎีความหมายแบบเงื่อนไขความจริงต้องถูกปฏิเสธ ยกจากในบทสอง ข้อโต้แย้งเรื่องการแสดงให้เห็นได้สรุปได้ดังนี้

(R) การเข้าใจประโยค คือการรู้สภาวะการณ์ที่ทำให้ประโยคเป็นจริง

(M) การมีความเข้าใจต้องสามารถแสดงออกมาให้เห็นได้ด้วยการใช้ภาษาอย่างถูกต้อง

ดังนั้น ถ้ารับ (M) ก็ไม่สามารถรับ (R)

จากข้างต้นเห็นได้ว่า (M) คือข้ออ้างสำคัญในการแสดงให้เห็นถึงความล้มเหลวของทฤษฎีความหมายแบบเงื่อนไขความจริง เพราะการรับว่าความหมายคือการใช้ภาษา การรู้ความหมายเท่ากับการรู้วิธีการใช้ความหมายอย่างถูกต้อง ดังนั้น การแสดงความสามารถในการใช้อย่างถูกต้องเป็นสิ่งจำเป็นต่อการแสดงให้เห็นว่าเรามีความเข้าใจ กล่าวคือ ตามแนวคิดเรื่องความหมายคือการใช้ภาษา ความหมายเป็นเรื่องของบรรทัดฐานที่จำเป็นต้องมีกฎเป็นตัวกำหนดการใช้ภาษาของแต่ละคนให้สอดคล้องกันและก่อให้เกิดความสามารถที่จะเข้าใจการใช้ภาษาของกันและกัน เมื่อเป็นเช่นนั้น ปฏิสัมพันธ์ทางอรรถศาสตร์เห็นว่าเงื่อนไขของการมีความรู้เกี่ยวกับความหมายต้องเป็นการมีความรู้ที่ต้องสามารถแสดงให้เห็นได้ด้วยการใช้กับสถานการณ์ที่ผู้อื่นสามารถเรียนรู้หรือตรวจสอบการทำตามกฎของเรา การที่ทฤษฎีความหมายแบบเงื่อนไขความจริงยอมรับว่าเราสามารถมีความเข้าใจที่ไม่สามารถแสดงออกมาให้เห็นได้จึงเป็นทฤษฎีที่ไม่สอดคล้องกับแนวคิดเรื่องความหมายคือการใช้ภาษา เราสามารถเห็นเหตุผลในการมีมีโนทัศน์การแสดงให้เห็นได้แบบปฏิสัมพันธ์ทางอรรถศาสตร์จากปัญหาเรื่องการทำตามกฎ (rule following) และเรื่องภาษาส่วนตัว (private language) ดังนี้

(1) ปัญหาการทำตามกฎหมายถึงปัญหาที่วิตเคนสไตน์เห็นว่าเราไม่สามารถแยกแยะระหว่าง ‘การตามทำกฎถูกต้อง’ กับ ‘การดูเหมือนว่าทำตามกฎถูกต้อง’ (PI201) กล่าวคือ ตามทัศนะของซอร์ลคริปเก้ (Saul Kripke) การทำตามกฎถูกต้องอาจได้แก่การรู้ว่าสัญลักษณ์ ‘+’ หมายถึงการ ‘บวก’ และสามารถตอบได้ว่า ‘68+57’ เท่ากับ ‘125’ แต่ปัญหาคือเราแน่ใจได้อย่างไรว่าเราเข้าใจการใช้ ‘+’ ได้ถูกต้องจริงๆ เพราะถ้าในอดีตที่ผ่านมาไม่เคยบวกเลขที่มีจำนวนมากกว่า 57 การเข้าใจ ‘+’ ของเราในอดีตอาจหมายถึงการ ‘บวก’ ที่มีสัญลักษณ์ว่า ‘ \oplus ’ ซึ่งมีความหมายเหมือนการบวกต่อเมื่อจำนวนเลขน้อยกว่า 57 แต่ถ้าจำนวนเลขมากกว่า 57 ผลลัพธ์จะเท่ากับ 5 เสมอ ดังนั้น คำตอบของ ‘68+57’ อาจเท่ากับ 5 เพราะเราไม่มีเหตุผลหรือข้อเท็จจริงใดที่จะบอกได้ว่าเรากำลังเข้าใจว่า ‘+’ หมายถึงการบวกไม่ใช่การบวก (Kripke, 1982 p.8-9) และถ้าเราไม่สามารถกำหนดเกณฑ์ในการแยกแยะว่าเมื่อเราเข้าใจเครื่องหมาย ‘+’ ว่าหมายถึงบวกไม่ใช่การบวก การมีความหมายของภาษาก็ดูเหมือนจะเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ (Kripke, 1982 p.69-71) ทั้งนี้ จากการที่วิตเคนสไตน์กล่าวว่า ‘ “การทำตามกฎ” เป็นการปฏิบัติ และการคิดว่าทำตามกฎ ไม่ใช่การทำตามกฎ ดังนั้น เป็นไปไม่ได้ที่จะทำตามกฎ “อย่างเป็นส่วนตัว” ’ (PI202) ทำให้คริปเก้ (Kripke, 1982 p.73) เห็นด้วยกับตีเมตต์ว่าการทำตามกฎต้องเป็นเรื่องของการปฏิบัติที่ต้องสามารถแสดงออกมาให้เห็นได้ด้วยการใช้อย่างสอดคล้องกับสถานการณ์ เพราะถ้าไม่สามารถแสดงความหมายออกมาให้เห็นได้ด้วยการใช้กับสถานการณ์ การเรียนรู้การใช้ภาษาอย่างสอดคล้องกันจะไม่สามารถเกิดขึ้นและการมีความเข้าใจร่วมกันก็จะเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ เช่น ในเกมหมากรุก การที่เราจะมีความสามารถในการเล่นอาจมาจากการฝึกฝนด้วยวิธีการต่างๆ เช่น การสังเกตผู้อื่น การเรียนรู้ที่จะเดินหมาก แต่เราไม่สามารถแน่ใจได้เลยว่าเรา

สามารถทำตามกฎได้ถูกต้องจนกระทั่งเราสามารถเล่นกับผู้อื่นได้อย่างราบรื่น นั่นคือ ความสามารถในการแสดงให้เห็นได้ด้วยการใช้เป็นเงื่อนไขในการบอกว่าเรามีความเข้าใจความหมายของตัวหมากหรือการไปเป็นได้ของการมีความเข้าใจร่วมกันของผู้ใช้ภาษา

(2) ปัญหาเรื่องภาษาส่วนตัวหมายถึงปัญหาที่เกี่ยวข้องกับภาษาที่บ่งถึงสิ่งที่รู้ได้เฉพาะกับผู้พูดเท่านั้น (PI243) ปัญหานี้ตามมาจกประเด็นเรื่องการทำตามกฎ กล่าวคือ ถ้าการทำตามกฎต้องเป็นสิ่งที่ต้องสามารถแสดงออกมาให้เห็นได้ด้วยการปฏิบัติ เท่ากับว่าภาษาส่วนตัวจะเป็นไปได้ก็ต่อเมื่อเราสามารถกำหนดกฎเกณฑ์ได้ว่า เมื่อเรามีผัสสะ S และพูดถึงผัสสะ S ด้วย 'S' ต่อไปในทุกๆครั้งที่พูดถึงผัสสะด้วย 'S' นั้นหมายถึงการที่เรามีผัสสะ S แต่วิตเคนสไตน์เห็นว่าไม่มีเกณฑ์ที่จะบอกได้ว่าทุกๆครั้งที่เราใช้ 'S' นั้นหมายถึง S หรือเมื่อเรารู้สึก S เรารู้ว่ามันตรงกับ 'S' เพราะเราไม่สามารถแน่ใจได้เลยว่าในอนาคต ทุกๆครั้งที่เรามีผัสสะ S เราสามารถใช้ 'S' ได้อย่างถูกต้อง ดังนั้น ภาษาส่วนตัวที่เราไม่สามารถกำหนดกฎเกณฑ์ได้จึงไม่มีความหมาย (PI258)

ดัมเมตต์เห็นว่ากรกฎเสธภาษาส่วนตัวได้ชี้ให้เห็นว่า เราไม่สามารถใช้ความคิดเกี่ยวกับสิ่งที่ถูกบ่งถึงมาอธิบายการความหมายของภาษาที่เกี่ยวข้องกับผัสสะส่วนตัวได้ ดังตัวอย่างของวิตเคนสไตน์ที่สมมุติว่าเราทุกคนมีกล่องที่มีสิ่งที่เรียกว่า 'เต่าทอง' อยู่ข้างใน และเราทุกคนไม่สามารถมองเข้าไปในกล่องของกันและกันได้ สิ่งที่อยู่ในกล่องของแต่ละคนอาจจะเหมือนหรือต่างกัน แต่เรายังคงใช้คำว่า 'เต่าทอง' ในการสื่อสารกัน (PI293) ตัวอย่างเรื่อง 'เต่าทอง' นี้ทำให้เห็นว่าความหมายของภาษาที่เราใช้ไม่ได้ผูกอยู่กับสิ่งใดเลยนอกจากการใช้ และทำให้เห็นว่ากรมีความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายของประโยคที่เกี่ยวข้องกับผัสสะนั้นไม่สามารถอธิบายได้ด้วยเรื่องของเงื่อนไขความจริง เพราะการอธิบายความหมายด้วยเงื่อนไขความจริงเราต้องรู้สิ่งที่ทำให้ประโยคเกี่ยวกับผัสสะเป็นจริง นั่นคือ รู้ว่าคำ เช่น 'เจ็บ' บ่งถึงความรู้สึกแบบใด แต่เห็นได้ว่าความรู้สึกเจ็บเป็นความรู้สึกที่เหมือนกับ 'เต่าทอง' ที่ในกล่องของแต่ละคนที่ไม่สามารถแสดงออกมาให้เห็นได้ ดังนั้น การเข้าใจประโยคเกี่ยวกับความรู้สึกส่วนตัวต้องไม่เกี่ยวข้องกับการรู้เงื่อนไขความจริงแต่ต้องขึ้นอยู่กับเงื่อนไขของการมีความสามารถในการใช้ เช่น การรู้ว่าการแสดงออกของคนหนึ่งเรียกได้ว่าเป็นการแสดงออกว่า 'เจ็บ' นั่นคือ สามารถแยกแยะได้ว่าพฤติกรรมแบบใดที่เรียกได้ว่า 'เจ็บ' และสามารถชี้ถึงพฤติกรรมที่เป็นหลักฐานเพื่อยืนยันหรือปฏิเสธ เป็นต้น (Dummett, 1993d: 237-238)

จากที่กล่าวมา สำหรับปฏิสันนิยมนทางอรรถศาสตร์กรมีความหมายของภาษาจึงไม่ใช่สิ่งที่สามารถทำได้โดยปราศจากการแสดงให้เห็นได้ด้วยการใช้กับสถานการณ์หนึ่งๆที่ผู้ใช้ภาษาอื่นสามารถตรวจสอบความถูกต้องของการใช้ เพราะถ้าเรารับว่าความหมายเป็นสิ่งที่เกินขอบเขตของการแสดงให้เห็นได้ด้วยการใช้ สุดท้ายแล้วการเข้าใจกันและกันของผู้ใช้ภาษาจะเป็นเพียงการสันนิษฐาน

(hypothesis) ในลักษณะที่ว่า การเข้าใจคำพูดของผู้ใช้ภาษาหนึ่งๆ ขึ้นอยู่กับการคาดเดาความหมายที่เขาต้องการจะสื่อ นั้นตรงกับความหมายที่เราให้แก่คำพูดของเขา และการสื่อสารจะเป็นเรื่องของศรัทธา (act of faith) (Dummet, 1993c :102) ที่ได้แต่คาดหวังว่าคนอื่นจะเข้าใจสิ่งที่เราต้องการจะสื่อเท่านั้น

2. การตอบโต้ของสัญนิยมทางอรรถศาสตร์

ข้าพเจ้าเห็นว่าสัญนิยมทางอรรถศาสตร์อาจไม่ปฏิเสธความคิดเรื่องการแสดงให้เห็นได้ของความหมาย เพราะนั่นคือเหตุผลสำคัญในการที่เราจะมีความเข้าใจร่วมกัน แต่เราอาจตั้งคำถามว่าการแสดงออกให้เห็นได้ของความหมายต้องเป็นตามที่ปฏิสันนิษฐานทางอรรถศาสตร์กำหนดไว้หรือไม่ เพราะข้าพเจ้าเห็นว่าถ้าเป็นไปตามทัศนะของปฏิสันนิษฐานทางอรรถศาสตร์ การมีความเข้าใจความหมายจะมีอยู่ในลักษณะของการเข้าใจและไม่เข้าใจเท่านั้น กล่าวคือ เราสามารถบอกได้ว่าเราเข้าใจก็ต่อเมื่อเรามีความสามารถในการใช้ได้อย่างถูกต้อง เพราะตามมโนทัศน์การแสดงให้เห็นได้ของปฏิสันนิษฐานทางอรรถศาสตร์ การรู้ความหมายคือการรู้วิธีการใช้ที่ถูกต้อง การเข้าใจการใช้ผิดจึงเท่ากับว่าเราไม่ได้เข้าใจความหมาย ซึ่งในความปกติวิสัยแล้วข้าพเจ้าเห็นว่า การมีความเข้าใจของผู้ใช้ภาษามีเป็นสิ่งที่มิได้หลายระดับตั้งแต่เข้าใจน้อยไปจนถึงเข้าใจมาก หรือการมีความเข้าใจนั้นอาจเป็นไปได้ว่าสิ่งที่เราเข้าใจมีทั้งส่วนถูกและส่วนผิด เช่น เมื่อเพื่อนของเราพูดขึ้นมาว่า ‘ฉันทิว’ อาจก่อให้เกิดการเข้าใจว่าเพื่อนของเราต้องการให้หยิบอาหารไปให้ แต่จริงๆ แล้วเพื่อนของเราเพียงแค่พูดในสิ่งที่รู้สึกและไม่ได้ต้องการให้เราหยิบอาหารไปให้ เห็นได้ว่าเหตุการณ์ในลักษณะนี้ การเข้าใจของเราไม่อาจเรียกได้ว่าเราไม่เข้าใจ เพราะถึงแม้เพื่อนของเราไม่ได้ต้องการอาหาร แต่เพื่อนของเราอาจพอใจที่เราหยิบอาหารไปให้ การเข้าใจของเราอาจผิดพลาดแต่ก็ยังคงมีส่วนถูกที่ว่าเพื่อนของเรามีความอยากอาหาร จากที่กล่าวมา ข้าพเจ้าจึงเห็นว่ามโนทัศน์การแสดงให้เห็นแบบปฏิสันนิษฐานทางอรรถศาสตร์มีปัญหาในการอธิบายการมีความเข้าใจของผู้ใช้ภาษาที่เกินขอบเขตไปจากการรู้วิธีการใช้ ข้าพเจ้าจึงเห็นด้วยกับข้อวิจารณ์ในเรื่องปรากฏการณ์วิทยาของความเข้าใจของจอห์น แมคดอว์ลล์ ดังนี้

(1) มโนทัศน์การแสดงให้เห็นได้แบบปฏิสันนิษฐานทางอรรถศาสตร์ไม่สอดคล้องกับปรากฏการณ์วิทยาของความเข้าใจ ที่หมายถึงปรากฏการณ์ที่ว่าเมื่อเรามีความรู้เกี่ยวกับภาษาหนึ่งๆ ทำไมเราจึงได้ยินหรือเข้าใจได้มากกว่าตัวภาษา (McDowell, 1998a: 332) เช่น การที่เรามีความรู้เกี่ยวกับภาษาอังกฤษ เมื่อเราเห็นหรือได้ยิน ‘It is raining’ เราสามารถรู้สิ่งที่เกินขอบเขตไปจากตัวภาษา หรือการที่สามารถรู้ไปถึงเนื้อหาของประโยคนี้ได้ว่าหมายถึงว่าฝนกำลังตก ซึ่งเห็นได้ว่าการที่เราสามารถรู้เนื้อหาของประโยคหนึ่งๆ เป็นการรู้จากสิ่งที่ปรากฏ (present) จากตัวภาษา โดยที่ไม่จำเป็นต้องคำนึงถึงสิ่งที่อยู่เบื้องหลังตัวภาษา (beneath the words) หรือการใช้ของผู้ใช้ภาษา (McDowell,

1998: 99) เป็นต้นว่า สมมุติว่ามีชาวดาวอังคารที่บังเอิญมีรูปร่างเหมือนกับมนุษย์และใช้ภาษาที่มีลักษณะเหมือนกับมนุษย์ แต่มีความหมายแตกต่างออกไป ในวินาทีแรกที่เราได้ยินสิ่งที่ชาวดาวอังคารพูด ดูเหมือนว่าเราสามารถเข้าใจได้ว่าชาวดาวอังคารพูดอะไร แต่ในวินาทีถัดมา เราก็รู้ว่าชาวอังคารเพียงใช้ภาษาที่ลักษณะเหมือนกับเราแต่มีความหมายไม่เหมือนกัน ดังนั้น ถ้าเป็นไปตามทัศนะของดัมเมตต์ ที่ว่าการมีความรู้เกี่ยวกับความหมายต้องสามารถแสดงออกมาให้เห็นได้ด้วยการใช้ภาษาอย่างถูกต้อง นั้นไม่สามารถอธิบายว่าภาษาของชาวดาวอังคารก่อให้เกิดปรากฏการณ์การเข้าใจภาษาแก่เราได้อย่างไร ในเมื่อเราไม่มีความสามารถในการใช้ภาษาของชาวอังคารอย่างถูกต้อง

(2) มโนทัศน์การแสดงให้เห็นได้ของปฏิสังขนิมทางอรรถศาสตร์ที่มองข้ามเรื่องปรากฏการณ์วิหยาของความเข้าใจ ก่อให้เกิดความไม่สมเหตุสมผลในเรื่องการได้มาของการมีความรู้จากคำบอกเล่า (hearsay) กล่าวคือ ถ้าการมีความรู้หรือความเชื่อที่เป็นจริงต้องสามารถแสดงความรู้นั้นด้วยการใช้ภาษากับสถานการณ์ที่เป็นหลักฐาน แมคคาวล์เห็นว่าเงื่อนไขการมีความรู้ของดัมเมตต์นั้นอาจเรียกว่าสุดโต่งเกินไป เพราะเราสามารถที่จะได้ความรู้มาด้วยคำบอกเล่า (McDowell, 1998a: 335) กล่าวคือ ความรู้จากคำบอกเล่าอาจเป็นความรู้ที่ไม่สามารถตรวจสอบค่าความจริง แต่สามารถเข้าใจว่าเป็นจริงได้ เพราะว่าผู้ให้ความรู้แก่เรารู้ว่าเป็นจริงหรือสามารถแสดงหลักฐานที่สามารถนำมาใช้เพื่อยืนยันความจริง ดังนั้น เราสามารถมีความรู้ที่อยู่ในฐานะของความเชื่อที่มีแนวโน้มว่าเป็นจริงจากการรู้เนื้อหาที่ปรากฏในคำบอกเล่า เช่น ถ้าเราไม่เคยไปทวีปอเมริกา ไม่เคยเห็น ไม่เคยสัมผัสด้วยตัวเอง เราต้องยอมรับว่าเราไม่มีความรู้เกี่ยวกับทวีปอเมริกาใช่หรือไม่ ถ้าตอบว่าใช่ การที่เราจะบอกได้ว่าเรามีความรู้เกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่งก็ขึ้นอยู่กับเงื่อนไขที่สุดโต่งเกินไป เพราะถึงแม้เราไม่เคยไปเหยียบทวีปอเมริกา แต่เราสามารถรู้ข้อเท็จจริงต่างๆเกี่ยวกับทวีปอเมริกาจากคำบอกเล่าของนักเดินทางที่ไปมาแล้วทั่วโลก ดังนั้น การมีความรู้เกี่ยวกับทวีปอเมริกาโดยปราศจากหลักฐานที่แสดงให้เห็นได้ก็ไม่ใช่ว่าสิ่งไร้เหตุผลนัก

จากข้อวิจารณ์ข้างต้น กล่าวได้ว่ามาจากความไม่สมเหตุสมผลของสมมุติฐานเกี่ยวกับทฤษฎีความหมายของปฏิสังขนิมทางอรรถศาสตร์ กล่าวคือ ความผิดพลาดของ (1) และ (2) มาจากความเชื่อที่ว่าทฤษฎีความหมายต้องสามารถอธิบายกระบวนการสร้างความเข้าใจการแสดงออกทางภาษาหนึ่งๆได้ ดังตัวอย่างของดัมเมตต์เรื่องชาวดาวอังคาร (Martians) คือ สมมุติว่าชาวดาวอังคารมีวิธีการสื่อสารหรือภาษาที่แตกต่างกับมนุษย์โดยสิ้นเชิง จนชาวดาวอังคารไม่สามารถเข้าใจได้ว่าการพูดของมนุษย์คือการสื่อสาร ดัมเมตต์เห็นว่าสิ่งที่ชาวดาวอังคารสามารถทำเพื่อสร้างความเข้าใจได้ คือการที่ชาวดาวอังคารต้องสังเกตการกระทำของมนุษย์และพยายามเข้าใจความหมายจากการกระทำต่างๆ ในที่สุดชาวดาวอังคารจะสามารถเข้าใจได้ว่าการพูดของมนุษย์เป็นการกระทำที่มีจุดประสงค์เพื่อการ

สื่อสารและมีความหมาย (Dummett, 1973: 295-298) ซึ่งเห็นได้ว่าทัศนะของดัมเมตต์มีนัยยะว่าการกระทำของมนุษย์เป็นสิ่งที่สามารถเข้าใจได้จากทุกมุมมองในจักรวาล (McDowell, 1998a: 328-329) กล่าวคือ สำหรับดัมเมตต์ ชาวดาวอังคารสามารถเข้าใจการเล่นหมากรุกของมนุษย์ได้จากการเข้ามามีส่วนร่วมและเรียนรู้กฎกติกาการเล่นอย่างถูกต้อง แต่แมคดาวล์เห็นว่าเป็นไปได้ที่ชาวดาวอังคารไม่รู้จักรการแข่งขัน และอาจไม่มีโน้ตศน์เกี่ยวกับการชนะหรือแพ้ ดังนั้น ถึงแม้ว่าชาวดาวอังคารสามารถเรียนรู้และมีความสามารถในการเล่นหมากรุก แต่เป็นไปได้ที่พวกเขาไม่เข้าใจและไม่มีวันเข้าใจจุดประสงค์ของการเล่นหมากรุก มโนทัศน์การแสดงให้เห็นได้ของดัมเมตต์จึงไม่สมเหตุสมผลนัก เพราะถ้ามุมมองในมุมมองของจักรวาล เราไม่สามารถคิดไปก่อนได้ว่าผู้ใช้ภาษาในดาวดวงอื่นๆในจักรวาลจะมีการกระทำในรูปแบบที่สามารถเข้าไปเรียนรู้ได้อย่างมีความเข้าใจ หรือคิดไปก่อนว่าผู้ใช้ภาษาในดาวอื่นๆจะสามารถเข้าใจการกระทำของเรา ดังนั้น แมคดาวล์เห็นว่าการเข้าใจผู้ใช้ภาษาอื่นๆในจักรวาลไม่สามารถเข้าใจได้จากการสังเกตการกระทำเพียงอย่างเดียว แต่ต้องเกิดจากการบวกราคคิดใคร่ครวญของเราด้วย นั่นหมายความว่าทฤษฎีความหมายไม่จำเป็นต้องเป็นทฤษฎีที่อธิบายทุกภาษา เพราะเราอาจต้องใช้ภาษาใดภาษาหนึ่งมาทำความเข้าใจผู้ใช้ภาษาอื่นๆที่ไม่อาจเรียนรู้จากการปฏิบัติ

2.1 มโนทัศน์การแสดงให้เห็นได้แบบสัจนิยมทางอรรถศาสตร์

จากที่กล่าวมาเห็นได้ว่าปัญหาเรื่องปรากฏการณ์วิทยาของความเข้าใจนั้นมาจากมโนทัศน์การแสดงให้เห็นได้ที่เรียกร่องความเป็นสาธารณะมากจนเกินไป ซึ่งตามทัศนะของแมคดาวล์ เราสามารถแก้ไขปัญหาดังกล่าวถ้ายอมรับว่าทฤษฎีความหมายที่ดีที่สุดที่เป็นไปได้ไม่จำเป็นต้องเป็นทฤษฎีที่สร้างความเข้าใจได้กับทุกภาษาในจักรวาล และเข้าใจว่าการทำตามกฎการใช้ภาษาตามทัศนะของวิตเคนสไตน์เป็นเรื่องของการของปฏิบัติตามกิจวัตร (custom) ของสังคมผู้ใช้ภาษาใดภาษาหนึ่งทีก่อให้เกิดความสามารถในการรับรู้การปรากฏของความหมายจากตัวภาษาที่มาจากความคุ้นเคยของการปฏิบัติ (PI198) กล่าวคือ การเรียนรู้ภาษาเป็นการเรียนรู้ที่จะปฏิบัติไปอย่างสอดคล้องกับผู้ใช้ภาษาในสังคมเดียวกับเรา เมื่อเราสามารถเข้าใจภาษาได้กลมกลืนกับผู้ใช้ภาษาคนอื่นๆ การใช้ภาษาของเราก็เป็นเพียงการกระทำหนึ่งที่เราทำโดยไม่ต้องคำนึงถึงสาเหตุว่าทำไมเราถึงทำเช่นนั้น เช่น ในตอนแรกเราอาจเรียนรู้การทำตามป้ายบอกทาง (sign-post) จากคนอื่นๆ ว่าเมื่อใดที่พบป้ายที่มีสัญลักษณ์ ‘←’ ให้ไปทางซ้ายเสมอ ซึ่งเมื่อเราปฏิบัติตามสิ่งที่ถูกสอนมาเช่นนี้ไปเรื่อยๆจนเป็นกิจวัตร ต่อไปในทุกๆครั้งเมื่อเราเจอป้ายที่มีสัญลักษณ์ ‘←’ เราก็ไปทางซ้ายทันทีโดยที่เราไม่จำเป็นต้องคิดถึงเหตุผลว่าทำไมเราถึงต้องไปทางซ้าย เช่นเดียวกับการใช้ภาษาโดยทั่วไป การมีความเข้าใจต่อการแสดงออกทางภาษาหนึ่งๆ เช่น สมมุติว่ามีคนตกลงไปในน้ำและร้องว่า ‘ช่วยด้วย’ เมื่อเราได้ยินก็สามารถเข้าใจได้ทันทีที่เราต้องทำอะไรบางอย่างเพื่อช่วยเขาขึ้นมา โดยที่เราไม่ต้องพิจารณาถึง

ความหมายของเสียงร้องเลยว่าคุณต้องการอะไร เพราะในสังคมผู้ใช้ภาษานี้ได้มีการปฏิบัติและทำตามกันมาว่า เมื่อใดมีผู้ร้องว่า ‘ช่วยด้วย’ เราต้องช่วยเหลือผู้ที่ร้องทันที เห็นได้ว่าการที่ผู้ใช้ภาษาที่มีการปฏิบัติร่วมกันเช่นนี้ ทำให้สามารถมีความเข้าใจร่วมกันและสามารถรับรู้การปรากฏของความหมายของการแสดงทางภาษาหนึ่งๆ ได้ทันที

ทั้งนี้ ถ้าการทำตามกฎเป็นการปฏิบัติตามกิจวัตรของสังคม อาจกล่าวได้ว่าการมีความรู้เกี่ยวกับภาษาจะไม่ใช่ว่าความรู้ที่สามารถอธิบายได้อย่างเป็นเหตุเป็นผลและไม่สามารถแน่ใจได้ว่าอะไรคือความหมายที่ผูกติดอยู่กับการแสดงออกทางภาษาหนึ่งๆ กล่าวคือ เมื่อย้อนกลับไปดูมนทัศน์การแสดงให้เห็นได้ของทัศนะแบบปฏิสังขนิยมทางอรรถศาสตร์ที่พยายามหากฎเกณฑ์ของการที่ผู้ใช้ภาษาจะสามารถเข้าใจความหมายอย่างสอดคล้องกัน ด้วยเงื่อนไขของการแสดงให้เห็นได้หรือการที่เราต้องสามารถใช้กับสถานการณ์ที่สามารถตรวจสอบถูกผิด ทำให้เห็นว่าการเข้าใจเรื่องการทำตามกฎแบบแมคดิวเวลล์ดูเหมือนจะไม่มีกฎเกณฑ์ใดๆที่จะเป็นตัวกำหนดการใช้ภาษาของผู้ใช้ภาษาให้สอดคล้องกัน ดังนั้น การมีความหมายและการเข้าใจผู้อื่นก็ดูเป็นไปไม่ได้ อย่างไรก็ตาม แมคดิวเวลล์ (McDowell, 1984: 349) เห็นว่าในเมื่อการใช้ภาษาเป็นการปฏิบัติอย่างเป็นกิจวัตรของผู้ใช้ภาษา เราสามารถเข้าใจความหมายที่ปรากฏอยู่ในตัวภาษาได้จากความเคยชินของการปฏิบัติอย่างเป็นกิจวัตร แม้เป็นไปได้ว่าความหมายที่เราเข้าใจจะผิดก็ตามแต่ก็ไม่ได้หมายความว่าเราไม่สามารถเข้าใจ อีกทั้ง การยอมรับว่าเป็นไปไม่ได้ในการมีความเข้าใจที่ผิดพลาดนั้นสอดคล้องกับปรากฏการณ์ความเข้าใจที่อาจเกิดขึ้นได้ อย่างเช่นในตัวอย่างเรื่องภาษาของมนุษย์ต่างดาวที่ดูเหมือนว่าเราจะสามารถเข้าใจภาษาของมนุษย์ต่างดาวต่างๆที่เราไม่ได้เข้าใจจริงๆ มโนทัศน์การแสดงให้เห็นได้แบบสังขนิยมทางอรรถศาสตร์จึงมีความสมเหตุสมผลต่อการเกิดของปรากฏการณ์ความเข้าใจมากกว่า

2.2 การตอบโต้ข้อโต้แย้งเรื่องการแสดงให้เห็นได้

ถ้าการเข้าใจความหมายเป็นปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นได้ทันทีจากการมีความคุ้นเคยกับภาษาที่เราใช้เป็นกิจวัตร การรับว่าความหมายคือการที่ไม่ได้นำไปสู่ความล้มเหลวของทฤษฎีความหมายแบบเงื่อนไขความจริงอย่างที่ข้อโต้แย้งเรื่องการแสดงให้เห็นได้กล่าว เพราะเราสามารถอธิบายการแสดงเงื่อนไขความจริงของประโยคด้วยเรื่องของ ‘ความจริง’ และ ‘การยืนยัน’ ที่มีความเชื่อมโยงกันอย่างปฏิเสธไม่ได้ (truism) กล่าวคือ ถ้าการยืนยันของเราถูกต้อง เนื้อหาของการยืนยันคือสิ่งที่จำเป็นและ

พอเพียงต่อการที่ประโยคเป็นจริง¹⁶ (McDowell, 1998a: 319) ด้วยความสัมพันธ์ดังกล่าว เราสามารถแสดงความหมายในฐานะเงื่อนไขความจริงประโยคได้ดังนี้ (McDowell, 1998a :321-322)

(1) เมื่อเราใช้ประโยค s เพื่อยืนยัน p ผู้ใช้ภาษาเดียวกับเราสามารถเข้าใจ p ได้ทันที และถ้าการเข้าใจ p คือการรู้สิ่งที่จำเป็นและพอเพียงต่อการที่ s จะเป็นจริง ดังนั้น เราสามารถแสดงเงื่อนไขความจริงด้วยการใช้ s ยืนยันว่า p

(2) ในกรณีประโยค s' ที่ตัดสินค้าไม่ได้ เราสามารถรู้เงื่อนไขความจริงของ s' ด้วยการรู้ว่า p ใดที่จำเป็นและพอเพียงต่อการที่ s' จะเป็นจริงถ้าเราใช้ s' ยืนยันว่า p และการที่เรามีความรู้เกี่ยวกับ p ที่เป็นเงื่อนไขความจริงของ s' ทำให้เราสามารถเข้าใจ s' เพื่อยืนยันว่า p ดังนั้น เราสามารถแสดงเงื่อนไขความจริงของประโยค s' ที่ตัดสินค้าไม่ได้ด้วยการใช้ s' เพื่อยืนยันว่า p

เมื่อเป็นดังนี้ ถ้าข้อสรุปของข้อโต้แย้งมาจาก (M) ทักษะของแมคดอว์ลทำให้เห็นว่า (M) ไม่สามารถนำไปสู่ข้อสรุปของข้อโต้แย้ง เพราะจากปรากฏการณ์ของความเข้าใจ เราสามารถเข้าใจความหมายของประโยคในภาษาที่เราคุ้นเคยได้ทันที ทำให้เห็นว่าถึงแม้ว่าความหมายคือการใช้ แต่เมื่อเราได้เรียนรู้วิธีการใช้ไปในระยะหนึ่งแล้ว เราสามารถเข้าใจตัวภาษาได้โดยที่เราไม่จำเป็นต้องเห็นการใช้งานของมัน ถ้าผู้ใช้ภาษาสามารถเข้าใจภาษาที่คุ้นเคยได้ทันที เราสามารถแสดงความเข้าใจในฐานะเงื่อนไขความจริงได้ด้วยเพียงการใช้ประโยคในภาษาที่ผู้ใช้ภาษาค้นเคย ดังนั้น การมีความเข้าใจไม่จำเป็นต้องสามารถแสดงให้เห็นได้ด้วยการใช้ภาษากับสถานการณ์ กล่าวคือ (M) ถูกแทนที่ด้วย

(M*) การแสดงให้เห็นได้ของความเข้าใจ*: การมีความเข้าใจสามารถแสดงออกมาให้เห็นได้ด้วยเพียงการใช้ภาษากับผู้ใช้ภาษาเดียวกับเรา

และทำให้ข้อสรุปที่ว่าทฤษฎีความหมายแบบเงื่อนไขความจริงล้มเหลวนั้นไม่ได้ตามมา เพราะจาก (M*) ทำให้ในบางกรณี เราสามารถรู้ว่าประโยคต้องมีค่าเป็นจริงหรือเท็จอย่างอิสระจากการรู้สถานการณ์ที่ทำให้ประโยคเป็นจริงหรือเท็จ ดังนั้น เราต้องรับทักษะแบบสัญนิยมทางอรรถศาสตร์ และข้อโต้แย้งเรื่องการแสดงให้เห็นได้ล้มเหลวต่อการแย้งสัญนิยมทางอรรถศาสตร์

¹⁶ 'a correct specification of what can be asserted, by the assertoric utterance of a sentence, cannot but be a specification of condition under which the sentence is true'

3. ข้อแย้งต่อการตอบโต้ข้อโต้แย้งเรื่องการแสดงให้เห็นได้

ปฏิสัจนิยมทางอรรถศาสตร์อาจมีข้อแย้งต่อทัศนะแบบแมคคาวล์ได้ดังนี้

(1) ดัมเมตต์ (Dummett, 2007: 369-370) ยังคงทักท้วงได้ว่าการรับมโนทัศน์การแสดงให้เห็นได้แบบสัจนิยมทางอรรถศาสตร์ยังคงมีปัญหาเรื่องการอธิบายแบบเป็นวงกลม กล่าวคือ ตามการอธิบายของแมคคาวล์ เราสามารถแสดงการเข้าใจความหมายในฐานะเงื่อนไขความจริงจากการสามารถใช้ประโยคเพื่อยืนยัน เพราะการรู้เนื้อหาของการยืนยันนั้นจำเป็นและพอเพียงต่อการที่ประโยคจะเป็นจริง แต่นั่นเป็นคำอธิบายที่เป็นวงกลม เพราะการรู้เนื้อหาของการยืนยันก็ต่อเมื่อเราเข้าใจประโยคหรือรู้ความหมายอยู่แล้ว กล่าวคือ การแสดงความเข้าใจต่อประโยคของเราเป็นการรับไว้ก่อนว่าผู้อื่นเข้าใจประโยคสิ่งที่เราแสดง และเข้าใจว่าเราเข้าใจประโยคที่เราแสดง หรือเป็นการอธิบายที่อยู่บนฐานที่ว่า การแสดงให้เห็นได้ของความหมายจำกัดอยู่เฉพาะกับผู้ใช้ภาษาเดียวกัน ดังนั้น ดูเหมือนว่าทฤษฎีความหมายแบบเงื่อนไขความจริงยังมีปัญหาเรื่องการอธิบายแบบเป็นวงกลม เพราะมโนทัศน์การแสดงให้เห็นได้แบบสัจนิยมทางอรรถศาสตร์รับว่าเราสามารถแสดงความหมายของประโยคหนึ่งๆ จากการที่ผู้ใช้เดียวกับเราสามารถเข้าใจเนื้อหาของประโยคนั้นๆ

(2) คริสปิน ไรท์ (Crispin Wright) (Wright, 1993c: 250-251) เห็นว่าถ้าปฏิสัจนิยมทางอรรถศาสตร์รับทฤษฎีความหมายแบบเงื่อนไขความจริง และอธิบายการว่าความสามารถในการรู้เงื่อนไขความจริงของประโยคจะเป็นอะไรไปไม่ได้ นอกจากการรู้สถานการณ์ที่ทำให้ประโยคเป็นจริง จากการเรียนรู้ว่าประโยคหนึ่งๆ เช่น 'อันนี้หวาน' เป็นจริงโดยการชิมน้ำตาลในสถานการณ์ที่มีถ้วยที่ใส่เครื่องปรุงต่างๆ และทำให้เรามีความสามารถในการใช้ประโยคดังกล่าวกับสถานการณ์ที่มีของหวานได้ถูกต้อง กล่าวคือ เราสามารถเปรียบเทียบกับทัศนะของดัมเมตต์ได้ว่า ในขณะที่ดัมเมตต์ปฏิเสธการใช้มโนทัศน์ความจริงในการอธิบายความหมาย และเห็นว่าการรู้ความหมายคือการรู้วิธีใช้ภาษาอย่างถูกต้อง ไรท์เห็นว่าเราเรียนรู้ความหมายจากการรู้สถานการณ์แบบใดที่ทำให้ประโยคเป็นจริง ดังนั้น ตามทัศนะของไรท์ การรู้เงื่อนไขความจริงของประโยคที่เกินความสามารถในการตรวจสอบว่าต้องมีค่าเป็นจริงหรือเท็จอย่างอิสระจากการรู้จึงเป็นสิ่งที่เป็นไปไม่ได้ เพราะความสามารถในการรู้เงื่อนไขความจริงขึ้นอยู่กับสถานการณ์ที่สามารถตรวจสอบได้ จากการเป็นไปได้ที่จะรับทฤษฎีความหมายแบบเงื่อนไขความจริงของปฏิสัจนิยมทางอรรถศาสตร์ ได้ก่อให้เกิดคำถามว่าการแสดงเงื่อนไขความจริงแบบแมคคาวล์เป็นเงื่อนไขความจริงที่มีความแตกต่างกับเงื่อนไขความจริงในแบบปฏิสัจนิยมทางอรรถศาสตร์อย่างไร (Wright, 1993c: 253) เพราะถึงแม้ทัศนะของแมคคาวล์จะสามารถแสดงให้เห็นว่าเราสามารถรู้เงื่อนไขความจริงของประโยคที่ตัดสินค่าไม่ได้ แต่แมคคาวล์ไม่ได้แสดงให้เห็นว่าเราทำได้ อย่างไรก็ตามสถานการณ์ที่ทำให้ประโยคเป็นจริงนั้นเป็นสิ่งที่ดำรงอยู่อย่างอิสระ (Wright, 1993a: 19)

ดังนั้น ดูเหมือนว่าสัญนิยมทางอรรถศาสตร์ยังคงไม่มีเหตุผลเพียงพอในการแสดงให้เห็นว่าการรับแนวคิดเรื่องความหมายคือการใช้ภาษายังคงสามารถทำให้เราเข้าใจถึงการมีอยู่ของความเป็นจริงที่อิสระ

ในท้ายที่สุดเห็นได้ว่าถึงแม้ข้อโต้แย้งเรื่องการแสดงให้เห็นได้จะไม่สามารถแสดงให้เห็นถึงความล้มเหลวของทฤษฎีความหมายแบบเงื่อนไขความจริง แต่ก็ได้ทำให้เห็นว่ามโนทัศน์การแสดงให้เห็นได้ของสัญนิยมทางอรรถศาสตร์ยังคงมีปัญหาบางประการ คือปัญหาเรื่องความเป็นวงกลมของการแสดงให้เห็นได้ของเงื่อนไขความจริงตามทัศนะของแมคดาวล์ และปัญหาเรื่องความเป็นอิสระของเงื่อนไขความจริง

4.สรุป

ในบทนี้ ได้แสดงให้เห็นว่าแนวคิดเรื่องความหมายคือการใช้ภาษาไม่ได้นำไปสู่ความล้มเหลวอย่างที่ปฏิสัญญนิยมทางอรรถศาสตร์ชี้ให้เห็นตามข้อโต้แย้งเรื่องการแสดงให้เห็นได้ เพราะสัญนิยมทางอรรถศาสตร์สามารถตอบโต้ได้ว่ามโนทัศน์การแสดงให้เห็นได้ของปฏิสัญญนิยมทางอรรถศาสตร์มีปัญหาในการอธิบายเรื่องปรากฏการณ์ของความเข้าใจที่เกิดจากการมีสมมุติฐานที่ไม่ถูกต้องเกี่ยวกับการมีความรู้เกี่ยวกับความหมาย ซึ่งในการแก้ปัญหาดังกล่าว เราต้องปรับมโนทัศน์การแสดงให้เห็นได้ด้วยการรับว่าการทำตามกฎเป็นเรื่องของกิจวัตรที่ทำให้เราสามารถเข้าใจภาษาที่เราคุ้นเคยได้ทันทีโดยไม่ต้องจำเป็นต้องรู้หรือแสดงการใช้อย่างถูกต้องเสมอ ซึ่งทำให้เราสามารถอธิบายการแสดงเงื่อนไขความจริงด้วยแนวคิดเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างความจริงและการยืนยัน ดังนั้น ถ้าทฤษฎีความหมายแบบเงื่อนไขความจริงไม่ขัดแย้งกับแนวคิดเรื่องความหมายคือการใช้ภาษา ข้อโต้แย้งเรื่องการแสดงให้เห็นได้ก็ไม่สามารถแสดงถึงความล้มเหลวของการมีทัศนะแบบสัญนิยมทางอรรถศาสตร์ อย่างไรก็ตาม ในท้ายบทนี้ เราได้เห็นว่าถึงแม้ข้อโต้แย้งเรื่องการแสดงให้เห็นได้จะไม่สามารถล้มสัญนิยมทางอรรถศาสตร์ แต่ก็ได้แสดงให้เห็นว่าคำอธิบายแบบสัญนิยมทางอรรถศาสตร์ยังคงมีปัญหาคือเป็นการอธิบายแบบเป็นวงกลม และเป็นการอธิบายที่ไม่พอเพียงต่อการแสดงให้เห็นถึงการมีอยู่ของความเป็นจริงที่อิสระ ในบทถัดไปจะเสนอถึงทางแก้ไขปัญหาของสัญนิยมทางอรรถศาสตร์ และประเมินข้อโต้แย้งเรื่องการแสดงให้เห็นได้ว่าข้อโต้แย้งและปัญหาที่ตามมาจากข้อโต้แย้งล้วนไม่มีผลกระทบต่อการมีทัศนะสัญนิยมทางอรรถศาสตร์

บทสี่

ข้อเสนอ ประเมินและสรุป

ในบทสาม ได้อธิบายถึงการตอบโต้ของสังขนิมทางอรรถศาสตร์ที่แสดงให้เห็นว่าข้อโต้แย้งเรื่องการแสดงให้เห็นได้ไม่สามารถล้มทฤษฎีความหมายแบบเงื่อนไขความจริง เพราะมโนทัศน์การแสดงให้เห็นได้ของความหมายที่เหมาะสมนั้นสอดคล้องกับทฤษฎีความหมายแบบเงื่อนไขความจริง อย่างไรก็ตาม แม้ข้อโต้แย้งเรื่องการแสดงให้เห็นได้ไม่สามารถล้มทฤษฎีความหมายแบบเงื่อนไขความจริง แต่ก็ก่อให้เกิดคำถามต่อคำอธิบายของสังขนิมทางอรรถศาสตร์ว่ายังคงมีปัญหาของการอธิบายแบบเป็นวงกลม และเรื่องการแสดงให้เห็นถึงความสมเหตุสมผลของการมีทัศนสังขนิมทางอรรถศาสตร์ ในบทนี้จะแสดงให้เห็นว่าสังขนิมทางอรรถศาสตร์สามารถแก้ไขปัญหาดังกล่าว และประเมินข้อโต้แย้งเรื่องการแสดงให้เห็นได้โดยมีข้อสรุปว่าข้อโต้แย้งเรื่องการแสดงให้เห็นได้ไม่สามารถบั่นทอนการมีทัศนสังขนิมทางอรรถศาสตร์

1. ข้อเสนอเพื่อปกป้องทัศนสังขนิมทางอรรถศาสตร์

ข้อเสนอเพื่อปกป้องทัศนสังขนิมทางอรรถศาสตร์จะแบ่งออกเป็นสองส่วน ในส่วนแรกข้าพเจ้าจะแสดงให้เห็นว่าสังขนิมทางอรรถศาสตร์ไม่มีปัญหาเรื่องการอธิบายแบบเป็นวงกลม เพราะการอธิบายว่าการทำตามกฎเป็นเรื่องของกิจวัตร ทำให้เราสามารถรู้เนื้อหาของประโยคในภาษาที่เราคุ้นเคยได้ทันทีและในส่วนที่สองจะเป็นการให้เหตุผลสนับสนุนความเป็นอิสระของเงื่อนไขความจริงของสังขนิมทางอรรถศาสตร์

1.1 ตอบโต้ข้อแย้งเรื่องการอธิบายแบบเป็นวงกลม

ในท้ายบทสาม เราได้เห็นว่าในทัศนะของดัมเมตต์ การตอบโต้ข้อโต้แย้งเรื่องการแสดงให้เห็นได้ของแมคคาร์ลยังคงมีปัญหามองการอธิบายความหมายแบบเป็นวงกลม เพราะเป็นการแสดงความเข้าใจด้วยการใช้ประโยคจากการรู้เงื่อนไขจำเป็นและพอเพียงต่อการที่ประโยคจะเป็นจริง แต่การรู้เงื่อนไขจำเป็นและพอเพียงต่อการที่ประโยคจะเป็นจริงก็ต่อเมื่อเราเข้าใจประโยค อย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าเห็นว่ามโนทัศน์การแสดงให้เห็นได้ของสังขนิมทางอรรถศาสตร์มาจากการทำความเข้าใจเรื่องการทำตามกฎว่าเป็นเรื่องของการเรียนรู้และปฏิบัติอย่างเป็นกิจวัตร ดังนั้น เราสามารถอธิบายได้ว่าความสามารถในการเข้าใจภาษาจากการเรียนรู้เช่นเดียวกับทัศนะแบบปฏิสังขนิมทางอรรถศาสตร์หรือการรู้เงื่อนไขความจริงของประโยคเกิดจากการเรียนรู้ที่จะใช้อย่างถูกต้องจากสถานการณ์ที่จำเป็นและพอเพียงต่อการที่ประโยคจะเป็นจริง เพียงแต่ว่าสำหรับสังขนิมทางอรรถศาสตร์เมื่อเราได้

เรียนรู้และได้ใช้ภาษาอย่างสม่ำเสมอแล้ว เราได้ความสามารถที่จะรู้สภาวะการณ์ที่จำเป็นและพอเพียงต่อการที่ประโยคจะเป็นจริงกับภาษาที่คุ้นเคยโดยไม่ต้องคำนึงถึงการใช้อย่างถูกต้องเสมอแบบปฏิสังขนิมทางอรรถศาสตร์ เมื่อเป็นเช่นนี้ แม้ว่าการอธิบายความเข้าใจแบบสังขนิมทางอรรถศาสตร์เป็นวงกลม แต่เราสามารถเห็นจุดเริ่มต้นของวงกลมนั้นได้ว่าความเข้าใจเกิดจากการเรียนรู้ในการปฏิบัติหรือการใช้ประโยคอย่างถูกต้องกับสถานการณ์

1.2 การแก้ปัญหาเรื่องความเป็นอิสระของเงื่อนไขความจริง

การพยายามอธิบายทฤษฎีความหมายแบบเงื่อนไขความจริงให้สอดคล้องกับแนวคิดเรื่องความหมายคือการใช้การแสดงให้เห็นว่าประโยคมีค่าเป็นจริงหรือเท็จอย่างอิสระจากการรู้ อาจไม่เพียงพอต่อการเป็นทัศนะสังขนิม เพราะแม้ค่าความจริงจะอิสระจากการรู้ แต่การรับว่าความหมายคือการใช้ภาษาที่เห็นว่าสภาวะการณ์ที่เป็นตัวกำหนดความหมายต้องเป็นสิ่งที่เรียนรู้ได้จากสถานการณ์ที่เราจะสามารถใช้ประโยคเท่านั้น ดังนั้น ถึงแม้เราสามารถแสดงการเข้าใจเงื่อนไขความจริงได้จากเรื่องปรากฏการณ์วิทยาของความเข้าใจ แต่เราไม่สามารถกล่าวได้ว่าสภาวะการณ์ที่เป็นตัวกำหนดความหมายเป็นสิ่งที่อิสระ กล่าวคือ การรับแนวคิดเรื่องความหมายคือการใช้ภาษาของทฤษฎีความหมายแบบเงื่อนไขความจริง เราไม่สามารถที่กักไปได้ว่ามีบางสิ่งที่อิสระเป็นตัวกำหนดความหมายอย่างเรื่องของสิ่งที่ถูกเข้าใจในทัศนะของเฟรเก้ อย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าเห็นว่าการทำตามกฎตามทัศนะของแมคคาวล์สามารถเข้าใจว่ากฎในนี้มีลักษณะเหมือนทฤษฎีความจริงของเดวิดสันที่ดูเหมือนว่าเงื่อนไขความจริงขึ้นอยู่กับผู้ใช้ภาษาแต่ไม่ได้ขึ้นอยู่กับผู้ใช้ภาษาคนใดคนหนึ่ง คือความหมายอาจเกิดจากการใช้ภาษาของเรา แต่เมื่อเกิดการใช้อย่างเป็นกิจวัตรของผู้ใช้ภาษาโดยรวมได้ก่อให้เกิดกฎที่อยู่นอกเหนือไปจากการกำหนดของผู้ใช้ภาษา ทฤษฎีความหมายแบบเงื่อนไขความจริงที่รับแนวคิดเรื่องความหมายคือการใช้ภาษาจึงสามารถมีนัยยะถึงความเป็นจริงที่อิสระจากการที่กฎการใช้ไม่ได้ขึ้นอยู่กับผู้ใดผู้หนึ่ง ข้าพเจ้าจะสนับสนุนความคิดที่กล่าวมาด้วยในสองทาง (1) แสดงให้เห็นว่าข้อเรียกร้องนั้นไร้เหตุผล (2) แสดงให้เห็นได้ว่าเงื่อนไขความจริงของประโยคที่ตัดสินค่าเป็นอิสระ

1.2.1 ข้อแย้งต่อข้อเรียกร้องเรื่องความเป็นอิสระของเงื่อนไขความจริง

ในส่วนนี้จะแสดงให้เห็นว่าข้อเรียกร้องดังกล่าวไร้เหตุผล ด้วยเหตุผลสามประการได้แก่

(1) การที่สังขนิมทางอรรถศาสตร์ต้องแสดงให้เห็นว่าเงื่อนไขความจริงที่เรารู้เมื่อเข้าใจความหมายคือสภาวะการณ์ที่อิสระ เช่น สังขนิมทางอรรถศาสตร์ต้องแสดงให้เห็นว่าการที่เราเข้าใจ ‘โลกจะแตกวันที่

สืบทอดมโนทัศน์ปีสองพันยี่สิบหก' คือการรู้สภาวะการณ์ว่าโลกจะแตกวันที่สืบทอดแม้ว่าเราจะไม่วันได้ ประสบกับเหตุการณ์นั้นก็ตาม มิลเลอร์ (Miller, 2002: 362) เห็นว่าสิ่งที่ข้อโต้แย้งต้องการนั้นไร้เหตุผล เพราะข้อเรียกร้องนี้ต้องการสิ่งที่เป็นไปไม่ได้ กล่าวคือ ข้อเรียกร้องอยู่ดังกล่าวอยู่บนหลักการที่ว่าคุณลักษณะใดๆก็ตามของประโยคนั้นเป็นสิ่งที่ขึ้นอยู่กับความสามารถทางภาษาของผู้ใช้ภาษา เช่น ถ้าเราให้ F คือความจริง ประโยค 'โลกจะแตกวันนี้ในอีกห้าพันปี' ที่ถูกเข้าใจโดยผู้ใช้ภาษา L ว่าหมายถึงการที่โลกกำลังจะแตกวันนี้ในอีกห้าพันปี ตามหลัก (P) การที่โลกกำลังจะแตกจะเป็นความจริงหรือไม่ขึ้นอยู่กับข้อเท็จจริงเกี่ยวกับความสามารถทางภาษาของผู้ใช้ภาษา L และนั่นหมายความว่าถ้าเป็นไปตามหลัก (P) เนื้อหาของประโยคที่เป็นเงื่อนไขความจริง หรือความเป็นจริงในทัศนะของสัญนิยมทางอรรถศาสตร์จะต้องเป็นสิ่งที่ถูกสร้างหรือขึ้นอยู่กับข้อเท็จจริงเกี่ยวกับความสามารถทางภาษาของผู้ใช้ภาษา ซึ่งเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ที่โลกภายนอกจะเป็นไปตามการเข้าใจของผู้ใช้ภาษา ดังนั้น เห็นได้ว่าการเรียกร้องเรื่องความเป็นอิสระของเงื่อนไขความจริงนั้นไร้เหตุผล เพราะเป็นข้อเรียกร้องที่อยู่บนหลักการที่เป็นไปไม่ได้

(2) ถ้าเป็นไปตามคำเรียกร้องเรื่องความเป็นอิสระของเงื่อนไขความจริง การมีทัศนะแบบสัญนิยมทางอรรถศาสตร์นอกจากจะเป็นทัศนะที่เห็นว่าค่าความจริงของประโยคอิสระจากการรู้แล้วยังต้องแสดงให้เห็นอีกด้วยว่าสภาวะการณ์ที่เป็นตัวกำหนดค่าความจริงของประโยคนั้นเป็นสภาวะการณ์ที่ดำรงอยู่อย่างอิสระ แต่มิลเลอร์ (Miller, 2002: 371) เห็นว่าถ้าสัญนิยมทางอรรถศาสตร์ต้องเป็นแบบอย่างใดไรท์เห็นว่าควรจะเป็น สัญนิยมทางอรรถศาสตร์ต้องแสดงให้เห็นว่าความเข้าใจของผู้ใช้ภาษาอยู่บนฐานของทฤษฎีเกี่ยวกับความเป็นจริงแบบสัญนิยม กล่าวคือ ไรท์เห็นว่าการแสดงให้เห็นว่ามีความเข้าใจของผู้ใช้ภาษาเป็นแบบสัญนิยมนั้นไม่พอเพียง แต่ผู้ใช้ภาษาต้องแสดงถึงการมีความเข้าใจทฤษฎีแบบสัญนิยมด้วยถึงเป็นการแสดงให้เห็นได้ว่าผู้ใช้สามารถเข้าใจเงื่อนไขความจริงที่อิสระ อย่างไรก็ตาม มิลเลอร์เห็นว่าการเรียกร้องนี้ไร้เหตุผล เพราะสัญนิยมเป็นทฤษฎีที่ใช้อธิบายทัศนะของผู้ใช้ภาษาได้ แม้ผู้ใช้ภาษาเองจะไม่เข้าใจทฤษฎีที่นำมาใช้อธิบายทัศนะของตนเอง ดังนั้น นิยามสัญนิยมทางอรรถศาสตร์ดังกล่าวไม่ใช่นิยามที่สมเหตุสมผล และข้อเรียกร้องเรื่องความเป็นอิสระของเงื่อนไขความจริงไม่ใช่สิ่งที่สัญนิยมทางอรรถศาสตร์จำเป็นต้องตอบ

(3) ดาร์ราห์ เบิร์น (Darragh Byrne) (Byrne, 2005: 121-123) เห็นว่าถ้าเราพิจารณาหลักการรวมค่า การเรียกร้องให้แสดงถึงเงื่อนไขความจริงที่อิสระต้องมาจากสมมุติฐานที่ว่า ถ้าเราสามารถตรวจสอบสิ่งที่ถูกบ่งถึงขององค์ประกอบของประโยค เราต้องสามารถตรวจสอบสถานการณ์ที่เป็นเงื่อนไขความจริง กล่าวคือ ถ้าการเข้าใจประโยค 'Fb' มาจากการสามารถตรวจสอบสิ่งที่ถูกบ่งถึงของ 'F' และ 'b' ซึ่งหมายถึงการแสดงให้เห็นได้ว่าอะไรคือสิ่งที่เป็นจริงกับ 'F' และแสดงให้เห็นได้ว่า

อะไรคือสิ่งที่ 'b' บ่งถึง การเข้าใจเงื่อนไขความจริงของ 'Fb' ต้องไม่เกินขอบเขตของการสามารถตรวจสอบได้ ดังนั้นจึงเกิดคำถามว่าสัญนิยมทางอรรถศาสตร์มีเหตุผลอะไรในการกล่าวหาว่าเงื่อนไขความจริงเป็นอิสระหรือเกินความสามารถในการตรวจสอบ อย่างไรก็ตาม เบิร์นชี้ว่าการมีความสามารถตรวจสอบองค์ประกอบของประโยคไม่ได้มีนัยยะว่าเราต้องสามารถตรวจสอบเงื่อนไขความจริงของประโยค เพราะเป็นไปได้ที่ผู้ใช้ภาษาสามารถตรวจสอบองค์ประกอบ 'F' และ 'b' และผู้ใช้ภาษาสามารถเข้าใจได้ว่ามันเป็นอย่างไร ถ้า b คือ F แต่ผู้ใช้ภาษาไม่สามารถบอกได้ว่า b คือ F นั้นเป็นจริงหรือไม่ กล่าวคือ เบิร์นเห็นว่าเมื่อพิจารณาการรวมค่า เราไม่มีเหตุผลเลยที่ว่าทำไมการสามารถตรวจสอบองค์ประกอบนำไปสู่การมีความสามารถในการตรวจสอบเงื่อนไขความจริงของประโยค เมื่อเป็นดังนี้ การเรียกร้องให้แสดงเงื่อนไขความจริงที่อิสระก็เป็นสิ่งที่ไร้เหตุผล เพราะเป็นการเรียกร้องที่อยู่บนสมมุติฐานที่ไม่ได้อธิบายว่าเรามีเหตุผลอะไรในการเห็นว่าเราต้องสามารถตรวจสอบเงื่อนไขความจริงจากการมีความสามารถในการตรวจสอบองค์ประกอบของประโยค

ในส่วนถัดไปจะแสดงให้เห็นว่าถึงแม้ข้อเรียกร้องไม่ไร้เหตุผล สัญนิยมทางอรรถศาสตร์ก็ยังคงเป็นทศนะที่มีเหตุผลสนับสนุนเพียงพอ

1.2.2 การให้เหตุผลสนับสนุนเรื่องความเป็นอิสระของเงื่อนไขความจริง

เหตุผลสนับสนุนถึงการมีความคิดแบบสัญนิยมทางอรรถศาสตร์ มีเหตุผลสองประการดังนี้

(1) จากการพิจารณาหลักการรวมค่า ถ้าเราอธิบายการเข้าใจประโยคโดยปราศจากสมมุติฐานแบบปฏิสัญนิยมทางอรรถศาสตร์ และรับว่าความสามารถในการตรวจสอบเงื่อนไขความจริงของประโยคไม่ได้เป็นสิ่งที่ตามมาจากความสามารถในการตรวจสอบองค์ประกอบของประโยค เราจะสามารถอธิบายความเป็นไปได้ของเงื่อนไขความจริงที่อิสระ โดยกรณี เช่น เราสามารถตรวจสอบ 'F' และตรวจสอบ 'b' และรู้ว่าสภาวะการณแบบใดที่ทำให้ 'Fb' เป็นจริง นั่นคือ ความเป็นไปได้ที่ 'Fb' เป็นสิ่งที่เกินความสามารถในการตรวจสอบ (Byrne, 2005: 126) กล่าวคือ ความเป็นไปได้นี้มาจากการที่เราตรวจสอบได้ว่า 'b' บ่งถึงอะไร โดยที่เราสามารถตรวจสอบสิ่งที่ถูกบ่งถึงได้แค่ในบางสถานการณ์ และเราตรวจสอบได้ว่า 'F' ทำให้สิ่งใดมีค่าเป็นจริง โดยที่เราสามารถตรวจสอบสิ่งที่จริงกับ 'F' ได้แค่ในบางสถานการณ์ เช่น สมมุติว่า มีชาวดาวอังคารชื่อ 'สมศรี' แวะผ่านมาที่โลกในช่วงเวลาสั้นๆ ก่อนที่จะกลับบ้านเกิดของตน ชาวโลกที่ได้พบปะกับสมศรี ก็มีความสามารถที่จะแสดงให้เห็นได้ว่าตนใดคือสมศรีชาวดาวอังคาร และแม้สมศรีกลับไปบ้านเกิดไปแล้ว ชาวโลกที่รู้จักสมศรีชาวดาวอังคารก็ยังคงเข้าใจและมีความสามารถที่จะบอกได้ว่าผู้ใดคือสมศรี แต่ถ้าชาวโลกที่รู้จักสมศรีไม่เคยถามเพศของสมศรี ชาวโลกที่รู้จักสมศรีสามารถเข้าใจได้ว่าเงื่อนไขความจริงของประโยค 'สมศรีเป็นผู้ชาย'

เกินความสามารถในการตรวจสอบหรือเป็นอิสระ เพราะจากการพิจารณาหลักรวมคำ การมีความสามารถในการตรวจสอบ ‘สมศรี’ กับ ‘เป็นผู้ชาย’ ไม่ได้นำไปสู่การมีความสามารถในการตรวจสอบเงื่อนไขความจริงของ ‘สมศรีเป็นผู้ชาย’ สภาวะการณ์ที่ทำให้ ‘สมศรีเป็นผู้ชาย’ เป็นจริงจึงเป็นสภาวะการณ์ที่เป็นอิสระจากการตรวจสอบ

(2) พอล บรอดเบนท์ (Paul Broadbent) (2013) เห็นว่าถ้าเราเชื่อมแนวความคิดการแสดงให้เห็นได้ของเงื่อนไขความจริงแบบแมคดอว์ลเข้ากับแนวคิดเรื่องความสามารถที่จะผิดได้ของความรู้ (fallibility) ก็จะทำให้เข้าใจได้ว่าเงื่อนไขความจริงเป็นสิ่งที่อิสระ แนวคิดดังกล่าวมาจากการที่แมคดอว์ล (McDowell, 1998b: 359-361) เห็นว่ารูปแบบทางญาณวิทยาของปฏิสัจนิยมทางอรรถศาสตร์ ที่เห็นว่าการรู้คือการต้องสามารถตรวจสอบได้นั้นมีบางอย่างไม่สมเหตุสมผล กล่าวคือ ตามทัศนะของไรท์ การที่เรามีข้อสรุปเช่นว่า ‘มียาสูบเหลือเก็บไว้ในช่อง’ ต้องมาจากการที่เรามีกระบวนการตรวจสอบ เช่น การมองและนับ ที่นำไปสู่การมีชุดของเหตุอันควรให้เชื่อในข้อสรุป เช่น ‘เราไม่ได้มองข้ามอะไรไป’ ‘เราไม่ได้นับผิด’ หรือ ‘เราไม่ได้เห็นภาพหลอน’ ความรู้ในทัศนะของไรท์จึงขึ้นตรงกับกระบวนการตรวจสอบในลักษณะที่ว่า ถ้าข้อสรุปของเราผิด มันต้องเป็นเพราะว่าเหตุอันควรให้เชื่อของเราไม่ถูกต้อง เช่น ‘เราไม่ได้เห็นภาพหลอน’ ผิด เพราะจริงๆ แล้วเรากำลังเมายา เป็นต้น (Wright, 1993b: 119) แมคดอว์ลเห็นว่าการมีความรู้ตามทัศนะข้างต้นนั้นไม่ถูกต้อง เพราะเมื่อพิจารณาประโยค เช่น ‘นั่นคือมะเขือเทศ’ กระบวนการตรวจสอบที่เราสามารถกระทำ อาจได้แก่การมองไปที่มะเขือเทศที่นำไปสู่การมีเหตุอันควรให้เชื่อ เช่น ‘เราเห็นได้อย่างชัดเจนว่านั่นคือมะเขือเทศ’ ตามทัศนะของไรท์ เหตุอันควรให้เชื่อของเราอาจผิดเพียงเพราะ สิ่งที่เราเห็นไม่ใช่มะเขือเทศจริงๆ แต่เป็นมะเขือเทศจำลอง แมคดอว์ลเห็นว่า การมีทัศนะเช่นนี้ เท่ากับว่าการตรวจสอบด้วยวิธีปกติ (ordinary procedure) เช่น การมองเห็น เป็นกระบวนการที่ไม่พอเพียงแก่การได้ความรู้ ซึ่งค่อนข้างผิดกับการมีความรู้ตามสามัญสำนึกของคนทั่วไป กล่าวคือ ถ้าทัศนะของไรท์ถูกต้อง ต่อไปนี้ ถ้ามีคนถามเราว่า สิ่งที่เราเห็นตรงหน้าคืออะไร เราคงไม่สามารถตอบได้จนกว่าได้ตรวจสอบโดยละเอียดเกี่ยวกับสิ่งนั้น เช่น เราอาจต้องใช้เครื่องฉายแสงเพื่อตรวจดูว่ามนุษย์ที่อยู่ตรงหน้าเราใช้มนุษย์จริงๆ หรือเป็นเพียงหุ่นยนต์ปลอมตัวมา การมีความรู้ในทัศนะของไรท์แทบจะไม่สามารถเกิดขึ้นได้เลย นอกจากเราจะตรวจสอบทุกอย่างอย่างโดยละเอียดจนเกินความเป็นปกติวิสัย (McDowell, 1998b: 360)

จากที่กล่าวมา แมคดอว์ล (McDowell, 1998b: 362) เห็นว่าปัญหาในทัศนะของไรท์ มาจากการมองข้ามเรื่องของการที่สิ่งต่างๆ ในโลกธรรมชาติอาจมีคุณสมบัติหรือคุณลักษณะบางอย่างที่เกินความสามารถในการรับรู้ อย่างเช่น ในตัวอย่างเรื่องของมะเขือเทศปลอมที่เราไม่สามารถรู้ถึงคุณสมบัติที่แท้จริงของมะเขือเทศได้ด้วยเพียงการสังเกต ดังนั้น เราควรต้องยอมรับว่า ในกระบวนการ

ตรวจสอบที่ดีพอสามารถให้ความรู้แก่เราได้ คือเราสามารถมั่นใจได้ว่าสิ่งที่เราเห็นคือมะเขือเทศจริง แต่ก็ต้องยอมรับเช่นกันว่า ความรู้เป็นสิ่งที่ผิดพลาดได้ เพราะมะเขือเทศนั้นอาจเป็นเพียงของเลียนแบบที่มีความสมจริงมาก ในทัศนะของแมคคาวล์ ความผิดพลาดของความรู้ไม่ได้เกิดจากกระบวนการตรวจสอบของเราไม่ดีแต่เป็นที่ธรรมชาติของโลกที่อาจก่อให้เกิดการรับรู้ที่ผิดพลาด ดังนั้น แนวคิดของแมคคาวล์เรื่องความสามารถที่จะผิดของความรู้ได้ช่วยอธิบายถึงเหตุผลว่าทำไมเงื่อนไขความจริงสามารถเป็นสิ่งที่อิสระ นั่นคือ ถ้าความรู้เป็นสิ่งที่สามารถผิดได้ แม้ว่าเราจะมั่นใจกับความรู้อันมีมากแค่ไหน เราก็ไม่สามารถบอกได้ว่า ประโยค เช่น ‘นั่นคือมะเขือเทศ’ เป็นประโยคที่เป็นจริงอย่างปฏิเสธไม่ได้¹⁷ คือแม้จะมีโอกาสเพียงเล็กน้อยแต่ก็เป็นได้เสมอว่ามะเขือเทศที่เราเห็นเป็นมะเขือเทศปลอม ซึ่งโอกาสที่จะผิดพลาดได้นี้ทำให้เราคิดถึงความเป็นไปได้ของสิ่งที่เกินความสามารถในการเข้าถึง และการรู้ว่ามีความเป็นไปได้ของสิ่งที่เกินความสามารถในการเข้าถึง และทำให้เราเห็นว่ามีโอกาสที่เงื่อนไขความจริงที่เราเชื่อ เมื่อเราเข้าใจประโยคนั้นคือสภาวะการณ์ที่ดำรงอยู่อย่างอิสระ

2. ประเมินและสรุป

จากทัศนะของดัมเมตต์ได้ทำให้เห็นว่าเรื่องทางอรรถศาสตร์เป็นประเด็นหนึ่งที่สำคัญในการถกเถียงระหว่างสัญนิยมและปฏิสัจนิยม เพราะเป็นเรื่องที่ทำให้ข้อถกเถียงมีความชัดเจนมากขึ้น รวมถึงเป็นเรื่องที่จำเป็นต่อความน่าเชื่อถือของการมีทัศนะแบบสัญนิยม จากการมองประเด็นถกเถียงเช่นนี้ ดัมเมตต์ได้แสดงให้เห็นว่าสัญนิยมทางอรรถศาสตร์ไม่ใช่ทัศนะที่ถูกต้องด้วยการแย้งว่าทฤษฎีความหมายแบบเงื่อนไขความจริงมีปัญหาเรื่องการอธิบายความหมายแบบเป็นวงกลมนอกจะรับแนวคิดเรื่องความหมายคือการใช้ภาษา ซึ่งการรับแนวคิดดังกล่าวได้ก่อให้เกิดข้อโต้แย้งหนึ่งที่สำคัญคือข้อโต้แย้งเรื่องการแสดงให้เห็นได้ ข้อโต้แย้งนี้ทำให้เห็นว่าถ้ารับว่าความหมายคือการใช้ เราต้องสามารถแสดงการมีความเข้าใจต่อเงื่อนไขความจริงของประโยคด้วยการสามารถใช้ประโยคกับสถานการณ์ที่ทำให้ประโยคเป็นจริง อย่างไรก็ตาม เราไม่สามารถแสดงการมีความเข้าใจต่อเงื่อนไขความจริงของประโยคที่ตัดสินค่าไม่ได้ เพราะเราไม่สามารถนำตัวเองเข้าไปอยู่ในสถานการณ์ที่เราจะสามารถใช้ประโยค การที่ทฤษฎีความหมายแบบเงื่อนไขความจริงยังคงยืนยันว่าเรามีความรู้เกี่ยวกับสถานการณ์ที่เป็นเงื่อนไขความจริงของประโยค ทฤษฎีความหมายแบบเงื่อนไขความจริงจึงไม่

¹⁷ ข้าพเจ้าเห็นว่าการกล่าวถึงความจริงของประโยคอาจผิดได้นั้นไม่ได้หมายความว่าความจริงเป็นเรื่องของความน่าจะเป็น เพราะความจริงเป็นที่แน่นอนตายตัวตามความเป็นจริง เช่น ด้วยกระบวนการรับรู้ทำให้เราคิดว่า ‘นั่นคือคน’ เป็นจริง ซึ่งเป็นความรู้ที่ผิดพลาดได้ เพราะความเป็นจริงสิ่งที่รับรู้คือหุ่นยนต์ ประโยค ‘นั่นคือคน’ จึงมีค่าเป็นเท็จแน่นอน แม้ว่าเราจะคิดว่าประโยคนั้นเป็นจริง

สอดคล้องกับแนวคิดเรื่องความหมายคือการใช้ภาษา และล้มเหลวต่อการเป็นทฤษฎีความหมายที่พอเพียง

ข้ออ้างที่สำคัญในการสรุปว่าทฤษฎีความหมายแบบเงื่อนไขความจริงล้มเหลวนั้นมาจากมโนทัศน์การแสดงให้เห็นได้ตามแนวคิดเรื่องความหมายคือการใช้ภาษา หรือทัศนนะที่เห็นว่าการรู้ความหมายคือความสามารถในการใช้ภาษาอย่างถูกต้อง ที่มาจากการเรียนรู้วิธีการใช้ภาษากับสถานการณ์ ดังนั้น การมีความเข้าใจคือความสามารถในการแสดงให้เห็นได้ด้วยการใช้อย่างสอดคล้องกับสถานการณ์ ทั้งนี้ ได้แสดงให้เห็นแล้วว่ามโนทัศน์การแสดงให้เห็นได้ของปฏิสังขนิมทางอรรถศาสตร์มีปัญหาในการอธิบายปรากฏการณ์วิทยาของความเข้าใจ หรือการที่ข้าพเจ้าเห็นว่าการเข้าใจไม่ใช่เรื่องของการใช้ถูกเสมอ เพราะเป็นไปได้ที่การเข้าใจของเราจะทั้งถูกและผิดหรือการที่เราเข้าใจแต่ไม่ได้เข้าใจทั้งหมด ทำให้เห็นได้ว่าการเข้าใจจึงเป็นเรื่องที่เกินขอบเขตการรู้วิธีการใช้ รวมถึงการอธิบายเรื่องปรากฏการณ์วิทยาของความเข้าใจของแมคคาวล์จากเรื่องการทำตามกฎที่มาจากการใช้ความเป็นกิจวัตร ทำให้เห็นได้ว่าเราสามารถเข้าใจความหมายของประโยคในภาษาที่เราคุ้นเคยได้ทันที เพราะเมื่อเราได้เรียนรู้วิธีการใช้ไปจนเป็นกิจวัตรแล้ว เราสามารถเข้าใจภาษาได้โดยที่เราไม่จำเป็นต้องเห็นการใช้งานของภาษา ดังนั้น ถ้าผู้ใช้ภาษาสามารถเข้าใจภาษาที่คุ้นเคยได้ทันที เราสามารถแสดงความเข้าใจได้ด้วยเพียงการใช้ประโยคในภาษาที่ผู้ใช้ภาษาค้นเคย และการมีความเข้าใจไม่จำเป็นต้องสามารถแสดงให้เห็นได้ด้วยการใช้ภาษาอย่างสอดคล้องกับสถานการณ์ หรือการที่เราสามารถแสดงเงื่อนไขความจริงนั้นให้เห็นได้ด้วยเพียงการใช้ประโยคกับผู้ใช้ภาษาเดียวกับเรา แนวคิดเรื่องความหมายคือการใช้ภาษาจึงไม่ได้นำไปสู่ความล้มเหลวของทฤษฎีความหมายแบบเงื่อนไขความจริง

เมื่อเป็นดังที่กล่าวมาสังขนิมทางอรรถศาสตร์ได้ตอบโต้ข้อโต้แย้งเรื่องการแสดงให้เห็นได้ด้วยการพยายามทำให้แนวคิดเรื่องความหมายคือการใช้ภาษาและทฤษฎีความหมายแบบเงื่อนไขความจริงมีความสอดคล้องกัน แต่ข้อตอบโต้ดังกล่าวมีนัยยะว่าสังขนิมยอมรับกรอบการมองปัญหาในทางอรรถศาสตร์แบบดัมเมตต์ และรับว่าแนวคิดเรื่องความหมายคือการใช้ภาษาสำคัญต่อทฤษฎีความหมายดังเช่นที่ดัมเมตต์กล่าว การมีทัศนนะแบบสังขนิมทางอรรถศาสตร์จึงมีคุณลักษณะที่แตกต่างออกไปจากที่กล่าวไว้ในตอนต้น คือนอกจากจะรับหลักสองค่าและทฤษฎีความหมายแบบเงื่อนไขความจริงแล้วยังต้องรับแนวคิดเรื่องความหมายคือการใช้ภาษาอีกด้วย อย่างไรก็ตาม ถึงแม้การรับแนวคิดเรื่องความหมายคือการใช้ภาษาอาจเปลี่ยนคุณลักษณะบางประการของสังขนิมทางอรรถศาสตร์ แต่สาระสำคัญของสังขนิมทางอรรถศาสตร์ไม่ได้เปลี่ยนแปลง กล่าวคือ เป็นทัศนนะที่เห็น

ว่าค่าความจริงของประโยคต้องเป็นจริงหรือเท็จอย่างใดอย่างหนึ่งอย่างอิสระจากการรู้ เพราะเป็นสิ่งที่ขึ้นอยู่กับความเป็นจริงที่ดำรงอยู่อย่างอิสระ

ดังนั้น ถ้าปัญหาที่วิทยาพนธ์ต้องการศึกษาและหาคำตอบได้แก่ ปัญหาที่ว่าข้อโต้แย้งเรื่องการแสดงให้เห็นได้ของปฏิสังขนิมทางอรรถศาสตร์เพียงพอต่อการล้มทศนะแบบสังขนิมทางอรรถศาสตร์หรือไม่ เราสามารถตอบได้ว่าไม่เพียงพอ เพราะข้ออ้างที่สำคัญของข้อโต้แย้งเรื่องการแสดงให้เห็นได้ในการแสดงถึงความล้มเหลวของสังขนิมทางอรรถศาสตร์ ได้แก่เรื่องการแสดงให้เห็นได้ของความหมายนั้น แยกว่าทฤษฎีความหมายแบบเงื่อนไขความจริงไม่สอดคล้องกับแนวคิดเรื่องความหมายคือการใช้ เพราะในกรณีประโยคที่ตัดสินค่าไม่ได้ ทฤษฎีความหมายไม่สามารถแสดงความหมายออกมาให้เห็นได้ด้วยการใช้ อย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าได้แสดงให้เห็นแล้วว่าความล้มเหลวของทฤษฎีความหมายแบบเงื่อนไขความจริงจะเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อเรารับมโนทัศน์การแสดงให้เห็นได้แบบปฏิสังขนิมทางอรรถศาสตร์ ซึ่งสังขนิมทางอรรถศาสตร์สามารถตอบข้อโต้แย้งดังกล่าวด้วยการแสดงให้เห็นว่ามโนทัศน์การแสดงให้เห็นได้แบบปฏิสังขนิมทางอรรถศาสตร์มีข้อบกพร่องที่เกิดจากการมองข้ามเรื่องปรากฏการณ์วิทยาของความเข้าใจ และเราควรรับมโนทัศน์การแสดงให้เห็นได้แบบสังขนิมทางอรรถศาสตร์ที่ไม่ได้นำไปสู่ความล้มเหลวของทฤษฎีความหมายแบบเงื่อนไขความจริง ทั้งนี้ปฏิสังขนิมทางอรรถศาสตร์อาจมีข้อแย้งต่อมโนทัศน์การแสดงให้เห็นได้แบบสังขนิมทางอรรถศาสตร์ว่ายังคงเป็นการอธิบายแบบเป็นวงกลมหรือไม่ แต่เราได้เห็นแล้วว่าสังขนิมทางอรรถศาสตร์สามารถตอบโต้ข้อแย้งดังกล่าวด้วยการอธิบายว่ามโนทัศน์การแสดงให้เห็นได้ของสังขนิมทางอรรถศาสตร์มีทางออกหรือมีจุดเริ่มต้นจากการเรียนรู้ทางการปฏิบัติ เพียงแต่เมื่อเรามีความคุ้นเคยในภาษาที่เราใช้อย่างเป็นกิจวัตรทำให้เราสามารถรู้เนื้อหาของประโยคได้ทันที ส่วนข้อเรียกร้องต่อสังขนิมทางอรรถศาสตร์ให้แสดงถึงเหตุผลเพิ่มเติมได้ว่าทำไมเงื่อนไขความจริงถึงเป็นสิ่งที่ดำรงอยู่อย่างอิสระ เราสามารถตอบได้ด้วยการแย้งว่าข้อเรียกร้องดังกล่าวไร้เหตุผลเพราะ (1) เป็นข้อเรียกร้องในสิ่งที่เป็นไปไม่ได้ (2) เป็นข้อเรียกร้องให้แสดงในสิ่งที่ไม่จำเป็นต่อการเป็นสังขนิมทางอรรถศาสตร์ (3) เป็นข้อเรียกร้องที่อยู่บนสมมุติฐานที่ไม่สมเหตุสมผล และเราสามารถให้เหตุผลสนับสนุนเพิ่มเติมจากเรื่องธรรมชาติของกฎที่เกิการควบคุมของผู้ใช้ภาษา หรือการที่กฎเป็นตัวกำหนดเงื่อนไขความจริงของประโยค เงื่อนไขความจริงจึงเป็นสิ่งที่ขึ้นอยู่กับกฎที่อิสระ อีกทั้ง เราสามารถแสดงเหตุผลเพิ่มเติมได้ว่าทำไมเงื่อนไขความจริงจึงเป็นสิ่งที่อิสระโดยใช้เรื่องของหลักการรวมค่าและความสามารถที่ผิดได้ของความรู้ ในท้ายที่สุดข้อโต้แย้งเรื่องการแสดงให้เห็นได้จึงไม่มีผลกระทบใดๆกับทศนะสังขนิมทางอรรถศาสตร์

รายการอ้างอิง

- Broadbent, P. (2013). McDowell's Realism: A Thesis Submitted for the Degree of Doctor of Philosophy at the University of Otago, Dunedin, New Zealand (Doctoral dissertation, University of Otago).
- Brock, S., & Mares, E. (2007). *Realism and Anti-realism*. Durham: Acumen.
- Byrne, D. (2005). Compositionality and the manifestation challenge. *Synthese*, 144(1), 101-136.
- Collins, J. D. (1982). Wittgenstein and Anti-Realism. *Auslegung: a journal of philosophy*, Volume 9, Number 2 (Summer, 1982): 173-181.
- Davidson, D. (2001a). Truth and Meaning. In *Inquiries into Truth and Interpretation: Philosophical Essays* (Vol. 2), pp.17-36. Oxford University Press.
- Davidson, D. (2001b). Radical Interpretation. In *Inquiries into Truth and Interpretation: Philosophical Essays* (Vol. 2), pp.125-139. Oxford University Press.
- Devitt, M. (1983). Dummett's anti-realism. *The Journal of Philosophy*, 80(2), 73-99.
- Devitt, M. (1991). Aberrations of the realism debate. *Philosophical Studies*, 61(1-2), 43-63.
- Dummett, M. (1977). *Elements of Intuitionism*. Clarendon: Oxford.
- Dummett, M. (1978a). Preface. In *Truth and other enigmas*, pp.ix-li. Cambridge:Harvard University Press.
- Dummett, M. (1978b). Frege's Distinction between Sense and Reference. In *Truth and other enigmas*, pp.116-144. Cambridge:Harvard University Press.

- Dummett, M. (1978c). Realism. In *Truth and other enigmas*, pp.145 - 165. Cambridge:Harvard University Press.
- Dummett, M. (1978d). Wittgenstein's Philosophy of Mathematics. In *Truth and other enigmas*, pp.166-185. Cambridge:Harvard University Press.
- Dummett, M. (1978e). The Philosophical Basis of Intuitionistic Logic. In *Truth and other enigmas*, pp.215-247. Cambridge:Harvard University Press.
- Dummett, M. (1978f). The Reality of the Past. In *Truth and other enigmas*, pp.358-374. Cambridge:Harvard University Press.
- Dummett, M. (1981). *Frege: Philosophy of language*: Cambridge:Harvard University Press.
- Dummett, M. (1993a). What is a Theory of Meaning? (I). In *The Seas of Language*, pp.1-33. Clarendon: Oxford.
- Dummett, M. (1993b). What is a Theory of Meaning? (II). In *The Seas of Language*, pp.33-93. Clarendon: Oxford.
- Dummett, M. (1993c). What do I Know when I Know a Language In *The Seas of Language*, pp.94-105. Clarendon: Oxford.
- Dummett, M. (1993d). Realism. In *The Seas of Language*, pp.230-276. Clarendon: Oxford.
- Dummett, M. (1993e). Realism and Anti-Realism. In *The Seas of Language*, pp.462-478. Clarendon: Oxford.
- Dummett, M. (2003). *Frege and other philosophers*. Oxford: Clarendon Press.
- Dummett, M. (2006). *Thought and reality*: Oxford University Press.

- Dummett, M. (2007). Reply to John McDowell. In Auxier, R. E., & Hahn, L.E, *The Philosophy of Michael Dummett*, 367-381. Illinois: Open Court.
- Frege, G. (1948). Sense and reference. *The philosophical review*, 57(3), 209-230.
- Frege, G. (1980). Letter to Jourdain. *Philosophical and mathematical correspondence*, 78-80.
- Gardiner, M. Q. (2000). *Semantic challenges to realism: Dummett and Putnam*. University of Toronto Press.
- Geach, P., & Black, M. (1952a). Function and Object. In *Translations from the philosophical writings of Gottlob Frege*, pp.21-41. the University of Michigan: Philosophical Library
- Geach, P., & Black, M. (1952b). On Concept and Object. In *Translations from the philosophical writings of Gottlob Frege*, pp.42-55. the University of Michigan: Philosophical Library
- Green, K. (2001). *Dummett: philosophy of language*. Cambridge: Polity.
- Hamlyn, D. W. (1984). *Metaphysics*. Cambridge University Press.
- Locke, J. (1836). *An essay concerning human understanding*. London:T. Tegg and Son.
- Lycan, W. G., & Lycan, W. G. (2012). *Philosophy of language: A contemporary introduction*. Routledge.
- Kemp, G. (2017). *What is this thing called Philosophy of Language?*. Routledge.
- Kripke, S. A. (1982). *Wittgenstein on rules and private language: An elementary exposition*: Harvard University Press.

- Luntley, M. (1999). *Contemporary philosophy of thought: truth, world, content*. Wiley-Blackwell.
- McDowell, J. (1984). Wittgenstein on following a rule. *Synthese*, 58(3), 325-363.
- McDowell, J. H. (1998a). Anti-Realism and the Epistemology of Understanding. In *Meaning, knowledge, and reality*, pp.314-343. Cambridge:Harvard University Press.
- McDowell, J. H. (1998b). Mathematical platonism and Dummettian anti-realism. In *Meaning, knowledge, and reality*, pp.344-365 Cambridge:Harvard University Press.
- McDowell, J. H. (1998c). In defence of modesty. In *Meaning, knowledge, and reality*, pp.87-107. Cambridge:Harvard University Press.
- Mill, J. S. (1884). *A system of logic, ratiocinative and inductive: Being a connected view of the principles of evidence and the methods of scientific investigation* (Vol. 1): Longmans, green, and Company.
- Miller, A. (2002). What is the manifestation argument? *Pacific Philosophical Quarterly*, 83(4), 352-383.
- Miller, A. (2003). The significance of semantic realism. *Synthese*, 136(2), 191-217.
- Miller, A. (2003b). What is the acquisition argument? In A. Barber (Ed.), *Epistemology of language*, Oxford University Press, 459-495
- Miller, A. (2007). *Philosophy of language*. Abingdon:Routledge.
- Tarski, A. (1956). The concept of truth in formalized languages. *Logic, semantics, metamathematics*, 2, 152-278.
- Weiss, B. (2002). *Michael Dummett*. Chesham: Acumen.

Wittgenstein, L. (2010). *Philosophical investigations*: John Wiley & Sons.

Wright, C. (1993a). Introduction. In *Realism, Meaning & Truth*, pp.1-43. Oxford, UK. : Blackwell.

Wright, C. (1993b). Strict Finitism. In *Realism, Meaning & Truth*, pp.107-175. Oxford, UK. : Blackwell.

Wright, C. (1993c). Misconstruals made manifest. In *Realism, Meaning & Truth*, pp.239-261. Oxford, UK. : Blackwell.

ภาคผนวก

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นายรัชพล ธรรมวัฒน์ เกิดเมื่อวันที่ 15 มิถุนายน พ.ศ. 2535 ที่เมืองพิตต์สเบิร์ก รัฐเพนซิลเวเนีย สหรัฐอเมริกา สำเร็จการศึกษาปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิต ภาควิชาปรัชญาและศาสนา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ในปีการศึกษา 2556 และเข้ารับการศึกษาระดับอักษรศาสตรมหาบัณฑิตที่ภาควิชาปรัชญา คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปีการศึกษา 2557

